

DR. JOSEPH MURPHY

***Benned a
gyógyító erő!***

A TUDATALATTID
CSODÁLATOS HATALMA
SZERZŐJÉNEK LEGÚJABB KÖNYVE

*Az idők kezdete óta
mindig voltak olyan emberek,
akik megérintették a beteget,
imádkoztak felettük, és a gyógyulás
bekövetkezett. Az ilyen embereket a
többiek „született gyógyítónak” nevezik.
Természetesen valamennyien „született
gyógyítók” vagyunk, azon egyszerű oknál
fogva, hogy a Gyógyító Erő ott lakozik
minden emberben. Gondolataink útján
léphetünk kapcsolatba vele, természe-
ténél fogva minden kérésre reagál.
A Gyógyító Jelenlét mindenütt ott
van, mert nem más, mint
maga az Élet.*

998 Ft

ISBN 963-9072-28-1

9 789639 072282

Dr. Joseph Murphy

**Benned
a gyógyító erő!**

SZAKALOS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Joseph Murphy:
How to Use Your Healing Power
DeVorss & Co. Publishers, 1984
© 1957 by Joseph Murphy

Fordította: *M. Szabó Csilla*

Fedélterv: *Szakálos Mihály*

Hungarian edition
© by Szakálos Könyvkiadó, 2002

Hungarian translation
© by M. Szabó Csilla, 2002

A bibliai idézetek a Magyar Püspöki Kar
megbízásából a Szent István Társulat Bizottsága
neves professzorok közreműködésével
készült új fordításában
az Apostoli Szentszék könyvkiadója,
a Szent István Társulat gondozásában 1973-ban
megjelent Bibliából valók.

Tartalom

Bevezető	9
<i>1. fejezet</i> – Mentális rendellenességek gyógyítása	13
<i>2. fejezet</i> – Miként gyógyít az elme?	29
<i>3. fejezet</i> – Távgyógyítás és az elmezavar kezelése	49
<i>4. fejezet</i> – A Gyógyító Jelenlét	77
<i>5. fejezet</i> – A gyógyíthatatlan meggyógyul	89
<i>6. fejezet</i> – A háládatosság gyógyító ereje	101
<i>7. fejezet</i> – A látás gyógyítása	117
<i>8. fejezet</i> – A hallás gyógyítása	127
<i>9. fejezet</i> – Az ima eltörli a karmát	137

10. fejezet – Menj Isten erejével!	149
11. fejezet – A lehetetlen lehetségessé válik	159
12. fejezet – Mentális méreganyagok és ellenszerük	165
13. fejezet – Ima a gyógyulásért	183
14. fejezet – Miért gyógyulhatunk meg?	199

Bevezető

Ez a könyv az elme tudományának a világ legkülönbözőbb tájain élő számtalan tanulmányozója kifejezett kérésére íródott. Életem egyik legfontosabb előadás-sorozata volt az, amelyet Los Angelesben tartottam Jézus csodálatos gyógyításairól és arról, hogy ez mit is jelent az emberek számára. E kötetben kísérletet teszek arra, hogy elmagyarázzam az Újszövetségben leírt gyógyítások belső jelentését és jelentőségét, valamint hogy megmutassam az olvasónak, ő is alkalmazhatja ezt a Gyógyító Elvet ma ugyanúgy, ahogyan Jézus tette kétezer évvel ezelőtt.

A Bibliában leírt testi és szellemi betegségek emberemlékezet óta minden korban előfordulnak, így napjainkban is. Az ország valamennyi kórházában fekszenek emberek a Bibliában leírt tünetekkel. A különbség mindössze annyi, hogy ma már latin nevük van a betegség-

geknek, és tudományos szakkifejezésekkel írják le őket.

Nap mint nap a világ minden sarkában élő férfiak és nők tapasztalják meg a mentális és spirituális törvények alkalmazása folytán bekövetkező csodálatos eredményeket. Az orvostudomány, a pszichológia, a pszichiátria és egyéb kapcsolódó tudományok területén is megfigyelték és dokumentálták, hogy szellemi és érzelmi konfliktusok, megrázkódtatások hatására a legkülönbözőbb betegségek alakulhatnak ki a szervezetben. Ez előre jelzi az öt érzék hatalmának, az úgynevezett anyag uralmának szükségszerű végét, és a Végtelen Értelem, valamint a Végtelen Gyógyító Jelenlét uralmának visszaállítását.

A Biblia nem más, mint egy pszichológiai szöveggyűjtemény, amely megtanít bennünket arra, hogyan oldjunk meg minden elképzelhető problémát. Pontosan elmagyarázza, miként kerülünk bajba, és azt is, miként mászhatunk ki belőle. Az élet tudományára tanít. A Biblia történeteinek tökéletes megértéséhez szükséges a szimbólumok jelentésének, a héber ábécé tudományának és a bibliai nevek jelentésének ismerete. Számptalan segédkönyv áll rendelkezésünkre, jók és kevésbé jók egyaránt.

Ahhoz, hogy pontosan értsük, amit valaki más mond vagy ír, rá kell hangolódunk az illetőre oly

módon, hogy kijelentjük, az ő gondolatai, szavai, ötletei és érzései reprodukálódnak az elménkben. Nem tudhatjuk, ki volt az, aki papírra vetette a Szentírást, így amikor ezekről a csodálatos bibliai történetekről írok vagy beszélek, mindig meditálok, és azt mondom Felsőbbrendű Énemnek: „Mire gondoltam én mint ezeknek a történeteknek az írója, amikor leírtam őket?” Ezután nyugodtan, csendben várom, hogy az Élő Értelem keresztüláramoljék tudatomon, és felfedje előttem mindazt, amit tudnom kell. Csakis Egyetlen Elme létezik. Mindannak, ami valaha megtörtént, az emléke ott van tudatalattinkban, és ha ráhangolódunk, képesek vagyunk előhívni. Az Egyetlen Elme elérhető minden ember számára.

Ezt a könyvet azzal a céllal írtam meg, hogy a Biblia e történeteit – mindenfajta rejtélyességtől megfosztva – érthetővé tegyem az egész emberiség számára. Ugyanaz a Gyógyító Jelenlét, amelyet Mózes, Illés, Pál és Jézus alkalmazott, amely megszabadít bármilyen betegségtől, ott lakozik minden egyes emberben most is. Nincs más tennivalónk, mint felismerni és alkalmazni, így juthatunk el az egészség, a harmónia, a békesség és a boldogulás állapotába, vagyis sötétségből a Világosságra.

1. fejezet

Mentális rendellenességek gyógyítása

A következő idézet Lukács evangéliumának 4. fejezetéből származik, minden gyógyítás szilárd alapját képezi, és megmondja, miért vagyunk itt a földön.

„Az Úr lelke van rajtam, mert fölkent engem, elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak meg a látást; hogy felszabadítsam az elnyomottakat, és hirdessem: elérkezett az Úr esztendeje.”

Összetekerte az Írást, átadta a szolgának és leült. A zsinagógában minden szem rászegződött. S elkezdte beszédét: „Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.” (Lukács 4:18–21)

Ez a Biblia egyik legrendkívülibb, legfontosabb kijelentése. *Ma beteljesedett az Írás.* Nem holnap, nem a jövő héten, nem jövőre, hanem ma,

ebben a percben, MOST. *Isten az Örök Most*. A jó számunkra ez a pillanat. Támassz igényt egészségre most, békességre most, boldogulásra most! A Gyógyító Elv és Isten Békessége bennünk van. Valaki megkérdezte tőlem a „Gyógyító csodák” című előadás-sorozatomban idején, hogy a Bibliában olvasható, különböző gyógyításokat leíró történetek igazak-e. A válasz nagyon egyszerű. Ha a Gyógyító Elv minden időben, mindenhol alkalmazható és minden ember számára elérhető, az mindenképpen igazabb, érdekesebb és lenyűgözőbb, mint ha csupán egy bizonyos időponthoz és helyhez kötődő, néhány ember számára fenntartott történelmi esemény lenne.

A Biblia akkor válhat érthetővé, ha úgy tekintünk rá, mint nagy pszichológiai drámára, amely minden, az elme tudományának módszere szerint imádkozó ember tudatosságában megy végbe. Tekintsünk úgy ezekre a Bibliában szereplő drámai epizódokra, mint olyan történetekre, amelyek rólunk szólnak és barátainkról, amint kilépünk a sötétségből a benső Világosság fényére. Nevezhetjük Jézust úgy is, mint a cambridge-i Robert Taylor 1829-ben, *megvilágosodott értelemnek*. A névmagyarázó szakkönyvekben számos értelmezés olvasható, ezek szerint Jézus jelenti többek között ezt is: „Isten a megmentő”, vagy „Isten a megoldás, a megváltás”. Más szóval a Józsué név

megegyezik a Jézussal. A valós jelentés az, hogy az Isteni Bölcsességbe vetett hit mindenre képes. Tudatára kell ébredned, hogy Jézusban voltaképpen önmagadat látod, amint hittel és bizalommal feltöltődve nézel elméd gondolataira, elképzeléseire, meggyőződéseire, elutasítva minden hamis elméletet, tévhitet, ártalmas ötletet, és kijelented a vágyott állapot, eszmény jelenlétét. Vágyad megvalósulásáról jelen időben beszélsz.

A Biblia írója elmondja nekünk, hogy bármi legyen is, amire vágyunk, az létezik, most. Miért várakozni a gyógyulásra? Miért halogatni? Miért mondanánk ezt: „Egy napon majd megtalálom a békét.” A békesség Istene bennünk van. A Mindenható Ereje ott van valamennyiünkben, feltölt bennünket erővel és energiával. A Szeretet itt van most, ebben a pillanatban, megtapasztalhatod, amint szívedben felbuzog az Isteni Szeretet minden embertársad iránt. Arra is képes vagy, hogy magadhoz vonzzad isteni társadat, most. Amit a jövőben keresel, az jelen van most, pontosan ott, ahol te vagy. Saját elméd törvényeinek ismerete a megváltód.

Tanítása mindenkit ámulatba ejtett, mert szavának hatalma volt.

Volt a zsinagógában egy ember, akit egy tisztátalan lélek tartott hatalmában. Ez hangosan oda-

szólt: „Hagyd abba! Mi közünk egymáshoz, názáreti Jézus? Vesztünkre jöttél? Tudom, ki vagy: az Isten Szentje.” Jézus ráparancsolt: „Elhallgass és menj ki belőle!” Erre a tisztátalan lélek a földre sújtotta, kiment belőle, anélkül, hogy bajt okozott volna neki. (Lukács 4:32–35) Kapcsolódó versek: Márk 1:23–27, 3:11, 7:25–30.

Rég múlt időkben az emberek úgy hitték, hogy ez elmebeteg tisztátalan lélek, vagyis démon vagy maga az ördög szállta meg. Később ez a hiedelem kiegészült oly módon, hogy minden pszichózisban szenvedő vagy valamilyen mentális zavarral küzdő embert megszállottnak tartottak. A bibliai időkben – és még jóval később is – az ördögűzés legkülönbözőbb formái számítottak általánosan elfogadott terápiának mentális rendellenességek esetében. Mind a mai napig előfordul, még itt Amerikában is, hogy emberek ilyesmiket mondanak egymásra: „Na ezt biztosan megszállta valami démon.” Régen az emberek különböző módszereket próbáltak váltogatni, vegyíteni, hogy kiűzzék a démonokat a beteg testéből vagy elméjéből. Napjainkban a pszichiáter, a pszichológus és a lelki vezető a személyiség torzulásait igyekszik helyrehozni, és megpróbálja az elmét megtisztítani a negatív gondolatoktól, hamis hiedelmektől és téveszméktől. Köztudott, milyen hirte-

len és csodaszerű változás áll be, amikor egy mániás depressziós beteget sokkterápiával kigyógyítanak bajából.

Sok-sok évvel ezelőtt, még gyermekkoromban, amikor hajón utaztam Indiába, láttam, ahogy egy dühöngő őrültet tökéletesen meggyógyított egy amerikai asszony, aki hangosan imádkozott érte. Döbbenetes volt, ahogy a férfi szinte egyik pillanatról a másikra meggyógyult. Kíváncsi gyerek lévén odamentem a hölgyhöz és megkérdeztem, mit csinált. Így válaszolt: „Kijelentettem, hogy Isteni szeretet és békeesség tölti el ennek az embernek az elméjét.” Ma már pontosan tudom, mire gondolt, mit tett ez az asszony. Amikor felismerte az Isteni Jelenlétet és Erőt a betegben, az rögtön új életre is kelt a férfi elméjében, és így a gyógyulás bekövetkezett. Az asszony hite visszaadta a férfi egészségét. Spirituális nézőpontból a történet lényege ennyi.

Az *ördögök* és *démonok* voltaképpen negatív elmeállapotok, amelyek azért fejlődhetnek ki, mert az ember tudatlan, és ártalmas módon használja a teremtő erőt. Minden embernek az a feladata, hogy menjen be saját *zsinagógájába* (elméjébe), és spirituális tudatosság révén takarítsa ki elméjéből valamennyi téveszmét, dogmát, hamis hiedelmet, valamint az olyan negatív állapotokat, mint a neheztelés, rosszindulat, gyűlölet,

féltékenység, irigység stb. Ezek azok az „ördögök”, amelyek megszállnak és kínoznak bennünket. A rögeszmék, a tudathasadás és általában valamennyi elmezavar kialakulásának oka az, hogy a tudatban eluralkodó negatív gondolkodás méreggé kristályosodik a tudatalattiban, és olyan, pontosan meghatározható elmeállapotokban nyilvánul meg, mint a különböző komplexusok.

Mindannyiunkban megvan az erő és képesség arra, hogy kiűzzük a démonokat, mindössze anynyi a teendőnk, hogy határozottan kijelentjük, egyik vagyunk a bennünk lakozó Istennel; azután magunkban vagy akár hangosan, hittel és mély érzéssel kimondjuk az egészség, a harmónia és a békesség szavait.

Mindig imádkozz bizalommal, hittel, mint az az asszony a hajón, összpontosíts arra, hogy Isten Szeretetének Ereje arra a személyre áradjon, akiért imádkozol. Így vethetsz véget a gonosz gondolatok uralmának.

A feltételezett ördög így kiált: *Hagyd abba! Mi közünk egymáshoz? Ő pedig ráparancsol: Elhallgass és menj ki belőle!*

Parancsolni kell gondolatainknak, vagyis egyszer s mindenkorra el kell utasítanunk az úgynevezett „gonosz erők” hatalmát. Soha, egyetlen pillanatra se hidd el, hogy léteznek démonok, még kevésbé azt, hogy hatalmuk van.

Nem engedte őket [az ördögöket] szóhoz jutni. (Márk 1:34)

Ez azt jelenti, hogy az az ember, akinek az elméjét megvilágosította az Isteni Világosság, soha, semmilyen körülmények között nem hagyja, hogy a tömegszellem negatív gondolatai eltántorítsák az Egyetlen és Oszthatatlan Legfőbb Erőbe vetett hittől. A gyógyítási módszer, amit Jézus itt alkalmazott, a hatalmi szó volt. *Akkora hatalma és ereje van, hogy még a tisztátalan lelkeknek is tud parancsolni...* (Lukács 4:36)

Szavad valójában nem más, mint tudatosságod, érzésed, meggyőződésed. Lélektanilag ez a tudat és a tudatalatti egysége, vagyis annak a pontnak az elérése, amikor mentálisan elfogadod, amit igaznak mondasz. Abban a pillanatban, amikor minden fenntartás nélkül elfogadod ezt, a gyógyulás bekövetkezik annál a személynél, akiért imádkozol. Ha valamilyen mentális rendellenességben szenvedő személyért imádkozol, cselekedj a Biblia útmutatása szerint.

Határozottan, bátran lépj be zsinagógádba, vagyis elméd templomába; ott gyűjtsd össze gondolataidat, szedd rendbe őket oly módon, hogy az Isteni Igazságokat ismételd meg elmédben az összegyűjtött gondolatok, elképzelések jelenlétében; ezután érezd a szabadság és a lelki béke szellemi atmoszféráját a beteg személy számára. Válj Jé-

zussá (megvilágosodott elmévé) most; vagyis töltsön el a hit és bizalom, amint belépsz elméd birodalmába, és semmiféle hatalmat ne tulajdoníts a tüneteknek, se pedig a mentális gátak természetének! Utasítsd el a téged körülvevő emberek véleményét, hozzászólását! Mindezt mély meggyőződéssel, határozottan és a helyzet pontos ismeretében tedd! Légy tudatában annak, hogy hatalmadban áll kimondani a szót, az ígét; vagyis érezd és tudd, hogy gondolatod hatalommal, teremtő erővel bír, hiszen a Végtelen gondolkodik rajtad keresztül.

Quimby, a nagy amerikai gyógyító tudta, hogy amikor a páciensére gondol, akkor parancsolni képes az illető testének és elméjének; ennek tudatában meditált az Isteni Tökéletesség felett. Számtalan, a Bibliában leírtakhoz hasonló gyógyulás következett be az ő közreműködésével. Quimby mély meggyőződése, miszerint ami igaz Istennel kapcsolatosan, az igaz a betegekre vonatkozólag is, volt az a szó, az ige, amelyet kimondott. *Elküldte igéjét, hogy meggyógyítsa őket.*

Nagyon sok gonosz, tisztátalan lélek (negatív érzelem) létezik, így például a gyűlölet, a nehezítés, a bosszúvágy, a féltékenység, az irigység. Arra az emberre, akit eltölt a gyűlölet, joggal mondható, hogy megszállta egy gonosz lélek. Hangulatunk, domináns érzelmünk nem más, mint az emberi szinten megnyilvánuló Lélek. Az

egyik legfontosabb törvény, amelyet az elme tudományának tanulmányozása során meg kell tanulnunk, az, hogy a tudatalatti befolyásolható. Rég múlt időkben úgy tartották, minden embert fenyeget a veszélye annak, hogy a legváratlanabb pillanatban megszállja az ördög vagy valamely démon. Mindazok, akik könnyen jutottak sajátos szubjektív tudatállapotba, e félelem hatására úgy érezték, hogy megszállta őket az ördög, vagyis saját félelemteli gondolataik uralkodtak az elméjükben.

Ezekben az időkben az ördögűzés rendkívül jó-vedelmező foglalkozás volt, és a világ bizonyos tájain így van ez még napjainkban is. Általánosan elfogadott nézet volt akkoriban, hogy az ördög fél a szenteltvíztől, a Bibliától és attól, ha Isten nevét kiejtik a jelenlétében. Következésképpen az emberek hittek abban, hogy az ördögűző parancsszavára a démonok hanyatt-homlok kimenekülnek a betegből. A pácienseken a csodás erejűnek vélt szavak hallatán időnként görcsös rángatózás lett úrrá, ilyenkor még több ördögűzőt hívtak a szerencsétlenhez. Nyilvánvaló, hogy az egész procedúra alapja a hit volt, és minden úgy lett, ahogyan az ördögűző hitte.

Orvosok végeznek kísérleteket hipnózissal; pontosan tudják például, hogy az alanyt a hipnózis alatt képesek rávenni, hogy elmebeteg módjára visel-

kedjen. Ha a transzban levő embernek megparancsolják, hogy ugráljon fél lábon, valahányszor meglát egy kutyát, úgy is fog tenni. Mi több, felébredése után is megteszi – jóllehet nem tudja, miért –, ha a hipnotikus alvás során szuggesztiót végeznek rajta. Ilyenkor kényszer hatása alatt cselekszik. Ha a hipnotizőr azt mondja neki, hogy megszállta valamilyen gonosz lélek, vagy maga az ördög, az alany tudatalattija – amely a szuggesztió alapján cselekszik – tökéletesen eljátssza az ördög szerepét, és ugyanilyen tökéletesen személyesítene meg bármilyen karaktert, amelyet belevésnek. A tudatalatti, amely minden ember számára minden, felvonultatja az ördögiességnek pontosan annyi válfaját és fokozatát, ahány démon szerepelt a szuggesztióban. Kísérletek bizonyítják, hogy az elmebetegség bármilyen típusa előidézhető, ha a megfelelő szuggesztiót végzik a transz állapotában levő alanyánál. Amikor azután a kísérlet végén a hipnotizőr megszünteti a hipnotikus álmot, az alany azt az instrukciót kapja, hogy ami történt, csupán szuggesztió hatása volt, mire a tökéletesen produkált mentális rendellenesség nyom nélkül eltűnik. Skizofrénia, pszichózis, az elmebaj mániás és depressziós válfajai mind demonstrálhatók szuggesztió segítségével. Igazán nem nehéz tehát belátni, honnan is jönnek az úgynevezett ördögök.

Az ördögűzési szertartás, amelyet bizonyos

szervezetek még ma is alkalmaznak, voltaképpen egy rendkívül erőteljes szuggesztív parancsot ad a tudatalattinak; az ördögűző hitének függvényében következik be a kívánt eredmény. A tény, miszerint a baj holmi rituálé, szertartás révén orvosolható, világosan megmutatja, hogy a betegség mentális eredetű, és kizárja a lehetőségét is annak, hogy bármilyen külső jelenség vagy földöntúli lény okozná.

Sokan fordulnak hozzám azzal a problémával, hogy folyton hangokat hallanak, és ezek a hangok rettenetes dolgokat mondanak nekik. Ezek az emberek azt hiszik, hogy gonosz lelkek szállták meg őket. Én ilyenkor elmondom, hogy magam is hallok hangokat. A látnoki képesség – elnevezése dacára – nemcsak azt jelenti, hogy az illető távoli vagy épp jövőbeli képeket lát, vonatkozhat ez hangok érzékelésére is. A „távolbahallás” vagy „jövőbehallás” az emberi elme adottsága. Ez a bennünk lakozó Végtelen Értelem adottsága, amely képessé teszi a tudatot, hogy fogadhassa a tudatalatti üzeneteit.

Néhány héttel ezelőtt felmerült bennem egy kérdés, amely jó ideig nem hagyott nyugodni. Egyszer csak, a legváratlanabb pillanatban meghallottam a választ. Tisztán hallottam minden egyes szót. Ezeket a szavakat nem valamiféle tetlen lény súgta a fülembe. Saját tudatalattim adta meg a választ kérdésemre; a tudatalatti, amely

egy a Határtalan Bölcsességgel és a Végtelen Értelemmel. Amikor a tudatalatti megadja a választ kérdéseinkre vagy megoldást javasol problémánkra, tehát amikor üzen nekünk, ezt nyilvánvalóan olyan eszközökkel kell megtennie, hogy számunkra érthető legyen, vagyis az érzékszervekre kell apellálnia. Nagyon sok emberben él a látnoki vagy „hallnoki” képesség. Egyesek ezt a jelenséget képzeletük játékának tulajdonítják, mások szubjektív hallucinációnak tekintik, és vannak olyanok is, akik úgy vélik, eltávozott szetteik lelke szólna hozzájuk ily módon.

A tudatalatti a tudat szuggesztiójának, sugalmazásának megfelelő alakot ölti magára. Ha például valaki azt hiszi, hogy az őrangyala beszél hozzá, a tudatalattija elfogadja a sugalmazást, és minden további kommunikáció az illető által feltételezett alapon zajlik. Tudatalattink felölti angyal és ördög alakját egyaránt, minden csakis a szuggesztiótól függ.

Nemrég egy fiatal ember keresett fel a helyi egyetemről, és elpanaszolta, hogy folyamatosan lélekhangokat hall, amely hangok csúnya dolgokat csináltatnak vele, nem hagyják békén, nem engedik, hogy a Bibliát olvassa vagy bármely más spirituális könyvet. Meggyőződése volt, hogy természetfeletti lényekkel beszélget. Mivel nem tudta, hogy valamennyi emberben ott van a látnoki vagy

„hallnoki” képesség, azt hitte, ez az egész valamiféle gonosz lelkek incselkedése. A benne meggyökerezett babonás hiedelmek okozták, hogy a jelenséget eltávozottak lelkének tulajdonítsa. Az állandó aggodalmaskodás, nyugtalankodás pedig oda vezetett, hogy monómánia alakult ki nála. Tudatalattiján eluralkodott ez a rendkívül erőteljes, ám teljességgel hamis szuggesztió, és fokozatosan átvette az uralmat a fiatal ember tudati adottságai felett is, míg végül a józan ész trónvesztett lett. A fiú szellemileg kiegyensúlyozatlanná vált, ahogyan minden olyan ember, aki hagyja, hogy téveszméi magukhoz ragadják a hatalmat.

Nem szabad bűnözőkre, rablókra és gyilkosokra bízunk elménk felügyeletét. Emeld a Bölcsességet és az Isteni Szeretetet elméd trónjára. Az Istenbe vetett hit és mindaz, ami jó, az uralja elmédet! A tudatalatti, vagyis a szubjektív elme rendkívüli fontossággal és jelentőséggel bír valamennyiünkben, ám negatív és pozitív befolyás között – sajnos – nem tesz különbséget. Ügyelj rá, hogy tudatalattid kizárólag pozitív, hasznos és harmonikus befolyás alá kerüljön!

Mindezt elmagyaráztam a fiatal embernek, és szavaim szemlátomást nagy hatást gyakoroltak rá. A következő imát írtam neki azzal a javaslattal, hogy napi három-négy alkalommal tíz-tizenöt percig ismételtesse: „Isten Szeretete, Igazsága és

Bölcsessége szétárad elmémbe és szívembe. Hallom az Igazságot, ismerem az Igazságot, szeretem az Igazságot. Isten Békességének folyama keresztüláramlik elmémen, és én hálát adok szabadságomért.”

A fiatalember lassan, csendesen, tiszteletteljesen és mély érzéssel ismételte az imát, különösen esténként, elalvás előtt. Miután azonosult a harmóniával és a békességgel, változás ment végbe gondolatsémáiban és elméje képvilágában, majd bekövetkezett a gyógyulás. Tudta, hogy ami igaz Istent illetően, az igaz rá vonatkozólag is. Az ima ismételtetése és a hit elhozta a meggyőződést.

Jómagam a következőképpen imádkoztam érte reggel és este: „John helyesen gondolkodik. Az Isteni Bölcsességet és az Isteni Értelmet juttatja kifejeződésre minden lehető módon. Az ő elméje Isten tökéletes elméje, amely örök és megváltoztathatatlan. Isten Hangját hallja, vagyis a Bölcsesség és Szeretet Hangját. Megérti az Igazságot, ismeri az Igazságot, szereti az Igazságot. Isten Békességének folyama elárasztja elméjét. Elméjét eltölti az Isteni Bölcsesség és Megértés. Ami eddig nyugtalanította, most elhagyja elméjét, és én szabadnak nyilvánítom őt.”

Minden reggel és este meditáltam ezeken az Igazságokon, miközben békesség és harmónia érzése töltött el. Egy hét leforgása alatt a fiatalem-

ber megszabadult „démonaitól”. Ki kellett gyógyítania magát a kóros állapotba vetett hitből, és ezután szükségképpen következett a külső eredmény is. Azt hiszem, azzal, hogy elmagyaráztam a fiatalembernek, mi történik vele, sokat segítettem neki. A kóros állapot addig marad belénk táplálva, amíg csak magunk előtt látjuk a betegség képét. A kudarc annak a következménye, hogy nem hiszünk a szellemi képességeinkben. Elmélkedjünk a bennünk lakozó Végtelen Tökéletesség felett mindaddig, amíg a nap első sugarai el nem űzik a fenyegető árnyakat.

Nem engedte az ördögöket szóhoz jutni.

2. fejezet

Miként gyógyít az elme?

A amikor Jézus betért Péter házába, annak anyósát lázas betegen, ágyban találta. Megérintette kezét, erre megszűnt a láza. Fölkelt és kiszolgált. (Máté 8:14–15)

Nemrég egy asszony elpanaszolta, hogy gyermekének nagyon magas láza van, talán nem is fog életben maradni. Az orvos aszpirint rendelt, és antibiotikum-készítményt adott a kis betegnek. Az anya épp a válás gondolatával foglalkozott, rendkívül ideges volt, kedélye hullámozott. Tudat alatt a benne dúló érzelmi vihart közvetítette gyermeke felé, aki ennek következtében – természetesen – megbetegedett.

A gyermekek ki vannak szolgáltatva szüleik kényére-kedvére, és valósággal elborítja őket a körülöttük élők domináns szellemi légköre. Nem érték még el azt az életkort, amikor az ember ural-

ni tudja gondolatait, érzelmeit és cselekedeteit. Ez az anya javaslatomra elhatározta, hogy lecsillapítja elméjét oly módon, hogy elolvassa a 23. zsoltárt, útmutatásért imádkozik, valamint harmóniáért és békességért férje számára, és neheztelés és harag helyett szeretetet áraszt feléje. Az anya elfojtott dühét a gyermek érzékelte, és magas lázként, izgatott elmeállapotként juttatta kifejeződésre.

Miután sikerült elméjében rendet teremtenie, az anya elkezdett imádkozni a gyermekért a következőképpen: „A Lélek, vagyis Isten a gyermekem élete. A Léleknek nincs testhőmérséklete; soha nem lázas, nem beteg. Isten békessége eltölti gyermekem elméjét és testét. Isten Harmóniája, Egészsége, Szeretete és Tökéletessége nyilvánul meg gyermekem testében és elméjében most. Gyermekem ellazul, megkönnyebbül, derűs, kiegyensúlyozott és nyugodt. Most életre hívom benne Isten adományát, és máris minden rendben van.”

A fenti imát az anya lassan, nyugodtan, szeretetteljesen ismételte körülbelül tíz percig. Egészen döbbenetes változás állt be a kislány állapotában. Magához tért, megszólalt, kérte kedvenc babáját, és közölte, hogy éhes. Testhőmérséklete normális lett. Mi is történt? A gyermek láza lement, mert anyja nem égett már a harag és idegesség lázában. Az anya nyugodt, békés, szeretetteljes hangulatát érzékelte a gyermek, és rögtön vég-

bement benne a tapasztaltaknak megfelelő változás. Az anya – bibliai értelemben – kézen fogta gyermekét.

A kéz a Bibliában Isten Erejét jelképezi. Kezünkkel formálunk, mintázunk, alakítunk, irányítunk. Ez a mindannyiunkban ott élő Teremtő Erő és Értelem szimbóluma. Az anya felemelte lányát a kezénél fogva olyan értelemben, hogy elméjében felemelte az egészség, harmónia, békesség eszméjét az elfogadás pontjára, és a Mindenható Ereje megfelelőképpen reagált. A Tudatalatti a természeténél fogva reagál, gondolataink természetének megfelelően. Amikor az anya figyelmét gyermeke tökéletes egészségének eszméjére összpontosította, a Mindenható Ereje keresztüláramlott a figyelem fókuszában levő gyermekben, és a gyógyulás bekövetkezett.

Amikor a Bibliában ezt olvashatjuk: *betért Péter házába*, valójában arról van szó, amit hallunk. A *Péter* szó azt jelenti, hallani; a *Péter anyósa* pedig azt az érzelmi állapotot jelöli, amely azután áll be, hogy valamit hallottunk, vagy valamire összpontosítottuk figyelmünket. Ha felzaklat bennünket valamilyen hír, vagy túlságosan izgatottak leszünk, fel kell emelkednünk *zsinagógánkban* (elménkben), vagyis arra kell gondolnunk, hogy a Benső Jelenlét átítatja lényünk minden egyes sejtjét. Akkor benső béke

hullámzik majd át rajtunk, és érezni fogjuk, hogy minden rendben van. *Megszűnik a láz vagy a kóros állapot, amint azon elmélkedünk, hogy Isten mindenütt jelen van. Így munkálkodik az Isteni Tudomány. Akik szeretik törvényedet, azoké a béke teljessége.*

Amikor Jézus az egyik városban tartózkodott, egy leprával borított férfi meglátta, elé borult és kérte: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz!” Erre kinyújtotta kezét, megérintette és így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!” És azonnal megtisztult a leprától. Meghagyta neki, hogy ne mondja el senkinek: „Menj inkább – mondta –, és mutasd meg magad a papnak és megtisztulásodért mutasd be az áldozatot, ahogy Mózes rendelte, bizonyosságul.” (Lukács 5:12–14) Kapcsolódó versek: Márk 1L40–44; Máté 8:2–4.

A leprás bibliai értelemben olyan ember, aki téves gondolatai révén elszigetelte magát az élet igazi Forrásától. Olyan embert jelöl ez a szó, akit az öt érzékszerv vezérel, és aki lélektanilag és spirituálisan elhatárolódik Isteni Központjától. A lepra és más tisztátalan állapot annak folyamányaként következik be, hogy az illető felett az öt érzékszerv uralkodik a sok félelemmel, babonával, téveszmével egyetemben.

Erre kinyújtotta kezét, megérintette és így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!” Az idők kezdete óta mindig voltak olyan emberek, akik kezükkel érintették a betegeket, imádkoztak felettük, és a gyógyulás bekövetkezett. Az ilyen embereket a többiek „született gyógyítónak” nevezik. Természetesen valamennyien „született gyógyítók” vagyunk, azon egyszerű oknál fogva, hogy Isten Gyógyító Jelenléte ott lakozik minden emberben. Valamennyien kapcsolatba léphetünk Ővele gondolataink útján. Ő minden kérésre reagál, minden kérdésre válaszol. A Gyógyító Jelenlét mindenütt ott van, mert Ő maga az Élet.

A hitnek különböző fokozatai vannak. Egyesek a hitük révén meggyógyítják gyomorfekélyüket, mások mélyen gyökerező, gyógyíthatatlannak nevezett rosszindulatot gyógyítanak meg. A Gyógyító Jelenlét számára éppoly könnyű meggyógyítani egy gümőkóros tüdőt, mint egy megvágott ujjat. A valamennyiünket teremtő Isten számára nem létezik nagy és kicsi; nem létezik sok és kevés, sem nehéz és könnyű. A Jelenlét valamennyiünkben ott lakozik. A beteget megérintő ember imája a tudattalanhoz folyamodik, az a természeténél fogva reagál, és *legyen nektek a ti hitetek szerint.* Ez hát a gyógyításnak az idők kezdete óta ismert és elismert eljárása.

Meghagyta neki, hogy ne mondja el senkinek.

Valóban nem okos dolog elmondani boldog-boldogtalannak, ha spirituális gyógyulást éltél át. A barátok, ismerősök közül többen szkeptikus, leicsinylő megjegyzéseket tehetnek, ami esetleg kétkedést kelt, aláaknázza a hitedet, és ily módon érvényteleníti a jót, amit a gyógyító imája és önön szellemi elfogadásod révén kaptál.

Mutasd meg magad a papnak. Amikor imádkozol, te vagy a *pap*, aki *áldozatot** mutat be. Érzésed, hangulatod vagy hozzáállásod, fogékonyságod az összekötő kapocs a Láthatatlan és a látható között. Vágyad a *felajánlásod*; mindenekelőtt megtisztítod elmédet oly módon, hogy megbocsátasz mindenkinek: mindazoknak, akikről úgy véled, hogy talán ártottak neked, kívánd Isten minden áldását, békességet, szeretetet, örömet és boldogságot. Miután megtisztítottad elmédet minden tisztátalanságtól (negatív képek, ártalmas gondolatok), felajánlod az áldozatot, ajándéko-dat (vágyadat) Istennek, tehát teljesen átadod magad annak az érzésnek, hogy egy vagy eszményeddel. Érezd és éld át az örömet, amely a jó hír hallatán tölt el, vagy a meghallgatásra talált ima örömét; ez elpusztítja a régi állapotot, és életet ad az újnak.

Ha tested gyógyulását kívánod, szellemileg

* Tudatalattid csodálatos hatalma 9. – A szentségek értelmezése; Szakálos Könyvkiadó, Budapest, 1999. 1. fejezet

fordulj el a tünetektől és az érzékszervek közvetítette külső ingerektől, és gondolj a benned lakozó Isteni Gyógyító Jelenlétre. Őt érzéked ilyenkor befelé fordul, és az egészségre és a harmóniára figyel. Figyelmed az egészségre és a lelki békére összpontosul. A Mindenható Teremtő Erő keresztüláramlik a figyelem gyújtópontján. Érzed, amint a Lélek, a kérésedre reagálva keresztüláramlik rajtad. A Gyógyító Jelenlét megérinti lényed minden egyes atomját, és lelkileg sokkal gazdagabbá válsz. Amikor az ember tudatosan érintkezésbe lép az Istenivel, gyakran szinte megmámorosodik a Lélektől, a létezés emberfeletti öröme tölti el. Ez a spirituális ébredés mindenkit megváltoztat, más emberré tesz, és nap mint nap újabb örömet ad. Ha továbbra is a tudományos módszer szerint imádkozunk, a Lélek felemel magához, és egész lényünk újjáéled, felfrissül, feltöltődik.

Dr. Alexis Carrel *Az Ismeretlen* című művében rámutat, milyen csodálatos hatást érhet el az ima. Beszámol egy esetről, amikor egy rákos fekély a szeme láttára száradt össze ártalmatlan sebhelyé. Mint elmondja, látott sebeket néhány másodperc alatt begyógyulni és szörnyű tüneteket néhány óra alatt semmivé válni. A szervezet öngyógyító folyamatainak rendkívüli felgyorsulása következik be az ilyen esetekben. A különböző tumorok, égé-

si sérülések gyógyulása csakis a valamennyiünkben ott lakozó Gyógyító Erő felismerésének és felszabadításának köszönhető. Isten, vagyis a Végtelen Értelem az egyetlen Gyógyító, az egyetlen Jelenlét, az egyetlen Erő. Amikor ehhez a bennünk élő Jelenléthez fordulunk, kijelentve, hogy a Gyógyító Erő átjárja, áthatja elménket és testünket, akkor válaszképpen a Gyógyító Erő végigáramlik rajtunk, átítatja testünk minden egyes atomját, begyógyítja a sebeket és visszaadja egészségünket. Testünk újra harmonikusan működik; az atomok és molekulák elrendeződése megint olyanná alakul, amilyennek a bennünk levő Isteni Központ szerint lennie kell; akkor tudjuk majd, mennyire igaz a következő sor: *Meglátom még testemből az Istent.*

Amikor a Biblia azt mondja: *megtisztulásodért mutasd be az áldozatot, ahogy Mózes rendelte*, a *Mózes* szó alatt – mint Troward rámutat – a Törvény értendő, vagyis a tudatalatti működésének módja. Amint a jót kijelentő, a jóra igényt tartó gondolatsémákat dicsőítjük, a tudatalatti (a Törvény) automatikusan reagál az új szellemi sémára, képre, és a gyógyulás bekövetkezik. A Törvény nem ismer ellenszenvet, haragot, ahogyan a fizika vagy a matematika törvényei sem. Az ember egyszerűen alkalmazkodik a fizika törvényeihez, és ennek megfelelően alkalmazza őket, és a kívánt eredmény

nem is marad el. Elképzelhető, hogy akár ötven éven át helytelenül alkalmazunk valamely alapelvet; ám abban a pillanatban, amikor ezt felismerjük és elkezdjük helyesen alkalmazni, biztos a siker.

És lám, néhány férfi hozott egy béna embert, hordágyon. Megpróbálkoztak bejutni, hogy eléje tegyék, de akkora volt a tömeg, hogy nem találtak utat. Ezért a cseréptetőn át bocsátották le ágyastul a közepre, Jézus elé. Hitük láttán Jézus megszólalt: „Ember, bűneid bocsánatot nyertek.” (Lukács 5:18–20) Kapcsolódó vers: Márk 2:3–5.

Felszólítalak, kelj fel, fogd ágyadat és menj haza. (Lukács 5:24)

Néhány évvel ezelőtt került sor egy különös bénulási eset kezelésére. A férfi lábai a legváratlanabb pillanatokban összeakadtak, izmai megmevedtek, mozgásképtelenség állt be nála. Ekkor pánikba esett, és valósággal szoborrá dermedt akár a legforgalmasabb utca közepén is. Állandóan attól rettegett, mikor jön rá megint a roham, és ez az állapot teljesen kimerítette. A kezelés a következőképpen alakult: első lépésként el kellett érni, hogy a férfi ne álljon a természet útjába. Rosszabbat nem is tehetett volna, mint hogy félelemmel és haraggal telten töprengett azon, miért kínozza efféle betegség, vajon mit követhetett el,

amiért a sors ezzel sújtja. Végül a férfi eljutott arra a pontra, hogy elismerte önmagának, a betegség jelen van az életében, és problémát jelent, de ennek nem kell így maradnia. Azt mondta magában: „Tagadom a rosszat, visszatérek a Sziklához, ahonnan egykor jöttem.”

A benne lakozó Isteni Jelenléthez fordult, amely megteremtette őt és tudta, mi a teendő. Ez a Gyógyító Jelenlét mindenható, mindenütt jelen van, és mindent tud. A férfi tehát ráhangolódott a Végtelenre, felismerte, hogy a Gyógyító Jelenlét átítatja lényének minden egyes atomját, és keresztüláramlik rajta harmónia, egészség, békeség és tökéletesség formájában. Fokozatosan feltöltötte elméjét az Örök Igazságokkal, és eközben szervezete áthangolódott a betegségről az egészségre és a harmóniára. Amint megváltoztatta elméje hozzáállását, megváltoztatta a testét is, hiszen a test az elme árnyéka.

A bibliai történet szerint *néhány férfi hozott egy béna embert hordágyon*. Az ágy, amelyben az ember fekszik, nem más, mint a saját elméje. Ha félelemmel, kétségekkel, bűntudattal, megvetéssel és babonákkal telten fekszik le, ezek a gondolatok lebénytják az elmét és a testet.

Márk evangéliumának 2. fejezetében az 1–12. versek ugyane történetnek némileg eltérő változatát írják le. Itt azt olvashatjuk, hogy a bénát *négyen*

cipelték. A négyes szám jelképezi a megnyilvánult, anyagi világot, a tudatosság szubjektív állapotainak tárgyiasult formáját. A négy jelentése befejezés, a tudatosság körének bezárulása, a végső eredmény, akár pozitív, akár negatív.

A történet szerint Jézus (az Isteni Erő tudata) meggyógyította a bénát azzal, hogy *megbocsátotta a bűneit*. Bűnt elkövetni annyi, mint célt tévesztetni. A valódi cél az egészség, a békeség, a jólét, a boldogság és a boldogulás. Oly módon bocsáthatunk meg önmagunknak, hogy szellemileg és érzelmileg azonosulunk eszményünkkel mindaddig, míg végül meggyőződéssé válik, szubjektíve megtestesül, vagyis bevésődik tudatalattinkba. Természetesen akkor is bűnt követünk el, amikor negatívan gondolkodunk, amikor embertársainkat gyűlöljük, irigyeljük, megvetjük vagy épp félünk tőlük. Ha azt gondoljuk, hogy létezhet erő, amely szembeszállhat az Egyetlen Erővel (Istennel), akkor is bűnt követünk el, mert szellemileg egyesülünk a gonosszal (a negatív, ártalmas, pusztító érzelmekkel), és így a legkülönbözőbb fajtájú bajokat, gondokat, veszteségeket vonzzuk magunkhoz. Bűnt követünk el, amikor letérünk a kitűzött cél felé vezető útról, feltéve persze, hogy célunk a békeség, a harmónia, a bölcsesség, a gazdagság és a tökéletes egészség. Ha ijesztő képeket festünk magunk elé és negatív gondolato-

kon rágódunk, akkor tönkretesszük boldogságunkat, és akadályokat gördítünk magunk elé a cél felé haladtunkban.

Jézus, amikor megbocsátott a bénának, azt mondta: *Kelj fel, fogd ágyadat.* Ez egyértelműen megmutatja, hogy az Igazság, vagyis Isten számára ismeretlen a megvetés, Ő nem ítél el senkit soha. Az Abszolút nem ítél, ezt a feladatot a fiára bízta. Valamennyien a Végtelen fiai vagyunk. Az elme a Lélek fia, sarjadéka; az elmével választunk, igényelünk, az elmével hozunk döntéseket és vonunk le következtetéseket. Ha hibás ítéletet, döntést hozunk, meg fogjuk tapasztalni a tudatalatti automatikus reakcióját. Elménk mindig megbocsát nekünk, mert amint új gondolatsemákkal, képekkel ajándékozunk meg, ő ugyanabban a pillanatban máris azoknak megfelelően reagál. Ez a folyamatos, örök megbocsátás az, amit Isten könyörületességének és mindenekelőtt Isten szeretetének nevezünk.

A béna nem tud meggyógyulni, amíg bűnei nem törölődnek; ám amint elméje benső állapota megváltozik, mert kapcsolatba lépett a Gyógyító Erővel és megérezte, hogy egy Ővele, felkel az ágyról a Mindenható Erejének segítségével, és nem cipeli többé a négy (a világ téveszméit és hibás döntéseit jelképező) ember. A külső változás alkalmazkodik a belső, spirituális ébredéshez.

Akkora volt a tömeg, hogy nem találtak utat. Ezért a cseréptetőn át bocsátották le. A tömeg szó az ember szellemi vádlóira, a félelemre, az önvádra, a lelkipurdalásra és a megvetésre utal. Amikor az ember felismeri, hogy az Igazság, vagyis Isten, vagyis az Élet Törvénye nem ismeri a megvetést, akkor ő maga sem vet meg többé senkit, és megbocsát önmagának. Akkor azután ahelyett, hogy bénultan feküdne a tévhit és félelem ágyán, egyenesen áll, mert a Mindenható Erővel kialakított kapcsolata révén ő maga a tökéletes egészség.

Ha azt akarjuk, hogy imánk meghallgatásra találjon, fel kell másznunk a *tetőre*. Ezt oly módon tudjuk megtenni, hogy gyakran emlékeztetünkbe idézzük az Egyetlen Mindenható Erőt és a belévetett hitünket. A hit révén tudunk felfelé mászni; a hit és a fegyelmezett képzelet szárnyán szárnyalhatunk problémáink fölött. A hit azt jelenti, hogy felnézünk az Egyetlenre, minden hűségünket Istennek szenteljük. Az Igazság azt jelenti, hogy csakis egyetlen irányba haladunk, előre és felfelé, mert tudjuk, hogy a Nagy Gyógyító bennünk lakozik, hogy Ő most gyógyít bennünket, és hogy nincs semmi, ami bármilyen módon akadályozhatná Őt, szembeszállhatna Ővele. A félelem Isten megtagadása, valóság alap nélküli baljós árnyak halmaza.

A történet szerint a néhány férfi felmászott, és a nyitott tetőn át bocsátotta le a bénát Jézus elé. Mindez azt jelenti, hogy amint Istenre és az Ő Jelenlétére gondolunk, felemelkedünk, elménk fogékony és nyitott lesz, és a tökéletes egészség eszméje mély meggyőződéssé válva bevésődik tudatalatinkba. Jézus azt jelenti, Isten a megmentőnk, az ÉN VAGYOK bennünk, amely befogadja meggyőződésünk lenyomatát, és annak megfelelően reagál. Ha az ember megbontja a ház tetejét, akkor láthatja az eget odafenn, a napot, a holdat, a csillagokat. Nem szabad hagynunk, hogy a nagyvilág gondolatai megakadályozzák a gyógyulást.

Ha szeretted beteg, bontsd meg és nyisd fel elméd tetejét, engedd be a Gyógyító Világosságot, add át szerettedet Istennek, ismerd fel, hogy ő most elmerül az Egyetlen Isteni Jelenlétben; olyannak lásd őt, amilyennek lennie kell, sugárzóan boldognak, szabadnak, egészségesnek. Jelentsd ki, hogy ami igaz Istennel kapcsolatban, az igaz szerettedre vonatkozólag is. Ha így teszel, szeretted felkel a fájdalom és szenvedés ágyából, és Istent dicsőítve jár-keel a világban.

Egy másik szombaton bement a zsinagógába és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze el volt sorvadva. Az írástudók és a farizeusok figyelték, vajon gyógyít-e szombaton, hogy legyen

alapjuk vádat emelni ellene. De ő belelátott gondolataikba, ezért így szólt az elsorvadt kezű emberhez: „Állj fel és gyere ide a középre!” Az felállt és odament. (Lukács 6:6–9)

Ezzel végig nézett rajtuk, aztán így szólt az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Az szót fogadott és meggyógyult a keze. (Lukács 6:10) Kapcsolódó versek: Márk 3:3–5.

Elsie H. Salmon, egy dél-afrikai misszionárius felesége az *Ő gyógyít ma* című könyvében ír egy deformált kezű kislányról. A gyermek bal kezének három ujjá hiányzott, helyükön parányi csontok voltak csupán. Az imát követően az ujjak ott, mindenki szeme láttára növekedni kezdtek, ahogyan a virág bontakozik ki a bimbóból. A hölgy azt is kijelenti, hogy azokban, akik nyomon követték a fejlődést, cseppnyi kétség sem maradt afelől, hogy tökéletes kis kéz van formálódóban.

Nem szabad erre az esetre úgy tekintenünk, mint csodára vagy valami természetfeletti eseményre. Ismerjük fel, hogy a Teremtő Erő, amely megminta, formálja, alakítja a testet, természetesen képes kezet, lábat növeszteni. Végül is honnan származnak szerveink, testrészeink? Ha képes vagy készíteni mondjuk egy jégszekrényt, talán nem tudnád megjavítani vagy nem tudnád pótolni a hiányzó alkatrészt, amikor elromlik vagy eltörik?

Jézus azt mondta: „Nyújtsd ki a kezedet!” ; erre úgy kell tekintenünk, mint a saját tudatalattinkban végbemenő drámára. Mi magunk vagyunk a csodatevő Jézus, amikor tudván tudjuk, hogy vagyunk megvalósulása megment bennünket vesztélytől, bajtól, bármi legyen is az. Mi magunk vagyunk Jézus, vagyis a szellem embere, amikor tudatunk és tudatalattink összhangban van vagyunk vagy imánk megvalósítását illetően. Amikor nincs többé vita, nézeteltérés, hanem elérkezünk az összhang szintjére, akkor mi vagyunk a csodatevő Jézus. Jézus a megvilágosodott elmét jelképezi, Krisztus pedig a szubjektív énünkben lakozó erőt és bölcsességet.

Elsie H. Salmon hitt abban, hogy Isten Teremtő Ereje új kezét formál a gyermeknek, és e hit hatására kezdett növekedésbe a csonka végtag. A hite a megmentője, megváltója, vagyis Jézusa. Tudatában van imája realitásának, és tudja, hogy a Végtelen Értelem a természetéből adódóan meghallgatja az imát.

A Biblia pontos ezoterikus értelmezése csak oly módon valósítható meg, ha megértjük, hogy alapelvek jelennek meg a különböző személyek alakjában, mert így az ábrázolás életszerűbb és erőteljesebb. *Vizsgáljátok meg magatokat, hogy a hitben éltek-e. Tegyétek csak próbára magatokat.*

Felismeritek-e, hogy bennetek él Jézus Krisztus? (2 Korintusiaknak 13:5)

Nem szabad tehát az elsorvadt kezű férfi történetét a szó szerinti értelmezés szűk korlátai közé szorítanunk. A kéz az erő, az irányítás, a hatékonyság szimbóluma. Kezünkkel formálunk, alakítunk, teremtünk, alkotunk. A Mindenható keze az Istennek valamilyen tárgyra irányuló, összpontosuló Teremtő Erejét jelöli. Átvitt értelemben egy embernek akkor van *elsorvadt keze*, amikor kisebbségi komplexus vagy bűntudat gyötéri, amikor alkalmatlannak érzi magát, amikor kishitű. Az ilyen ember nem „működik” hatékonyan, nem juttatja kifejeződésre Isten adta erejét, képességeit.

Kinyújtjuk a kezünket, amikor felszabadítjuk a mindannyiunkban ott lakozó Rejtett Erőt, és kifejeződésre juttatjuk az Isteni Szeretetet, Világosságot, Igazságot és Szépséget.

Meggyógyult a keze: ez azt jelenti, hogy a személyiség egészséges, boldog és kiegyensúlyozott. Nagyon sok ember beteg, boldogtalan, elégedetlen és eredményt felmutatni képtelen. Az ő hozzáállásuk, életfelfogásuk helytelen; mi több, munkájuk értéktelen. Aki bizalommal és hittel fordul a benne lakozó Mindenható Erőhöz, és tudja, hogy ez a Benső Világosság vezérli, segíti, az minden bizonnyal kifejeződésre fogja juttatni

önmagát, és az Isteni adottságokat megnyilvánítva diadalt diadalra halmoz majd.

Sokak álmai, ambíciói, eszményei és tervei el-sorvadnak, megdermednek az elméjükben, mert nem tudják, hogyan valósítsák meg ezeket. A külvilág megtagadja tőlük vágyaikat. Mivel nem ismerik az elme törvényeit, nem tudják, hogyan kell tudományosan imádkozni, azt tapasztalják, hogy csodálatos ötleteik halva születettek, aminek a következménye neurózis és frusztráltság lesz náluk. Környezetünkben, munkahelyünkön rengeteg *elsorvadt kezű* embert láthatunk. Megrekedtek egy bizonyos szinten, képtelenek előrelépni akár csak egyetlen lépést is. Az élet maga a fejlődés, végeérhetetlen kibontakozás, kreativitás. Elsorvasztjuk kezünket (képességünket, hogy elérjünk, valóra váltsunk valamit), ha azt mondjuk: „Lenne csak annyi pénzem, annyi eszem, mint Joe-nak, akkor lehetnék én is valaki. De nézz rám, egy senki vagyok. Rosszkor és rossz helyre születtem. Nekem ez jutott, bele kell nyugodnom, nem tehetek mást.” Sokan beszélnek így, folyamatosan lebecsülve, becsmérelve önmagukat.

Takarítsd ki, űzd ki, töröld ki elmédből a kétségeket, a félelmet, az irigységet, a rosszindulatot! Helyezd feltétlen bizalmadat Istenbe, és ha netán hátrányos helyzetben vagy, mondd ezt érzéssel,

hittel: „Meg tudok tenni bármit az Isteni Erő révén, amely vigaszt nyújt, erőt ad, segít és vezérel.” Meglátod, életedben gyökeres változások következnek majd be. *Nyújtsd ki a kezedet* oly módon, hogy új, pozitív képet alakítasz ki önmagadról. Emeld fel a fejed, tűzz ki magas célokat magad elé, ismerd fel, hogy amit önmagadról gondolsz, azzá leszel! Akkor *nyújtod ki a kezedet*, ha pontos képet rajzolsz meg elmédben arról, amit elérni kívánsz. Dédelgesd ezt a képet, ápolgasd, itasd át érzélemmel, az Isteni Bölcsességbe vetett hittel, és látni fogod, amint megnyilvánul tér és idő vetítívásznán. Ekkor kis ideig elégedett leszel; ám az isteni elégedetlenség hamarosan újra feléled benned, és egyre magasabb és magasabb célokat fogsz kitűzni, és ez így megy majd a végtelenségig.

A „*Nyújtsd ki a kezedet!*” mondat, ha helyesen értelmezzük, a legfontosabb, legegyszerűbb és legcsodálatosabb filozófia valamennyiünk számára.

Azt mondom nektek most: *Nyújtsátok ki a kezeteket!*

3. fejezet

Távgyógyítás és az elmezavar kezelése

A mikor már nem messze voltak a háztól, a százados elé küldte a barátait ezzel az üzenettel: „Uram, ne fáradj! Nem vagyok rá méltó, hogy betérj a házamba. Magamat sem tartottam elég érdemesnek, hogy elmenjek érted. Csak szólj egy szót, és meggyógyul a szolgálóm. Bár magam is alárendelt ember vagyok, szolgáljak alattam katonának, s ha azt mondom az egyiknek: Indulj! – akkor elindul; a másiknak mondom: Gyere ide! – akkor odajön; vagy a szolgálómnak, hogy tedd meg, akkor megteszi.” Ennek hallatán Jézus elcsodálkozott. Megfordult, s így szólt a nyomába szegődött tömegnek: „Mondom nektek, ekkora hittel még Izraelben sem találkoztam.” Amikor a küldöttek hazaértek, a szolgálót egészségesen találták. (Lukács 7:6–10) Kapcsolódó versek: Máté 8:5–13; János 4:46–53.

Itt áll előttünk a távgyógyítás technikája a lehető legszebb és legegyszerűbb módon ábrázolva. E versek tudatják velünk, miként imádkozzunk valaki másért, miként küldjük el *szavunkat*, hogy meggyógyítsuk őt. Amikor valaki másért imádkozunk, vagyis mentális és spirituális kezelést adunk, egyszerűen kijavítjuk elménkben azt, amit hallunk és látunk oly módon, hogy tudjuk és érezzük az illető szabadságát. Amint elhagyjuk az élet szó szerinti értelmezését és belépünk a pszichológiai és spirituális értelmezésbe, hit tölt el bennünket.

A kedves olvasók közül kétségkívül sokan – szerzőhöz hasonlóan – szolgáltak a hadseregben, és pontosan tudják, mi a teendő, ha az ember parancsot kap. A katonát arra képezik ki – mondhatni, arra idomítják be –, hogy vakon engedelmeskedjen feletteseinek. A kiképzés során a katonára fegyelmezetté válik, vagyis elméjében és testében bizonyos automatizmusok alakulnak ki. A tiszt a tekintély megtestesülése. Megtanult parancsolni, de először neki is meg kellett tanulnia engedelmeskedni; és neki magának is tiszteletben kell tartania felettesei tekintélyét.

Amikor valaki másért imádkozunk, jó katonának kell lennünk; meg kell tanulnunk, hogyan álljunk vigyázzba és engedelmeskedjünk a parancsnak: „Jobbra nézz!” Vigyáznunk, vagyis figyelniünk kell az élet spirituális értékeire, az Igazságokra, és

„a jobbra kell néznünk”, vagyis olyannak kell látnunk az illetőt, amilyennek lennie kellene: boldognak, egészségesnek és szabadnak. Meg kell fegyelmelnünk gondolatainkat, érzéseinket, érzelmeinket és képességeinket. Ha gondolataink elkalandoznak, parancsoljunk rájuk: „Megmondtam, összpontosuljatok az egészségre, a békére!”, illetve arra, amiről épp elmélkedünk.

A *szolgák* a gondolatok, eszmék, hangulatok, érzések, nézőpontok. Jól vagy rosszul szolgálnak bennünket, attól függően, hogy milyen parancsokat adunk nekik. Ha az ember munkaadó, megparancsolhatja alkalmazottainak, hogy tegyenek meg ezt vagy azt a munkahelyen. Elvárja tőlük, hogy engedelmeskedjenek; azért fizeti őket, hogy alkalmazkodjanak üzleti elképzeléseihez, módszereihez. Hasonlóképpen parancsolhatunk gondolatainknak. Ne feledjük, ők a mi szolgálaink, nem pedig fordítva, tehát viselkedjük is ennek megfelelően. Nyilvánvalóan nem engedhetjük meg az olyan gonosztevő-gondolatoknak, mint a féltékenység, gyűlölet, előítélet, féltékenység, harag stb., hogy parancsolgassanak nekünk, és úgy rángassanak, mint holmi tehetetlen bábut.

Amikor hozzáfogunk, hogy megfegyelmelnünk elménket, nem engedjük többé, hogy a világ téveszméi, aggodalmai, kétségei megfélemlítsenek bennünket, hatalmaskodjanak rajtunk. Elménk-

nek meg kell tanulnia és szoknia, hogy határozott parancsokat adunk gondolatainknak, hogy azok életcéljainkra, eszményeinkre összpontosuljanak, és hasonlóképpen irányítjuk érzelmeinket is. Teljhatalmunk van elménk felett! Érzelmet nem lehet elképzelni. Ne feledjük: az érzelem a gondolatot követi, tehát ha gondolatainkat és képzeletünket határozottan irányítjuk, akkor tudunk uralkodni érzelmeink felett is.

Semmilyen személy, hely, tárgy vagy dolog sem dühíthet fel, zavarhat meg bennünket, nem árthat nekünk – nincs efféle hatalma senkinek és semminek. Tegyük fel például, hogy valaki patkánynak nevez. Patkány vagy? Nem. Mások kijelentései, sugalmazásai csakis saját gondolatainkon keresztül hathatnak ránk. Tehát ha ilyesmi történik veled, abban a pillanatban gondold azt: „Isten békessége tölti el ennek az embernek az elméjét.” Kezünkben tartjuk az elménkben lezajló folyamatok irányítását. Elménk elmozdulhat a harag, a gyűlölet és a bosszú irányába, ám ugyanúgy a békesség, az összhang és a jóindulat irányba is.

A fegyelmezett elme hozzászokik, hogy alkalmazza a spirituális gyógyszert, amelynek az elnevezése: „Összhangban a Végtelennel”. Amint a legkisebb kísértést is érezzük, hogy negatívan reagáljunk, azonnal azonosuljunk célunkkal. Rögtön összpontosítsunk eszményeinkre, és könnyedén

képesek leszünk ellenállni a kísértésnek. Tekintélyünk, hatalmunk van, és ha azt mondjuk gondolatainknak (szolgáinknak), hogy *induljatok, akkor elindulnak*, ha azt, hogy *gyertek ide, akkor odajönnek*.

Képzeletünket ráirányíthatjuk bármire, amire csak akarjuk, például a veszteségre, nélkülözésre, balszerencsére. Ugyanakkor összpontosíthatunk a sikerre, egészségre és boldogulásra is. Amit elképzelünk és igaznak érzünk, az megvalósul. Engedjük hát, hogy képzeletünk Isten műhelye legyen, hisz annak is kell lennie.

Álljon itt egy példa a képzelet helytelen alkalmazásának ábrázolására! Egy anya, akinek a fia nem ér haza a megbeszélte időpontra, aggódni kezd, arra gondol, hogy gyermeke valamilyen szörnyű balesetet szenvedett. Összezavart elméjében életszerű képek jelennek meg karambolról és kórházi ágyon fekvő fiáról. Ez helytelen hozzáállás. Az anyának meg kell tanulnia tudományosan imádkozni, és a parancsoknak engedelmeskedő, jó katonává kell válnia.

Amikor imádkozunk, alá kell rendelnünk énkünket, intellektuális büszkeségünket a bennünk lakozó Isteni Bölcsességnek. A legfőbb parancs valamennyiünk számára az, hogy teremtsünk harmóniát, egészséget, békességet, örömet és szépséget a világban. Azért vagyunk itt, hogy vi-

lágosságunk fényeskedjék. Hinnünk és bízunk kell a Végtelen Mindenhatóságában és Határtalan Szeretetében, hisz a Végtelen csak azt keresi, miként juttathatja kifejeződésre önmagát. Azonosuljunk érzelmileg és szellemileg Istennel! Tudjuk és érezzük, hogy az Isteni adottságok és képességek megnyilvánulásának eszközei vagyunk, és hogy Isten keresztüláramlik rajtunk harmónia, egészség, békesség, öröm és bőség formájában. Ha már megszoktuk, hogy így imádkozunk, és gyakran ismételtetjük az Örök Igazságokat, azok beivódnak elménkbe, és tapasztalni fogjuk, hogy Isteni kényszer alatt csakis a jót, a szépet és az igazat tudjuk kifejeződésre juttatni. Isten vezérelte emberré válunk, olyasvalakivé, akinek az a küldetése ezen a világon, hogy engedelmességen az Egyetlen parancsainak. Parancsokat tehát csakis Őtőle fogadhatunk el, a *Főlségestől, aki az örökkévalóságban lakik, és akinek Szent a neve.*

Kinek a parancsait hajtod végre? Annak szolgáló vagytok és annak kell engedelmességetek, akinek mint szolgáló alárendelitek magatokat. Amely gondolatnak alárendeled magad, az uralni, irányítani, vezérelni fog téged, hogy kifejeződésre juttasd, megnyilvánítsd.

A fenti példában vajon kinek a parancsának engedelmességek az anya, amikor balsejtelmei támadnak a fiával kapcsolatban, amikor negatív

gondolatképekkel, szörnyű sejtésekkel bombázza a fiút, aminek akár katasztrofális következményei is lehetnek? Ez a nő a félelem, aggodalom és nyugtalanság gondolatai parancsának engedelmeskedik. Más szóval az elméjét elfoglaló marta-lócok, gonosztevők megfélemlítették őt és ideg-roncsot csináltak belőle.

Most rögtön *nyújtsd ki a kezdet* oly módon, hogy felismered, lehetőségeidnek nincs határa. Érezd és hidd, hogy Isten a csendestársad, aki tanácsokat ad, segít és vezérel. Ha így teszel, életed csodálatos lesz és minden tekintetben kielégítő. Sokkal hasznosabb és konstruktívabb lesz, mint most. Kezdd el megismerni önmagadat! Próbáld ki az igazi ima csodálatos hatalmát! Amint aláveted magad az Isteni Bölcsességnek, az életed megváltozik, olyan szép lesz, amelyenről soha nem is álmodtál.

Kelj fel, fogd ágyadat (új mentális hozzáállás) és menj, légy boldog és szabad ezen a világon!

Amikor a város kapujához közeledett, egy halottat hoztak ki, egy özvegy asszony egyetlen fiát. Nagy tömeg kísérte a városból. Amikor az Úr meglátta, megesett rajta a szíve és megszólította: „Ne sírj!” Aztán odalépett a koporsóhoz, és amint megálltak, akik vitték, megérintette, s így szólt: „Ifjú, felszólítalak, kelj föl!” A halott felült, és elkezdett beszélni. (Lukács 7:12–15)

Ez egy csodálatos pszichológiai dráma. A *halott* a vágyunk, amelyet nem sikerült valóra váltanunk. Amint kijelentjük, hogy most az vagyunk, amivé lenni vágyunk, feltámasztjuk a *halottat* önmagunkban.

Legyen hitetek szerint! Hinni annyit jelent, valamit igaznak elfogadni. A szöveg szerint a halott egy özvegy asszony fia. Az özvegy olyan asszony, akinek meghalt a férje. Amikor szellemileg és érzelmileg nem vagyunk „összeházasodva” Istennel és az Ő igazságaival, akkor valóban halottak vagyunk a békesség, az öröm, az egészség, a boldogság és az ihletettség számára. Az igazi özvegy az, akinek a férje Isten, vagyis a Jó, és akit nem az érzékszervek és a világ hiedelmei vezérelnek. Az ilyen asszony *fia*, vágya nem marad halott, mert ő az Úrhoz, vagyis a benne lakozó Teremtő Erőhöz fordul, és teljességgel elutasítja, amit érzékei közvetítenek felé. Csendesen és szeretetteljesen kijelenti és érzi, hogy ő az, ami lenni vágyik, és közben a szíve mélyén tudja, hogy az Úr (a benne lakozó Lélek) meghallgatja imáját és teljesíti kérését. A teljes elfogadás szellemi légkörében él, mozog és cselekszik; és ha folyamatosan így fejleszti tudatoságát, eléri a benső meggyőződés szintjét, vagyis feltámasztja a *halottat* önmagában. A benne fellángoló diadalmas hangulat pedig maga az

Úr, aki ráparancsol a *halottra*. *Ifjú, felszólítalak, kelj föl!*

Ez a külső megnyilvánulása az asszony benső megtestesülésének, vagyis a meghallgatásra talált ima öröme. Amit a magunkévá teszünk és feldolgozunk tudatosságunkban, azt feltámasztjuk. Ezek a szavak: a *halott felült, és elkezdett beszélni*, azt jelentik, hogy amikor imánk meghallgatásra talál, más nyelven kezdünk beszélni. A beteg ember, miután meggyógyult, az örömteli egészség nyelvén kezd beszélni. Halott reményeink és vágyaink beszélni kezdenek, amikor tanúbizonyságot teszünk hitünkről.

Kiegészítésként elmondok egy történetet egy fiatalemberről, akivel néhány évvel ezelőtt találkoztam Írországban. Távoli rokonomról van szó. Kómás állapotban volt, a veséje nem működött két napja. Egyik bátyjával együtt mentem el meglátogatni. Mivel tudtam, hogy mélyen hívő római katolikus, azt mondtam neki: „Jézus itt van most és lát téged. Kinyújtja feléd a kezét, és ebben a pillanatban megérint.”

Sokszor elismételtem ezeket a mondatokat halálán, gyengéden, lassan, érzéssel. A fiatalember eszméletlen volt, tehát tudatosan nem érzekelte jelenlétünket. Egyszer csak felült, kinyitotta a szemét, és így szólt: „Jézus itt volt; tudom, hogy meggyógyultam, most már életben maradok.”

Mi történt? A fiatalember elméje öntudatlan állapotban befogadta szavaimat és tudatalattija kivetítette a gondolatformát, hogy Jézus ott van mellette, pontosabban azt a Jézus-képet, amit a férfi a templomi szobrok és képek alapján magában kialakított. A férfi tehát hitte, hogy valóban Jézus volt ott, és megérintette őt.

A kedves olvasók nyilván tudják, hogy ha egy transzban levő embernek azt mondják, ott áll mellette a nagyapja, ő látni is fogja. Azt látja, amiről azt hiszi, hogy a nagyapja. Tudatalattija kivetíti az emlékképeken alapuló nagyapaképet. Ennek az embernek poszthipnotikus szuggesztióként azt is mondhatjuk, hogy amikor majd magához tér, üdvözölje a nagyapját és beszéljen hozzá. Így is fog tenni. Ezt a jelenséget szubjektív hallucinációnak nevezzük. Katolikus rokonom esetében a gyógyító tényező a hit volt, amely megsokszorozódott és megerősödött öntudatlan elméjében, miután elhitte, hogy Jézus eljött meggyógyítani őt. Mindig minden hitünk és meggyőződésünk szerint történik velünk.

A tudatalatti fogékony a sugalmazásra még akkor is, ha a személy öntudatlan. Bizonyos értelemben nevezhetjük ezt az esetet a halott feltámasztásának is, hisz feltámadt az egészség, a hit, a bizalom és az életerő. Soha nem hagyhatjuk, hogy a remény, az öröm, a békesség, a szeretet és az

Istenbe vetett hit meghaljon bennünk; ez az elmeállapot az igazi halál. Meg kell halnia bennünk a félelemnek, a tudatlanságnak, a féltékenységnek, az irigységnek, a gyűlöletnek stb. Halálra kell éheztetnünk ezeket az állapotokat oly módon, hogy semmibe vesszük őket. Amikor a félelem meghal, csak a hitnek lesz hely. Amikor a gyűlölet meghal, csak a szeretet marad fenn. Amikor a tudatlanság meghal, elfoglalja a helyét a bölcsesség.

Egyik nap bárkába szállt tanítványaival együtt. „Evezzünk át a tó túlsó partjára” – mondta. Elin-dultak. Míg eveztek, ő elaludt. Hirtelen szélvész csapott le a tóra. A hullámok már-már elborították őket, úgyhogy életveszélyben forogtak. Fölkelteték: „Mester! Mester! Itt veszünk!” Fölkelt, s parancsolt a szélnek és a hullámoknak. Erre elült a háborgás, és minden elcsendesedett. (Lukács 8:22–24)

E versekből azt tudhatjuk meg, miként kell uralkodni érzelmeinken és lecsillapítani a háborgó lelket. Ez a történet nem csupán bárkában utazó emberekről szól, hanem valamennyiünkről, hiszen pszichológiai értelemben állandóan utazunk valahová, úton vagyunk. Amikor valamilyen problémával kerülünk szembe, megoldást keresünk. Amikor eltölt a félelem, el kell mozdulnunk a hit

irányába. Az utazás először mindig az elmében megy végbe, a test azután az elmét követi. A test nem tehet semmit, nem mehet sehová, hacsak az elme nem irányítja, vezérli. A tudatosság az egyetlen erő, az egyetlen mozgatórugó. Az emberi tudatosság folyamatos mozgás. Elménk mindig aktív, még akkor is, amikor alszunk.

A *tanítványok* a képességeink, szellemi beállítottságunk, hangulataink, amelyek mindenhová velünk jönnek, ahová csak megyünk. Nem engedhetjük, hogy Jézus elaludjon a bárkában. Ahhoz, hogy pontosan megértsük a Bibliából az élet tudományát, úgy kell tekintenünk minden szóra – *Jézus, bárka, szél, hullámok, tanítványok* –, mint megszemélyesített igazságokra, képességekre, hangulatokra és gondolatokra. *Jézus* jelképezi a bennünk lakozó Isteni Erő ismeretét, annak tudatát, hogy az Erő tesz képessé bennünket arra, hogy eredményt érjünk el és megvalósítsuk vágyainkat. Az elme törvényeinek pontos ismerete és a szellemi és spirituális törvények alkalmazása a megmentőnk, vagyis a *megváltónk*, más szóval a mindenkorai megoldás.

Nem engedhetjük meg, hogy *Jézus elaludjon a bárkában*, vagyis nem szabad vakon rábíznunk magunkat a tömegszellem szelére (emberi vélemények) és hullámaira (negatív érzelmek: félelem, kétség, féltékenység, irigység, gyűlölet stb.).

A *tó* nem más, mint az elme; amikor az elmében békesség uralkodik, az Isteni Bölcsesség az Isteni Eszméktől kísérve felemelkedik a tó felszínére. Az elme ilyenkor érzi, hogy az Isteni Bé-kesség folyama áramlik keresztül rajta, és eltölti derűvel, nyugalommal, kiegyensúlyozottsággal. A *szélvihar* jelképezi a félelmet, rémületet és aggodalmat, amely időnként torkon ragadja az embert, és fojtogatni kezdi olyannyira, hogy úrrá lesz rajta a kétség, a tétováság, a nyugtalanság, a tehetetlenség érzése. Ilyenkor az ember úgy érzi magát, mint a kötél, amelyet kétfelől húznak nagy erővel; a félelem meggátolja, hogy tovább haladjon előre.

Mi a teendő, amikor a félelem és a gátlás elural-kodik az elménken? Fel kell ismernünk, hogy amikor a vágyunkra tekintünk, a *megváltót* látjuk, vagyis a megoldást, amely ott rejlik elménkben. Tegyük fel például, hogy közalkalmazott vagy és azt mondod: „Nem tudok több pénzt keresni; elértem a felső határt.” Ekkor a benned felcsapó *hullá-mait* látod a kétségnek és a zavarodottságnak. Ne merülj el e negatív érzelmek vizében, ne hagyd, hogy a hullámok elborítsanak! Ébreszd fel a *meg-váltót*, éleszd fel a benned lakozó Isteni adományt.

A következőket kell tenned: Először is ismerd fel, hogy mindaz a vágy, eszmény, terv, cél, elgondolás, amit meg akarsz valósítani, az elme

számára valóság, még ha láthatatlan is. Ezután ismerd fel, hogy ha szellemileg egyesülsz vágyaddal, baj nélkül át tudsz jutni a félelem és tehetetlenség háborgó, zúgó vizein. A hit voltaképpen azt jelenti, hogy érzed és tudod, az a dolog, amiért imádkozol, az elme számára valóság, amely vágy és eszmény formájában jelenik meg. Valóság, mivel rá gondolsz! Bízz az elmédben kirajzoló képben: az maga a valóság. Ha vágyad valós voltán elmélkedel, lecsendesíted a félelem hullámain. A félelem megsemmisül, amint felismered, hogy ha figyelmedet eszményedre, vágyadra összpontosítod, Isten Teremtő Ereje figyelmed fókuszába áramlik. Ez az a pont, amikor lecsendesíted a háborgást. Megfegyvelted elmédet, és most már tudod, hogy a vágy mindig valós. A gondolat *a vágyott dolog szubsztanciája, a láthatatlan dolog bizonyítéka*, azon egyszerű oknál fogva, hogy hiszel a terv megvalósulásának lehetőségében.

Összpontosítsd figyelmedet célodra, és szíved mélyén tudd, hogy létezik a Mindenható Erő, amely minden lehetséges módon segít és támogat. Soha nem hagy el, soha nem hagy cserben. A tudatalatti reagál konstruktív gondoskodásodra, érzéseite; ily módon erőt és kitartást ad. Ha lenézel a félelem, a téveszmék, a hibák *hullámainra*, akkor elsüllyedsz. Nézz felfelé, és akkor haladásod iránya is az lesz. Mindig előre, felfelé, Isten felé. Fe-

gyelmezett elméd és hited képessé tesz arra, hogy soha ne jelentsenek akadályt holmi háborgó vizek életed során. *Parancsolsz a szélnek és a hullámoknak*, és azok engedelmeskednek neked.

Ahogy a partra lépett, a város felől egy ördögtől megszállt ember tartott feléje. Már régóta nem hordott ruhát, nem lakott házban, inkább a sírboltokban tanyázott. Amikor meglátta Jézust, a földre vetette magát és ilyeneket kiabált: „Mi bajod van velem, Jézus, a magasságbeli Istennek a Fia? Könyörgök, ne bántsd!” Megparancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből, mert már régóta hatalmában tartotta. Láncra verték és megkötözték, de széttépte a köteléket. A gonosz lélek kikergette a pusztába. Jézus megkérdezte tőle: „Mi a neved?” – „Légió” – válaszolta, mert sok ördög tartotta megszállva. Arra kérték, hogy ne küldje őket a pokolba. A hegyoldalban ott turkált egy nagy sertécsorda. Megkérték, engedje meg, hogy a sertésekbe mehessenek. Megengedte nekik. A gonosz lelkek erre kijöttek az emberből és megszállták a sertéseket. Erre a konda vadul nekirohant a lejtőnek, le a tóba és odapusztult. Amikor a kanászok látták, mi történt, elfutottak és híriül vitték a városba és a tanyákra. Az emberek kitódultak, hogy ők is lássák, mi történt. Jézushoz érve ott találták az em-

bert, akiből a gonosz lelkek kimentek: a lábánál ült, felöltözve, ép ésszel. Erre elfogta őket a félelem. (Lukács 8:27–36) Kapcsolódó versek: Máté 8:28–32; Márk 5:1–13.

E történet olvastán az embernek egyértelműen a mániás depresszió elnevezésű betegség jut az eszébe. Ez természetesen az elmezavar egyik formája, amelyre jellemző az időnkénti agresszivitás, a támadásra, rombolásra való hajlam. Márk könyvében is szerepel a fentihez hasonló történet, ahol a megszállott szintén sírboltokban lakott.

A *sírkő* a halál emlékműve, ami itt azt jelenti, hogy az ember a halott múltban él, régi sértettség, gyászt dédelget elméjében, mígnem az megszállottsággá változik, vagyis teljesen eluralkodik elméjén. Az örült olyan ember, aki hagyta, hogy a büntudat, gyűlölet, bosszúvágy és önsajnálát gonosztevői rátelepedjenek gondolkodására, elhomályosítsák ítélőképességét. Soha nem szabad hagynunk, hogy a negatív érzelmek magukhoz ragadják a hatalmat elménkben. Elménk trónjára csakis pozitív, Isten-szerű gondolatokat szabad emelnünk. Az érzelem követi a gondolatot; ha képesek vagyunk megfegyvelni gondolatainkat, akkor tudunk uralkodni érzelmeinken is. Az ember nem tud érzelmet elképzelni. Fel kell építenie elméjében a képet, az eseményt, a jelenetet, és át kell élnie, ily

módon hozhat csak létre érzelmet. A pszichiátriában az orvosok arra törekszenek, hogy felfedjék a páciensben az alapkonzfliktust, és a helyzetet korrigálva új irányultságot adjanak neki.

Jézus azt kérdezi az elmeháborodottól: „*Mi a neved?*” – „*Légió*” – *válaszolta, mert sok ördög tartotta megszállva.* Ismertem egy New York-i illetőségű férfit, aki attól félt, hogy ha bemegy egy bárba, ott egy sötét sarokban lappang valami gonosz lény, amely rögtön megszállja majd őt. Elképzelni sem tudom, hol hallhatta vagy olvashatta ezt a mérhetetlen ostobaságot. Ez a téveszme eluralkodott elméjén, és különböző problémákat okozott neki. A tudatalattija, amelybe bevésődött ez a téves, ám igen erőteljes eszme, ennek megfelelően visszahatott a tudatra, és a józan ész lekerült az elme trónjáról. A férfinak meg kellett tapasztalnia az efféle zagyva hiedelmek, babonák valamennyi átkos hatását; a tudat alatti téveszme átvette a hatalmat felette. Hangokat kezdett hallani, azt hitte, szellemek szólnak hozzá, holott ő beszélt saját magához. Azt gondolta, természetfeletti lényekkel társalkodik. Végül kezdte gyanítani, hogy mivel ő oly sokat töprengett ezen a témán, tudatalattija csupán engedelmeskedett a félelem és a kísértetekben való hit téves sugalmazásainak. A tudatalatti akár tucatnyi „szellemet” is előállít, ha erre kap utasítást, s ezek gyűjtőneve a *Légió*.

Ez a férfi elment egy lelkészhez, aki alkalmazta nála az egyház előírta rituálét, hogy megszabadítsa kíznóitól. A kedves olvasó is nyilván sejti, hogy ez a rituálé egy sor imádságból, énekekből, tömjénfüstből és Jézus Krisztus nevében előadott parancsokból áll. Az ördögűzés szertartása és a lelkész imái mély hitet és bizalmat plántáltak a férfi tudatalattijába. Fogékony volt, hitte, hogy az egyháznak és a lelkésznek hatalmában áll kiűzni belőle az úgynevezett ördögöket. Az ördögűző maga is hitt abban, amit csinált. Mindez együtt elhozta a gyógyulást. Az egész folyamatban a leglényegesebb összetevő a hit volt, a hit, amely alapvető változást okozott a páciens szellemi beállítottságában. Természetesen ez a hit csupán vakhit volt, ami még mindig sokkal jobb, mint a hit hiánya. Szentek csontjai, bizonyos vizek, füstölők, sámánok ráolvasásai is tudnak hatást gyakorolni a tudatalattira, beindíthatnak lélektani átalakulásokat, amelyek következtében fogékony-ság és hit keletkezik.

Az Isteni gyógyulás vagy spirituális gyógyulás tulajdonképpen a tudat és a tudatalatti harmonikus együttműködését jelenti. Elménk tartalmazza tudati és tudat alatti területein valamennyi velünk született vágyunkat, jellemvonásunkat, hajlamunkat és késztetésünket. A gondolkodás, tapasztalás és tanulás folyamata során szert teszünk rengeteg

különböző viselkedésformára, szokásra. Az ember szokások rabja. Amikor értelmesen kezdünk gondolkodni, tudatosan elutasítunk minden negatív gondolatot és véleményt. Amikor elmulasztunk megvalósítani valamely vágyat vagy eszmét, eltölt bennünket a félelemmel vegyes csalódottság, aminek tudatalatti bevésődés lehet a következménye. Ezek az elfojtott késztetések, hajlamok keresik a kifejeződés lehetőségét. Mivel ártalmas érzésekről van szó, egyértelműen belső konfliktusok formájában nyilvánulnak meg; s ha ezeket nem sikerül feloldani, igen komoly zavarok keletkezhetnek az elmében.

Tudat alatti énünk folyamatosan az egyensúly helyreállítására törekszik bennünk; amikor a félelmek, feszültségek, konfliktusok már elviselhetlenné válnak, a bennünk lakozó Isteni Én vagy a természet számára nincs más lehetőség, mint „kikapcsolni” a tudatot. Ezt nevezzük elmezavarnak, elmebajnak, tébolynak. Az elme ilyenkor már nincs a hatása alatt annak a problémának, amely a stresszt, a feszültséget okozta.

Egyensúlyvesztés következik be, ha nem tudunk választani jó és rossz között. Nem szabad az Isteni Bölcsesség és az Isteni Erő segítségével megkísérelnünk megoldani problémáinkat. Az elmezavar nem más, mint az elviselhetlenségig fokozódott konfliktusok és elfojtott késztetések

megnyilvánulása. A komplexus pedig egy igen erős érzelmi töltéssel bíró ötletcsoport megnyilvánulása.

Akit teljességgel eltölt a gyűlölet és az előítélet, az a *sírboltokban tanyázik*. Amikor ezeket a negatív érzelmeket megvizsgáljuk a józan ész fényében, egyszerűen szertefoszlanak, köddé válnak. A Biblia nyelvén fogalmazva: mi vagyunk Jézus, és kiűzzük a gyűlölet, előítélet és féltékenység ördögeit. Ezek a visszataszító komplexusok mindig a *sírboltban* (a tudatalattiban) rejtőznek.

Amikor egy ember nem hajlandó felismerni, tudomásul venni és a józan ész fényébe tartani előítéleteit, gyűlöletét, neheztelését, akkor ezek lesüllyednek a személyiség tudatos szintje alá, és ott jól beágyazódnak, rögzítik magukat a félelem, a tudatlanság erős horgonyláncával. Amikor bosszúvágyat, büntudatot, haragot dédelgetünk önmagunkban, ezek lesüllyednek az elme tudat alatti szintjére, mint a parázs, amelyből bármelyik pillanatban méteres lángok csaphatnak ki. Ha felismerjük önmagunkban az alattomos zsarátnokot, és értelmesen kezeljük ezt a problémát, megszabadulunk, és normális életet élhetünk.

Életünk érzelmi oldala a mozgatóerő. Valamennyiünk számára hasznos lehet, ha jó alaposan megnézzük önmagunkat, és megvizsgáljuk, nincsenek-e bennünk is meg azok a tulajdonságok,

amelyeket mások esetében oly hevesen bírálunk. Amikor a történet azt mondja, hogy az ember ott ült a Mester lábánál, ezzel azt ábrázolja, hogy megértettük az elme törvényeit és azok alkalmazását.

Amikor arra kérnek a kórházban, hogy imádkozz egy elmezavarodottért, az ő együttműködésére nem számíthatsz, hiszen őt a tudatalattija kísértetei vezérlik. Amikor ilyen emberért imádkozol, csak önmagadra számíthatsz. Meg kell győződnöd önmagadat az ő szabadságáról, békességéről, harmóniájáról és okosságáról. Naponta kétszer, háromszor imádkozz a következőképpen: „Most kijelentem X.Y. érdekében, hogy Isten értelme, bölcsessége és békessége nyilvánul meg benne, és hogy ő szabad és boldog *most*. Az Isteni Elme az egyetlen Valóságos és Örök Elme; ez az ő elméje, és ő derűs, nyugodt és kiegyensúlyozott. Eltölt az Istenbe, az életbe és a jóba vetett hit. Amint mindezt kijelentem, érzem és látom, hogy ő egészséges és tökéletes *most*. Köszönöm, Atyám.”

Ahogy ezeket az Igazságokat ismételve, közben gyakran magad elé képzeled a megfelelő képeket, és felismered, hogy csakis egyetlen elme létezik, fokozatosan eléred a meggyőződés szintjét; és az ember, akiért imádkozol, abban a pillanatban meggyógyul. Az ilyen esetekben a gyó-

gyításnak a gyógyító elméjében kell lezajlania. A gyógyítónak nem szabad hatalmat tulajdonítani a diagnózisnak, sem a tüneteknek. Kizárólag az Életelvre szabad támaszkodnia, mert az mindig reagál a beléje vetett hitre és bizalomra. Amikor valaki másért imádkozol, elhagyod idő és tér, külsőség és körülmény birodalmát, a tömegszellem véleményét és a világ ítéletét. Magad ítélsz, és helyesen ítélsz. Ez azt jelenti, hogy arra a következtetésre jutsz, miszerint a Benső Ember (a Lelki, Isteni Jelenlét) nem lehet beteg, sem zavarodott, sem elmebajos. Soha semmi baj nem történhet a Bölcsességgel, a Békességgel, a Harmóniával, az Értelemmel, az Isteni Szeretettel. A Benső Ember mindezen adottságokkal és képességekkel bír, és a gyógyító, amint az Örök Élet, a tökéletes elme felett elmélkedik, szétszlatja az embert az Isteni Békesség folyamatától elválasztó téveszmék és rögeszmék ködét. Légy tudatában, hogy létezik a Mindenható Erő, amely láthatatlan és megfoghatatlan. Ne küszködj, ne erőlködj, ha imádkozol; majd meglátod, a felső festékréteg lassan lepereg, és kibukkan a mestermű, a maga eredeti pompájában.

A történetben ezt olvashatjuk: *A gonosz lelkek erre kijöttek az emberből és megszállták a sertéseket. Erre a konda vadul nekirohant a lejtőnek, le a tóba és odapusztult.* Amikor úszni kezdünk

az élet tavában, negatív gondolataink és a bennünk lakozó zavarodottságok (az ördögök) meghalnak a hit akarása miatt. A múlt meghal, amikor többé nem gondolunk a múltra. Aki úgy érzi, nem tud eredményt elérni, nem képes meggyógyulni, az a *sírboltokban tanyázik*. Ne hallgass a múlt üzeneteire! Az eszme, a vágy, amely hívogat: „Kelj fel, gyere, arass sikert!”, nem más, mint a megváltód. Fogadd el vágyadat igaznak, járj úgy a világban, mintha a tiéd lenne most, amire vágysz. Békesség, mélységes megnyugvás hullámszik át rajtad, mert felismered, hogy amit kívánsz, az már meg is van. Ezért írja a Biblia: *Emeljétek fel szemeteket és nézzétek meg a szántóföldeket: már megértek az aratásra.*

Akkor odament hozzá egy Jairus nevű férfi, a zsinagóga feje, lába elé borult, úgy kérte, menjen el hozzá, mert tizenkét éves egyetlen lánya haladoklik.

Útközben a tömeg majdnem agyonnyomta. Volt ott egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett. Már egész vagyonát ráköltötte az orvosokra, de egy sem tudott rajta segíteni. Hátról hozzáférközött, megérintette a ruhája szegélyét, és abban a pillanatban elállt a vérfolyása. Jézus megkérdezte: „Ki érintett?” Mindenki tagadta. Péter pedig megjegyezte: „Mester, a tö-

meg szorongat és lökdös.” Jézus azonban megismételte: „Valaki megérintett, mert éreztem, hogy erő áradt ki belőlem.” Az asszony látva, hogy nem titkolhatja tovább, remegve előlépett, elé borult, és az egész nép füle hallatára megvallotta, hogy miért érintette meg, és hogy meggyógyult abban a pillanatban. Jézus megnyugtatta: „Leányom, hited meggyógyított. Menj békével!”

Még beszélt, amikor valaki ezt a hírt hozta a zsinagóga fejének: „Még halt a lányod. Ne fáraszd tovább a Mestert.” Ennek hallatára Jézus így szólt: „Ne félj, csak higgy! Megmenekül.” Amikor odaértek a házhoz, nem engedett be senkit, csak Pétert, Jakabot, Jánost, meg a lány apját és anyját. Mindenki sírt, jajgatott, gyászolta a lányt. „Ne sírjatok! – szólt rájuk. Nem halt meg, csak alszik.” Kinevették, mert tudták, hogy meghalt. De ő megfogta a kezét, és emelt hangon felszólította: „Leány, kelj föl!” Erre visszatért a lelke és rögtön fölkelt. Ezután meghagyta, hogy adjanak neki enni. (Lukács 8:41–55) Kapcsolódó versek: Máté 9:20–22, 14:35–36; Márk 5:28–34.

Ezeket a történeteket mindig pszichológiai alapon kell értelmezni. Mi vagyunk *Jairus*, vagyis az uralkodó gondolat az elmében; *Jézus lába elé borulunk*, vagyis kezdjük megérteni, hogy a bennünk lakozó Isteni Erő segítségével fel tudjuk támaszta-

ni a *haldokló gyermeket*. A *haldokló lány* jelképezi teljesületlen kívánságunkat, szívünk leghőbb vágyát. *Jézus, Jairus, a lány, a vérfolyásos asszony, Péter, Jakab és János* – ezek a személyek, személyiségtípusok mind ott vannak valamennyiünkben. Ez a történet valamennyiünkről szól. *Lányunk* (a vágy) *haldoklik*, mert nincs bennünk elegendő hit, hogy feltámasszuk. Egy *vérfolyásos asszony* nem adhat életet, hiszen fogamzásképtelen. Egy *vérző méh* nem képes arra, hogy megformáljon egy testet. A *nő* az érzelmek, érzések szimbóluma. Amikor érzelmeink fegyelmezetlenül, megvadultan áradnak, akkor jelképes értelemben vérzik a *méhünk*. Energia és életerő megy kárba félelmek, kétségek, aggodalmak miatt. A *méh* (az elme) zárt kell legyen, hogy a fogamzás végbemehessen.

Amint befelé fordulunk, kítaszítjuk az érzékek közvetítette üzeneteket, és feltételezzük, hogy az vagyunk, ami lenni akarunk, akkor bezárul a *méh* (elménk), és sikerülni fog tervünknek, ötletünknek testet ölteni. Gondolatunk teremtő erővel bír; amikor gondolkodni kezdünk azon, amit kifejeződésre akarunk juttatni, Isten Teremtő Ereje reagál, és ha hűek maradunk az új mentális fókuszhoz, fel fogjuk támasztani a *gyermeket*. Szívünk mélyén tudjuk, hogy *a gyermek nem halott*, és hogy képesek vagyunk megteremteni. Új hozzáállásunk, ami nem más, mint hitünk, bezárja a *méhet*.

Hited meggyógyított. A hit oly módon születik, hogy a tudatára ébredünk, csakis Egyetlen Legfőbb Erő létezik, amely bármit képes megtenni, mivel Mindenható. Szenteljük figyelmünket az erről az Egyetlen Erőről szóló Igazságnak, elmélkedjünk a Szeretet Hatalmáról szóló Igazság felett, és bízunk tudat alatti bölcsességünkben, amely felfedi előttünk a választ bármely kérdésre, a megoldást bármely problémára. A hit csakis egy irányban halad és hat. Sokan figyelmet fordítanak hazugságokra, babonákra, mindenféle téveszmékre. Ha így teszünk, a zavar fog eluralkodni elménken.

Valaki megérintett, mert éreztem, hogy erő áradt ki belőlem. Szellemileg és érzelmileg meg tudjuk érinteni a hitet, a szeretetet, az örömet és a békességet. Amikor szellemileg a magunkévá tesszük a tökéletes egészség eszményét, a Gyógyító Jelenlét reagál és meggyógyít bennünket – ez az az erő, amely kiárad énünk mélységeiből.

A fenti versek közt olvashatjuk, hogy *kinevették* Jézust. Talán nem igaz, hogy őt érzékünk kigúnyol és kinevet bennünket? Talán nem tesznek próbára bennünket, amikor azt mondják: „Ezt nem lehet megtenni.” vagy „Ez lehetetlenség.” Ezért kell kizárnunk őt érzékünket, és eltaszítanunk az általuk közvetített sugalmazásokat, miközben elménket ráirányítjuk és figyelmünket összpontosítjuk az új

mentális képre; amint ezt a vágyat beburkoljuk a szeretet hangulatába, eggyé válunk vele. Ez a valódi jelentése annak, hogy *csak Pétert, Jakabot és Jánost engedte be a házba.* A ház nem más, mint elménk, vagyis tudatosságunk. Saját ÉN VAGYOK-ságunk minden eszme, vágy, elképzelés és készítés apja és anyja. *Péter* jelképezi az Istenbe vetett hitet; *Jakab* azt jelenti: helyesen ítélni, vagyis csakis a jó híreket meghallani; *János* pedig a szeretet, vagyis az eszményünkkel való eggyé válás érzése. Ezt a három sajátságot úgymond „magunkkal visszük”, valahányszor igaznak ismerünk el egy állapotot, amely az érzékek számára nem megtapasztalható. Józan eszünk és őt érzékünk kinevethet, gúnyolhat bennünket, megkérdőjelezhet, tagadhat dolgokat, de ha befelé fordulunk, s tudván tudjuk, hogy amikor valamit igaznak érzünk, a Mindenható cselekszik az érdekünkben, akkor még ha az egész világ tagadja is, megnyilvánítjuk vágyunkat, mert hitünk erős, és *úgy lesz, ahogyan hisszük!*

4. fejezet

A Gyógyító Jelenlét

Akkor egy férfi odakiáltott neki a tömegből: „Mester, könyörgök, tekints fiamra, egyetlen gyermekemre. Mert időnként gonosz lélek keríti hatalmába, felordít, az meg gyötri, marcangolja, úgyhogy habzik a szája, s csak nehezen hagyja el, azután, hogy agyonkínozta. Már kértem tanítványaidat, hogy űzzék ki belőle, de nem tudták.” Jézus így válaszolt: „Hitetlen és romlott nemzedék! Meddig maradjak még körülötökben? Meddig tűrjelek benneteket? Hozd hát ide a fiadat!” Ahogy feléje tartott, a gonosz lélek ide-oda rángatta, és a földhöz vagdosta a fiút. De Jézus ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a fiút és visszaadta apjának. Mindannyian elámultak az Isten nagyságán. (Lukács 9:38–43)
Kapcsolódó versek: Máté 17:14–21; Márk 9:17–29.

Hasonló történeteket olvashatunk Márk és Máté könyvében is. Minden valószínűség szerint mindhárom esetben a manapság epilepszia néven ismert betegségről van szó. Szó szerinti értelmezésben persze démonok megszállta emberre gondolnánk, hisz abban a korban ez közismert hiedelem volt. A fiút a „gonosz” földhöz vágja; a szája habzik és görcsök közt vonaglik a földön. A Biblia nem említi az epilepszia szót. A szó görög eredetű; periodikusan jelentkező eszméletvesztéssel járó görcsök a betegség tünetei. A népnyelv eskórnak is nevezi. Az ókorban a görögök az epilepsziát szent betegségnek tartották, mert úgy hitték, hogy a hold okozza. Mint tudjuk, a lunátikus szó a latin *luna* (hold) szóból származik. Az ókori szimbolika szerint a hold jelentette a tudatalattit. A nap volt a megvilágosodott értelem, a bölcsességgel teli tudatos elme.

Más szavakkal a Biblia azt mondja, hogy a gyermeknek volt egy tudat alatti méreggyűjtője, és ez okozta görcseit és epilepsziás rohamait. *Nappal nem éget a nap, s éjjel nem árt neked a hold.* (Zsoltárok 121:6) A modern pszichológia és pszichiátria egyértelműen kimutatta, hogy a szellemi és lelki rendellenességek az elme mélyén gyökereznek, azon a helyen, amelyet tudatalattinak vagy tudattalannak nevezünk.

A negatív tudat alatti sémákat *a sötétség méte-*

lyeinek nevezzük. Ha a bennünk lakozó Isteni Jelenléthez fordulunk és előhívjuk az Isteni Jóságot és Erőt, akkor Isten munkálkodásának eredményét megtapasztalhatjuk életünkben. Isten iránti szeretetünket, hűségünket oly módon bizonyítjuk, hogy azonosulunk az Ő képességeivel, saját-ságaival, és teljes egészében elutasítjuk azt a nézetet, miszerint a gonosznak bármi hatalma lenne felettünk. Mivel hiszünk az Egyetlen Erőben, igényt tarthatunk az Ő Tökéletes Harmóniájára és Tökéletes Békességére, ami az Ő Akarata.

Hippokratész i. e. 400 körül ismerte fel ezt az epilepszia nevű mentális rendellenességet, amelyről az ő idejében azt gondolták, hogy isteni lények okozzák. Az ókor híres orvosa gúnyt űz kora babonáiból, és rámutat, a betegség nem lehet isteni eredetű, azon egyszerű oknál fogva, hogy különböző, akkoriban divatos ráolvasások, hókuszpókuszok hatására javult a páciensek állapota. Egy pszichiáter ismerősöm elmondta nekem, hogy miután tanulmányozta a Hippokratész munkásságáról hátramaradt dokumentumokat, arra a következtetésre jutott, hogy a neves orvos rendkívüli ismeretekkel rendelkezett a különböző mentális rendellenességek hátterét, kiváltó okait illetően.

Az, hogy a bibliai történetben szereplő gyermek értelmi fogyatékos volt-e, süketnéma vagy epilepsziás, voltaképpen nem számít. Amikor va-

laki másért imádkozunk, fel kell ismernünk, hogy *Istennél minden lehetséges*. Márk evangéliumában azt olvashatjuk, hogy ezt a betegséget csakis *imádság és böjt* gyógyítja. A *böjt* azt jelenti itt, hogy meg kell tagadnunk magunktól az érzékek közvetítette sugalmazásokat és a tömegszellem téveszméit, hiedelmeit. Böjtölnünk kell, vagyis el kell utasítanunk az objektív tényeknek nevezett látszat dolgok mérgezett lakomáját.

Hol ment végbe ez a gyógyulás? A *hittel teli imádság* hozza el a külsőleg megnyilvánuló eredményt. A tudatosság megbomlott állapota csak addig áll fenn, amíg az illető betegséget látjuk magukban vagy valaki másban. Ha egy fogyatékos gyermek vagy egy elmebeteg nem gyógyul meg, az nem az ő hibája, az ok a *tanítványok* (az elme képességei) hitének hiányában keresendő. Ha ilyen esetben kudarcot vallunk, az azt jelenti, hogy nem tudjuk lelki szemeink elé idézni, elménkben látni megtestesülését az egészségnek, amire a páciensnek szüksége lenne.

A bibliai szöveg szerint annak, hogy a tanítványok nem tudták meggyógyítani a beteg fiút, az oka a hitetlenség volt. Az emberek elméjében mélyen gyökerezik az a téveszme, miszerint bizonyos betegségekből nehéz kigyógyulni; amikor elmebetegét látnak és tapasztalják a kór tüneteit, érzékeikre erős hatást gyakorolnak a feltételezett nehézségek. A *tanítványok* valójában a hozzáállá-

sunkat, elgondolásainkat, mentális képességeinket, sajátosságainkat és nézőpontunkat jelképezik. Teljességgel el kell határolnunk magunkat az érzékek közvetítette sugalmazásoktól, azonosulnunk kell a Mindenható Gyógyító Jelenléttel úgy, hogy a legkevesebb figyelmet sem fordítjuk a látszatra és a tünetekre. Erőt, hitet, bizalmat fogunk tapasztalni, valamint tudatosságunk emelkedettségét, amint a bennünk lakozó Isteni Mesterműre összpontosítunk, nem pedig a látszatra.

A következő eljárást alkalmazom, amikor mentális rendellenességeket kezelek: Befelé fordulok, kimondom a páciens nevét; ezután három-négy percig Istenre gondolok oly módon, hogy a Végtelen Békesség és Harmónia, az Isteni Értelem, Szeretet és Bölcsesség felett elmélkedem. Kijelentem, hogy ami igaz Istent illetően, az igaz az az emberrel kapcsolatosan is, akiért imádkozom. Igyekszem azt érezni, hogy az illető elméjében rend, harmónia, boldogság, békesség és öröm uralkodik. Ilyen módon előhívom a békesség, egészség és harmónia hangulatát, szellemi atmoszféráját. Amikor úgy érzem, hogy minden tőlem telhetőt megtettem, kijelentem, hogy az illető egészséges. Általában napi két-három alkalommal ismétlem meg ezt a kezelést, mindig úgy imádkozom, mintha korábban még soha nem imádkoztam volna. Ha csak részleges realizációt

érek el, a kérdéses személy akkor is lényegesen jobban érzi magát. A lényeg az, hogy kitartóan imádkozzunk mindaddig, amíg elménkben feljön a nap és az árnyak elenyésznek.

Amikor másokért imádkozunk, az a legfőbb cél, hogy elérjük a benső öröm és megnyugvás érzését, és akkor a többit már bizalommal Istenre hagyhatjuk. Imánkban el kell jutnunk a *mennyszágba*, ami a benső békesség és megnyugvás állapotát jelöli. Ha gyakran eljutunk ebbe a *mennyszágba*, akkor meglátjuk majd a mennyszágot itt a földön.

Szombatonként az egyik zsinagógában tanított. Volt ott egy asszony, akit már tizennyolc éve gyötört a betegség lelke; teljesen meg volt görbedve, úgyhogy nem is tudott fölegyenesedni. Amikor Jézus meglátta, odahívta és így szólt hozzá: „Asszony megszabadultál betegségedtől.” Közben rátette a kezét. Az rögtön felegyenesedett és dicsőítette az Istent. Erre a zsinagóga előljárója fölháborodásában, hogy Jézus szombaton gyógyított, a néphez fordult: „Hat nap van, amikor dolgozni kell. Ezeken gyertek gyógyulást keresni, ne szombaton!” De az Úr szembefordult vele: „Képmutatók! Vajon nem oldjátok-e el mindnyájan szombaton is az ökrötöket vagy a szamaratokat a jászoltól, hogy megittassátok? De Ábrahám

leányát, aki immár tizennyolc éve megkötözve tart a sátán, nem kellett feloldani kötelékeitől szombati napon?” (Lukács 13:10–16)

A kézrátétellel történő gyógyítást számtalan nemzedéken át mind a mai napig gyakorolják. Magam is láttam néhány, ezen technika révén végbemenő, igen figyelemre méltó gyógyulást. Egyesek azt mondják, isteni adottság esetükben, hogy kezük gyógyító erővel bír. Természetesen, ha valóban hisznek abban, hogy rendelkeznek a gyógyítás isteni adottságával, akkor úgy van, ahogyan hiszik. Az igazság azonban az, hogy valamennyien rendelkezünk a gyógyítás adottságával! Ez nem csupán egyesek kiváltsága! A Gyógyító Jelenlét bennünk lakozik, és a rendelkezésünkre áll a nap huszonnégy órájában. Gondolt-e már a kedves olvasó arra a rengeteg zúzódásra, horzsolásra, karcólásra, amelyet gyermekkorunkban valamennyien beszerzünk? Talán nem tapasztaltuk meg olyankor rendre a Végtelen Értelem munkálkodását? Sérülés esetén a Végtelen Értelem működésbe lépteti a véralvadást előmozdító enzimet, a thrombint; lezárja a sebet, beindítja az új sejtek képződését, és végül bekövetkezik a teljes gyógyulás. Mindez úgy történt meg valamennyiünkkel számtalanszor, hogy egyáltalán nem is voltunk tudatában. A bennünk lakozó Végtelen Értelem folyamatosan meg-

újítja testünket. A hit ezt a Gyógyító Erőt hihetetlen mértékben képes felgyorsítani, olyannyira is, hogy akár azonnali gyógyulást tapasztalhatunk meg. Ami azt illeti, a legkülönbözőbb felekezetek alkalmazzák a kézzrátétel technikáját.

A bibliai történet szerint az asszony gyógyulása *szombati napon* következett be. A *szombatot*, héber szóval a sabbatot sokan szó szerint értelmezik, és úgy gondolják, hogy bűn ekkor bármilyen munkát végezni, akár még egy szöveget beverni is. E napokon számosan még pénzt sem hajlandók a kezükbe venni. Mindez persze teljességgel értelmetlen. A *szombat* valódi jelentése a benső csend, nyugalom, egyfajta benső bizonyosság, meggyőződés, amelyben az ember emlékezteti önmagát arra, hogy a benne lakozó Isteni Jelenlét elérhető a számára minden bajban, mindig és mindenhol. Akkor *jön el a szombat*, amikor elménkben elfogadjuk, hogy imánk meghallgatásra talál. Amikor meditálunk és imádkozunk, és sikerül elérnünk a benső békesség pontját; akkor imánk meghallgatásra talál. Akkor elértük a hetedik napot, ami pszichológiai értelemben a meggyőződés pillanatát jelenti. Akkor van *szombat* számunkra, amikor szívünket lánggra gyújtja Isten Dicsősége, amikor eltölt bennünket a bizonyosság, hogy Ő reagál és valóra váltja vágyunkat, és abban a pillanatban

megtapasztaljuk, amint szétáramlik bennünk az Isteni energia, életerő és élet.

Fel kell ismernünk, hogy a külsőséges cselekedeteknek, rituáléknak, szertartásoknak, különféle szervezetek vagy egyházak tantételeinek, előírásainak vajmi kevés közük van az igazi valláshoz, az igazi istenimádáshoz. Hiába tartja be az ember egyháza valamennyi parancsát és utasítását, ha közben a szívében megsérti Isten valamennyi törvényét. Akár minden áldott nap járhat valaki templomba, attól még nem lesz vallásos a szó igazi értelmében. Tudatára kell ébrednünk annak, hogy az egyetlen és valódi változás csakis a belső változás, a szív változása; ha a szív minden szeretetével a spirituális értékek felé fordul, akkor a félelem és a betegség köddé válik.

Ha a békesség, egészség, boldogulás és boldogság tudatosságában éljük napjainkat, akkor számunkra állandóan szombat van. *Szombat* van, amikor tudjuk és érezzük, egyszerűen lehetetlen, hogy imánkkal kudarcot valljunk. Semmi el nem tántoríthat, meg nem zavarhat bennünket, nyugalomunkat, derűnket nem háborgathatja, mert elménk mélyén hordozzuk az Isteni hatást, eszményünk tudat alatti megtestesülését. Jól tudjuk, hogy mindig van valamennyi időbeli eltérés a tudatalatti szubjektív megtestesülés és az objektív megnyilvánulás között. Benső bizonyosságunk,

meggyőződésünk a szombat, és *szombati napon történt, hogy az asszony meggyógyult.*

A bibliai szövegben említés esik a *zsinagóga előljárójáról*. Ez a kifejezés valójában a domináns gondolatot, az elménkben uralkodó nézőpontot, véleményt jelöli. A *zsinagóga* nem más, mint az elme, ahol a gondolatok, érzések, hangulatok és vélemények halmaza összegyűlik. Jézus mindig elérhető, ami azt jelenti, hogy amikor vágyunkra tekintünk, valójában Jézusra tekintünk, vagyis a megoldásra, megmentőnkre, megváltónkra. Az *asszony*, akit a betegség gyötör, a gyengeség érzését jelképezi, a tudatosság egy alacsonyabb szintre süllyedt állapotát, a valamely bénító betegségben való szubjektív hitet. Az *asszony* szó jelentése: érzelem, az élet szubjektív, tudat alatti oldala. Bármilyen legyen is a betegségünk, az egy a lelkünk mélységeiben lappangó, érzelmekkel feltöltött, negatív gondolatsémát jelez. A *zsinagóga előljárója* jelképezi a félelemmel teli gondolatokat, a kétségeket és az ellenérveket, amelyek azért ötlenek fel elménkben, hogy eltántorítsanak a Mindenható Egyetlen Erőbe vetett hitünktől. Ha felbukkan valamely kétség elménkben, pszichológiai értelemben meg kell semmisítenünk, le kell mészárolnunk ezt a képmutató gondolatot, méghozzá oly módon, hogy felteszszük a kérdést: honnan is származik, honnan jött?

Áll-e mögötte valamiféle elv? Nem csupán egy az elménkben lappangó árny-e? A félelemmel teli gondolatoknak semmi közük az Isteni léthez, ezek elménk gonosztevői. Hagyjuk őket teljeséggel figyelmen kívül, és a mellőzöttségbe hamar belepusztulnak. Örvendezzünk Isten Mindenható Ereje felett, fogadjuk el, azonosuljunk vele, és képzeljük el, hogy most megy végbe gyógyulásunk. Tegyük ezt amilyen gyakran csak szükséges, és meg fogjuk tapasztalni a *szombatot*, vagyis az elfogadás teljességét; azután felkelünk és járunk. *Ez számunkra a szombati nap.*

5. fejezet

A gyógyíthatatlan meggyógyul

A mikor Jézus szombaton egy vezető farizeus házába ment, hogy nála egyék, figyelték. Állt ott egy vízkóros ember. Jézus megkérdezte a törvénytudókat és a farizeusokat: „Szabad szombaton gyógyítani vagy nem szabad?” Azok hallgattak. Erre megérintette kezével, meggyógyította és útnak bocsátotta. Aztán hozzájuk fordult: „Ha valamelyiteknek a fia vagy az ökre kútba esik, nem húzza-e ki rögtön még szombaton is?” Erre nem tudtak mit felelni. (Lukács 14:1–6)

A farizeus ott van mindenütt; ő az az embertípus, amelyik számára a külsőséges cselekedetek, a hagyományok és a rituálék a fontosak. Ő az, aki ragaszkodik a törvény minden betűjének betartásához; akiben nincs szeretet és nincs meg az evangélium szavai valódi megértéséhez szükséges bölcsesség. A farizeus azt hiszi, hogy a venti-

látor miatt fáj a nyaka, hogy a nátháját bacilusok okozzák, influenzáját pedig lappangó vírusok.

Az időjárás és a körülmények csupán a sugalmazás szintjén hatnak az elmére. Minden ember az egyetlen gondolkodó a maga világában; ebből következik, hogy a ventilátortól csak akkor fájdulhat meg a nyaka, ha ő ezt gondolja. A hit olyan gondolat, amelyet az elmében igaznak fogadunk el. Rengetegen ülnek naphosszat a ventilátor előtt anélkül, hogy bármi bajuk lenne tőle. Ha valaki elfogadja is a hipnotikus sugallatot, miszerint huzatban ülve meg fog fájni, attól még a tény tény marad, vagyis megfázását saját gondolatai okozzák. Mindenkinek hatalmában áll elfogadni, illetve elutasítani a sugalmazást. Aki elfogadja, nem hibáztathat senkit és semmit, csak is saját magát, hiszen elméje igaznak fogad el egy téves eszmét, és előállítja az annak megfelelő következményt.

A fenti evangéliumi történetben említett *vízkór*, vagyis a vizenyő felhalmozódásával járó kóros állapot nyilvánvalóan negatív gondolatok áradatának lehetett a következménye. Amikor az elmét feszültség, nyugtalanság tölti el, a testben óhatatlanul megnyilvánul ennek hatása és a kiválasztó szervekben zavar támad. Mélyen gyökerező gyűlölet, harag, neheztelés bármikor létrehozhat belső özönvizet, amely a mentális mérgek romboló

hatásánál fogva akár létfontosságú szervek teljes leállításával is végződhet. A test egészségi állapota tökéletes külső képe az elméleti hozzáállásnak, a tudatosság állapotának.

Volt egy ismerősöm Londonban, aki nagyon vallásos volt, és teljességgel hiányzott belőle bármilyen rosszindulat vagy neheztelés. Láta azonban apját vízkórban meghalni, és ez nagyon mély benyomást tett rá; mint elmondta nekem, egész életében attól rettegett, hogy ugyanez a sors vár rá is. Hozzátette, hogy az apját gyakran megcsapolták valamilyen műszerrel, és az orvos mindig hatalmas mennyiségű vizet vezetett ki a hasüregből. Ez a hosszantartó félelem, amelyet soha nem semlegesítettek, ismerősömnél is előidézte a vízkórt. Nem ismerte azt az egyszerű igazságot, amit Quimby megfogalmazott már legalább száz évvel ezelőtt. Quimby azt mondta: *Ha valamiről hiszem, hogy igaz, az mindenképpen megnyilvánul, akár gondolok a dologra tudatosan, akár nem.* Ennek az embernek a félelme átalakult azzá a hitté, hogy ő is ugyanannak a betegségnek lesz az áldozata, amelyik az apját elvitte.

Amikor mindezt elmagyaráztam ismerősömnek, állapota rögtön javulni kezdett, mert felismerte, hogy egy hazugságot fogadott el igazságként. Ráébredt, hogy félelme az igazság elferdítése volt, hiszen a félelemnek nincs valódi hatalma,

mert nem áll mögötte semmiféle elv. Az egészség elve létezik, de a betegségé nem; a bőség elve létezik, de a szegénységé nem; az őszinteség elve létezik, de a csalásé nem; a szépség elve létezik, de a csúnyaságé nem. Létezik a matematika elve, de a tévedésé nem. A férfi hite, vagy inkább hiedelme volt az az erő, amely uralkodott felette. Az emberi elme alkalmazkodik, éppúgy vezérelheti a rossz is, mint a jó.

Ismerősöm meglátta a helyzetét érintő igazságot, és kitzasztotta elméjéből a hazugságot. Megértette, hogy a Gyógyító Jelenlét, amely létrehozta őt, még mindig vele van, és hogy betegségét gondolatok egy rendellenesen összeállított csoportja okozta. Átrendezte tehát gondolatait, hogy elméje befogadhassa az Isteni gondolatsémát. Elalvás előtt minden este kijelentette mély átérzéssel, meggyőződéssel: „A Gyógyító Jelenlét most munkálkodik bennem, átalakítja, gyógyítja, helyreállítja és vezérli szervezetem folyamatait Isteni Természetének és Bölcsességének megfelelően. Ez a tudat biztonságérzettel tölt el, nyugodtan pihenek. Tudom, hogy most Isten cselekszik bennem. Nem létezik más erő és hatalom, csakis a bennem lakozó és tevékenykedő Egyetlen Gyógyító Erő.” Így imádkozott minden este körülbelül harminc napon át. A hónap végére elméje elért az egészség meggyőződésének pontjára. Ez volt

ismerősöm számára a *szombat*, vagyis a beteljesedés pillanata.

Néhány évvel ezelőtt részt vettem egy istentiszteleten, ahol a lelkész nagyszerű beszédet tartott az Isteni Gyógyításról. A szertartás végeztével a gyülekezet egy befolyásos tagja azt mondta a lelkésznek: „Jézus gyógyított, ez rendben van, mindenki tudja. Azt azonban ne mondja nekem, hogy mi is képesek vagyunk rá!” Képzeld el a kedves olvasó, ilyen kijelentést tenni úgynevezett „felvilágosult” korunkban! A férfi, aki ezt mondta, gyógyulások százait tapasztalta meg élete során. Az élet folyamatosan meggyógyítja sérüléseinket, zúzódásainkat, rándulásainkat, karcolásainkat. Soha nem hagy cserben bennünket. Amikor például valamilyen romlott vagy fertőzött ételt veszünk magunkhoz, ugyanaz az Életelv, amely folyamatosan arra törekszik, hogy védelmezzen bennünket, előidézi a hányást, és minden tőle telhetőt megtesz gyógyulásunk érdekében. Mint Emerson mondja, a gyógyulás biztosan bekövetkezik, amint „felfuvalkodott jelentéktelenségünket eltakarítjuk az útból.”

Egy ismerősöm egyszer tévedésből beleivott valamilyen mérgező folyadékba. Ismerte az elme törvényeit, és mélyen hitt az Isteni Erőben. Mint elmondta, amikor a végzetes hibát elkövette, több száz kilométeres körzetben nem volt körülötte

emberlakta hely, nem kérhetett segítséget senkitől, tehát csakis a benne lakozó tudat alatti erőre számíthatott. Lecsillapította elméjét és a következő szavakat mondta halkán, mély átérzéssel: „Isten az Ő Szent Templomában van, és az Ő Jelenléte eltölti lényem minden egyes szervét és sejtjét. Ahol Isten van, ott csak rend, szépség és tökéletes működés van. Az Ő Szent Jelenléte semlegesít mindent, ami nem Isten-szerű.” Így imádkozott egy órán át, és bár nagyon legyengült, tökéletesen meggyógyult.

Ezek szerint bevehetünk bármilyen halálos mérget, csak bízunk kell abban, hogy a tudat alatti erő semlegesíti a végzetes hatást? Nem javasolom senkinek, hogy efféle próbát tegyen! Mindazonáltal határozott meggyőződése, hogy vészhelyzet esetén az igazi istenhívő, aki bizalommal fordul Istenhez segítségért, bebizonyíthatja Márk kijelentésének igazát: *És ha valami mérget isznak, nem árt nekik.*

Nem csupán kézzelfogható méreg létezik, hanem mentális méreg is. A farizeusok ott vannak valamennyiünkben. Ők jelképezik az ember alkotta törvényeket és azokat a téves hiedelmeket, amelyek szerint bűneinkért Isten megbüntet bennünket, illetve jelenlegi életünkben bűnhődnünk kell az előző életben elkövetett bűnökért. Elménkben időről időre efféle farizeusi gondolatok

ötlenek fel: „Isten akarata, hogy betegek vagyunk.” „Mindenkinek megvan a maga keresztje, nem lázadhatunk Isten akarta ellen.” „Isten próbára tesz engem, el kell fogadnom a szenvedést, mert ez Isten akarata.”

Isten akarata maga az élet, és az élet nem akar semmi mást, mint folyamatosan megnyilvánulni egészség, harmónia, öröm, tökéletesség, bőség, boldogulás és boldogság formájában. Isten Akarata tehát nem más, mint Isten Természete, vagyis a Határtalan Szeretet, a Végtelen Értelem, az Abszolút Harmónia, a Tökéletes Békeesség, a Végtelen Öröm, a Korlátlan Bölcsesség, valamint a Tökéletes Rend és Arányosság. Az élet nem kívánhatja a halált. Az egészség nem kívánhatja a betegséget. Az öröm nem kívánhatja a szomorúságot. A harmónia nem kívánhatja a zűrzavart. A rend nem kívánhatja a rendetlenséget. A szeretet nem kívánhatja a bűnhődést, a nyomorúságot, a szenvedést. Isten maga a szeretet, a jóság, hogyan lehetne az Ő akarata bármi rossz az emberek, vagyis az Ő gyermekei számára?!

Azoknak, akik azt mondják, hogy Isten bünteti őket, soha eszükbe sem jutna olyasmikkel vádolni a szüleiket, amikkel Istent vádolják. Az ilyen emberek számára az olyan szavak, mint *Végtelesen Jó* és *Tökéletes* nyilvánvalóan nem jelentenek semmit.

Az efféle téves hiedelmek következménye számos különféle betegség lehet, mivel mindaz, amit hiszünk, megnyilvánul. Aki azt hiszi, hogy Isten próbára teszi vagy megbünteti, az az elme törvényeinek értelmében beindítja a megfelelő tudat alatti folyamatokat, és bajt, betegséget, különböző problémákat vonz magához. Ezért mondják sokan, hogy üldözi őket a balszerencse. Ha a kezdeti gondolat, feltevés hamis, akkor a végkövetkeztetés, vagyis a tapasztalat csakis ennek megfelelő lehet. Tulajdonképpen az ember bünteti saját magát. Valamennyien csakis önmagunknak okozunk és köszönhetünk mindent, legyen az bár öröm vagy szomorúság, egészség vagy betegség.

Jézus tulajdonképpen mi magunk vagyunk, amikor szinkronban, harmóniában működtetjük tudatunkat és tudatalattinkat. Amikor ismerjük elménk törvényeit, és konstruktívan alkalmazzuk őket, akkor vagyunk a bibliai Jézus, akkor valóra váltjuk a vágyakat, meggyógyítjuk a beteg gondolatokat, és diadalmasan menetelünk célunk megvalósítása felé. Nem vagyunk többé vakok, vízkórosak, epilepsziások, bénák. Ezért mondja a Biblia: *Megérintette kezével, meggyógyította és útnak bocsátotta.*

Beszámoltam ebben a fejezetben arról, miként gyógyította meg egy férfi önmagát. Ugyanez a

Gyógyító Erő ott lakozik valamennyiünkben. Nem olyasmi ez, ami csupán kétezer évvel ezelőtt létezett. Mindenütt jelen van. Bármelyikünk előhívhatja önmagából, és olyasmit tehet a segítségével, amit csodának neveznek. Ne feledjük, a csoda nem azt bizonyítja, ami lehetetlen. A csoda a lehetséges igazolása, és ez mindig így volt és így lesz. Mert Istennél minden lehetséges.

A szeretetnek, az örömnak, a békességnek nem volt kezdete és nem lesz vége. Harmónia mindig létezett és létezni fog. Az Életelv mindig létezett és létezni fog. Nem olyasmi ez, amivel csupán egyetlen ember rendelkezett. Ezt állítani ostobaság lenne.

Ne várj arra, hogy majd valami angyal vagy szent meggyógyít! Ne töprengj azon, vajon Isten akarja-e, hogy meggyógyulj, vagy nem! Ismerd fel, hogy ha beteg, szomorú, dühös, kétségbeesett, szegény vagy, azzal durván megsérted Isten törvényeit, amelyek a szívedbe és elmédbe vannak bevésve! Minden negatív gondolat egy-egy mentális mérreg, amely tudatosságod mélyén lappangva rombol, és előbb-utóbb a felszínre tör betegség, boldogtalanság, veszteség formájában.

A gyógyuláshoz vezető első lépés: e pillanattól kezdve ne félj a megnyilvánult állapottól! A második lépés: ismerd fel, hogy állapotod csupán múltbeli gondolkodásod következménye, tehát ha

gondolkodásodat megváltoztatod, állapotod is megváltozik. A harmadik lépés: *dicsőítsd Istent, aki benned lakozik* (szubjektív én). Ily módon megakadályozhatod a mérgeanyagok további termelődését önmagadban vagy bármely embertársadban. Miután kijelentetted, hogy az állapot hamis, emelkedj fel, lásd az illetőt olyannak, amilyennek lennie kell, és így előhívod a megnyilvánulást, vagyis az ideális állapot visszaáll. Élj vágyad megtestesülésében, és az *ige* (gondolatok és érzések) hamarosan testté lesz. Ha hagyod, hogy az emberi hiedelmek, téveszmék (a mentális mérgek) eltántorítsanak, akkor képtelen leszel érzelmileg a megtestesülésedben élni.

A legveszélyesebb mentális mérgek: a gyűlölet, amely valójában tudatlanság és az önsajnálát, amely valójában önmagad lealacsonyítása. Ezek a mérgek beszivárognak a test véráramába, és megfertőzik a remény és a hit forrásait, aminek a következménye számos különféle szellemi rendellenesség lehet. A spirituális ellenszer az, hogy megkeresed másik, igazi énedet (Istent), és átítatod Ővele és az Ő Örök Igazságaival lényed minden sejtjét. Tudd és érezd, hogy a gondolatok dolgok, hogy ha feltöltöd elmédet a spirituális értékekkel, akkor megváltoztatod az egész életedet, mert magadhoz vonzod az egészséget, a boldogságot, a szeretetet, az örömet, a bőséget. Töltsön el vad lelkesedéssel a tudat,

hogy létezik egy Életelv, amely keresztüláramlik gondolatsémáidon és azok hasonlóságára teremt. Amikor felismered, hogy a vonzás törvénye örökké működik életedben, érezd át ennek csodás voltát. Érzelmileg kötődj Istenhez és mindahhoz, ami jó, örömteli, lelkesítő és felemelő! Ezután még több Bölcsességre szomjazol, és haladsz előre diadalmasan az Egyetlen Örökkévaló világosságában.

Az idős kor szintén mentális méreg. A Biblia szerint: *a hajlott kor nem az élet alkonya, hanem a bölcsesség hajnala*. Keresd az Isteni mámort, amely megtisztít a mérgeanyagoktól! Végy példát Dánielről, még az oroszlánok közt is dicsőítsd a benned lakozó Istent – az Isteni Antitestet!

6. fejezet

A háládatosság gyógyító ereje

Jeruzsálemben ment Szamaria és Galilea határa mentén vitt az útja. Amikor az egyik faluba betért, tíz leprás férfi jött vele szembe. Még messze voltak, amikor már megálltak és jó hangosan kérték: „Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!” Rájuk emelte tekintetét és így szólt hozzájuk: „Menjtek és mutassátok meg magatokat a papoknak.” Útközben megtisztultak. Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament és emelt hangon dicsőítette az Istent, s arcra borulva hálálkodott neki. Ez szamariai volt. Jézus megkérdezte: „Nem tízen voltak, akik megtisztultak? Hát a kilenc hol maradt? Nem akadt más, csak ez az idegen, aki visszajött volna, hogy dicsőítse az Istent?” Aztán hozzá fordult: „Állj fel és menj! A hited meggyógyított.” (Lukács 17:11–19)

Ez a csodás történet a tíz meggyógyult leprásról voltaképpen valamennyiünkről szól. A Jézus csodálatos gyógyításait elbeszélő történetek az egyik legfontosabb részét képezik mind a négy evangéliumnak. A leprások története azt tudatja velünk, hogy a test betegségének oka minden esetben a lélek betegsége.

Néhány évvel ezelőtt olvastam arról, hogy dr. Elmer Hess, amikor megválasztották az Amerikai Orvostudományi Társaság elnökévé, beiktatási beszédében a következő kijelentést tette: „Olyan orvosnak, aki nem hisz Istenben, semmi keresnivalója sincs a betegszobában.” Meggyőződésem, hogy a legtöbb orvos egyetért abban, hogy az Istenbe vetett hitnek létfontosságú szerepe van az egészség megőrzésében. Ne feledjük a híres szót: „A páciens az orvos kezeli, de meg Isten gyógyítja.”

Mint arra már korábban rámutattam, a Bibliában szereplő *leprás* szó valójában olyan elmét jelent, amelyben ellentétes érzelmek, egymásnak ellentmondó vágyak és zavaros elgondolások harca dúl. A szó beteg embert jelöl, olyan embert, akinek betegek a gondolatai, az érzelmei és a teste. A lepra pusztító betegség, ezért olyan ember állapotát ábrázolja, aki elveszítette életerejét, ener-

giáját, lelkesedését és életkedvét, mert lelkiileg elszigetelte magát az élet Forrásától. Akkor vagyunk leprások, amikor irigység, gyűlölet, féltékenység, harag és önvád tölt el bennünket.

Amikor a Biblia azt írja: *Jézusnak Szamaria és Galilea határa mentén vitt az útja Jeruzsálembe*, valójában az ima folyamatára, az imádkozás lépéseire, szakaszaira utal. *Jézus* az eszményt jelképezi, a vágyunkat, tervünket, célunkat, amely mindig úgy megy végig elménk utcáin, hogy hívogat bennünket előre, felfelé, Isten felé. Eszményünk, látomásunk ebben a pillanatban azt mondja nekünk: „Kelj fel, és fogadj el engem!” Amikor tudatoságunkban elérünk a vágy elfogadásának pontjára, megtapasztalhatjuk igaz voltát a kijeletésnek: *A hited meggyógyított*. A vágnak el kell haladnia *Szamaria* (a zűrzavar, a kétkedés, a viszály) határa mentén a megvalósulás felé vezető úton.

A szövegben szereplő *tíz* szám egy folyamat teljességét jelképezi. Az egyes szám a férfi aspektust, a készletet, vagyis a vágyunkat, a *nulla* az anyaméhet, vagyis a fogékony elmét jelöli. Más szóval a *tíz* szám jelentése: elménk női és férfi elemeinek, gondolatnak és érzelemnek, agynak és szívnek a kölcsönhatása. Amikor ez a kettő összhangban, örömtelien, konstruktívan működik együtt, akkor beszélhetünk boldog házasságról, egységről. Az ilyen ember kiegyensúlyozott,

egészséges, életerős és bátor. A gondolatoknak igaz érzésekkel kell egyesülniük. Gondolataink meg kell feleljenek a Pál megfogalmazta kívánalmaknak: *Arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, tisztességes, igazságos, ami ártatlan, kedves, dicséretre méltó, ami erényes és magasztos.* (Filippieknek 4:8)

Az igaz gondolatot követi az igaz érzelem. A szív, vagyis a szubjektív érző természet Isten Szeretetének kelyhe kell legyen, mivel az Ő Szent Jelenlétének szentélye. Amint az élet spirituális értékein elmélkedünk, szeretet, bizalom, hit és energia áramlik belénk és átalakítja lényünket. Hitünk megerősödik, lángra gyúl, amikor felismerjük, hogy a hit, amely a bennünk lakozó Mindenható munkálkodása, bármit képes megtenni és megoldani. Csakis egyetlen erő létezik, és az nem más, mint saját tudatosságunk. Amikor valamire gondolunk, abban a pillanatban a Mindenható Teremtő Erő áramlását a figyelmünk fókuszában álló dolog felé irányítjuk. Hitünk voltaképpen a gondolatunk, amely – mint Baudouin, francia pszichológus megfogalmazta – azonnal elkezd megvalósítani önmagát, és testet ölt életünkben.

Valamennyien el akarunk jutni *Jeruzsálembe*, a békesség bennünk található városába, ami azt jelenti, hogy amikor vágyunk bevésődik tudatalattinkba, akkor elérjük a megvalósulást, a beteljesü-

lés helyét. Abban a pillanatban Jeruzsálemben vagyunk, a teljes békesség és megnyugvás szigetén. Elménk többé nem megosztott, mert a kettő (vágy és hit) eggyé válik, és minden rendben van.

A tízes szám ezenkívül szentnek is számít, és a vonalra (1) meg a körre (0) utal, amelyek keresztet (x) csak akkor alkotnak, ha konfliktus van az elmében. Ez a konfliktus és frusztráció akkor következik be, amikor az emberi elme a kétség állapotába kerül. Ilyenkor két erő küzd benne, hisz jóban és rosszban egyaránt. Környezetére, körülményeire tekint, és azt mondja magában: „Ez reménytelen, mindennek vége, nincs kiút, gyógyíthatatlan vagyok.” A benne lakozó erőt átruházza a külső körülményekre, gondjaiért az időjárást hibáztatja, a balszerencsét vagy más embereket.

Amikor vágy és félelem összecsap, az elme és a test csatátérré változik, aminek a következménye felesleges energiakiáramlás, a létfontosságú szervek legyengülése, idegesség, levertség és kimerültség. Az embernek meg kell tanulnia, hogy teremtett dolog nem lehet ok, mint ahogy a megnyilvánult világ sem. Nem szabad teremtett dologt dicsőítenie, csakis a Teremtőt. Fel kell oldania a konfliktust oly módon, hogy befelé fordul és ügyét a Nagy Bíró, vagyis Isten, az Egyetlen Erő és Egyetlen Jelenlét elé tárja. Elméje titkos kamrájában elismeri legfőbb hatalomként a benne la-

kozó Lelket. A félelemmel teli, negatív gondolatokat kiparancsolja elméjéből, mert ráébred, hogy azok csupán illúziói az erőnek. Nem áll mögöttük semmiféle elv, nincs semmi, ami életben tarthatná őket. Az ember emlékezteti önmagát, hogy csakis egyetlen Teremtő Erő létezik, amely most keresztüláramlik gondolatsémáin, és elhozza neki a jót, amire vágyik. Módszeresen és rendszeresen így kell tennie, amíg csak a helyzet gyógyulása be nem következik. Ekkor meghozta a döntést, vagyis ítéletet hirdetett saját elméjében. Elítélte a bűnösöket (a negatív gondolatok), szabaddá tette a foglyát (a vágy), és az Úr (szubjektív én) karjaiba vezette, és ott ismételtetés, hit és remény révén a vágy mélyen bevésődött a tudatalattiba. Ezt nevezzük mélység terápiának, vagy a Biblia szóhasználatával Jeruzsálembé érkezésnek, vagyis a meggyőződés elérésének.

A kereszt, amelyet hordozunk, ekkor lehullik vállunkról, mert elértük a halál helyét. Vágyunk sírba száll, hogy aztán feltámadjon mint meghallgatásra talált ima, mint válasz kérdéseinkre, megoldás problémánkra. Az *ige* (gondolat) *testté* lett (megnyilvánult testünkben és környezetünkben).

A *tíz leprás kérése* voltaképpen minden ember kérése. Minden összezavarodott, frusztrált, neurotikus ember fordul általuk a *Mesterhez*, a bennünk lakozó Erőhöz, mert egyedül Ő képes arra, hogy

egészséget és békességet teremtsen az elmében, a testben és az érzelmek között. *Hangosan kérték.* Hangosan, vagyis felemelt hangon. Szellemileg felemeljük önmagunkat, amikor tisztelettel és hűséggel fordulunk a bennünk lakozó Jelenléthez, aki meggyógyítja valamennyi betegséget. *Mester, könyörülj rajtunk!* A 100. zsoltárban olvashatjuk: *Jó az Úr, irgalma örökké megmarad.* Milyen csodálatos szavak ezek! Megérintik a szívet, arra készítetnek, hogy hálával dicsőítsük Istent.

Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak! A *pap* szó a spirituális érzékelésnek, az Isteni Igazságok ösztönös tudatosságának jelképe. A pap az, aki áldozatot ajánl fel. Minden ember Isten papja, amikor elfordul a hamis istenektől, a félelmekkel, babonákkal teli tömegszellem mérgezett lakomájától, hogy figyelmét teljes egészében az Egyetlen Istenre és az Ő Törvényeire összpontosíthassa. Feláldozza, vagyis eldobja a negatív gondolatokat, a félelmeket, a téveszméket, és csakis a szépség, a békesség, a szeretet és a tökéletesség gondolatával foglalkozik. Böjtöl, vagyis megtagadja magától a haragot, és szeretetből lakomázik; megtagadja magától a szegénység gondolatát, és Isten bőségének gondolatából lakomázik; megtagadja magától a félelmet, és az Istenbe és minden jóba vetett hitből lakomázik; megtagadja magától a szomorúságot, és a keblére

öleli az örömet, mert tudja, hogy az Úr öröme az ő ereje. Az *igazi pap* megtagadja magától a fájdalomt, és Isten Békességének Ezüst Folyamából lakomázik. Megtagadja magától az önvádat, a levertséget, az önsajnálatot, és a jóindulatból, kedvességből, barátságosságból lakomázik. Megtagadja magától a tüneteket, és a boldogság és egészség mentális képéből lakomázik. Megtagadja magától a sötétséget, és a keblére öleli Isten Világosságát, amely megvilágítja minden problémáját, mert tudja, hogy csakis Isten Világossága (az értelem) ismeri a választ minden kérdésre. Megtagadja magától a karmát, a sorsot, a predesztinációt, és az Isteni Örök Mostból lakomázik, mert tudja, hogy az Abszolút nem ítél el, nem büntet, nem küld betegséget. Tudja, hogy még ha borzalmas büntetteket követett is el, megteheti, hogy azonnal a benne lakozó Isteni Jelenléthez fordul, felemeli önmagát Isten Szívéhez, kijelenti és átérzi, hogy most már olyan ember, amilyennek Isten szánta őt, boldog, örömteli, derűs, békés és szeretetteljes ember. Amint ez az ember elméjében és szívében új képet alakít ki önmagáról, szomjazni fogja a belső változást; Isten törvénye automatikusan reagálni fog az új gondolatsémára, és a múlt feledésbe merül. Ha valaki helytelenül alkalmazza a kémia vagy az elektromosság törvényszerűségeit húsz éven keresztül, abban a pillanatban, ami-

kor változtat ezen és helyesen alkalmazza őket, a törvények automatikusan reagálnak és működésbe lépnek. A törvény nem tud neheztelni, nem próbál elégtételt venni. Ugyanez vonatkozik elménk törvényeire is. Teljesen mindegy, hogy valaki gyilkos vagy tolvaj volt-e, abban a pillanatban, amikor őszintén elhatározza, hogy megváltoztatja az életét oly módon, hogy új képet alakít ki önmagáról, pozitív gondolatokat emel elméje trónjára, és átérzi igaz voltát annak, amit kijelent; a törvény reagál az új gondolatsémáknak megfelelően.

Fel kell ismernünk, hogy a felületes, gépies imádkozás nem elegendő, nem célravezető. Csak akkor tudjuk kitakarítani tudatalattinkból a korábbi, minden bajunkat okozó negatív gondolatsémákat, amikor őszinteség és a dolgokról kialakított új, spirituális kép uralkodik elménkben. Ne feledjük, a törvény nem kivételez senkivel; mi több, a törvény mindig személytelen. Elménk törvényei soha nem büntetnek bennünket. Amit megtapasztalunk, az csupán reagálása, válasza a törvénynek, amelyet mi magunk hozunk működésbe gondolatainkkal és hitünkkel. Amikor az ember ezt megérti, többé nem lesz sem alkalma sem oka gyűlölni, félni vagy irigyelni senkit, még a világ leggonoszabb emberét sem. Nincs tehát semmi alapja a neheztelésnek, a féltékenységeknek, a rosszindulatnak, hiszen minden ember

képes arra, hogy befelé forduljon és magához vonzza, amit akar. Amint bejelentjük igényünket a jóra, amire vágyunk, az elme törvénye reagál a mentális elfogadásra. Nincs értelme rossz érzéseket táplálni magunkban olyanok iránt, akik becsaptak, megcsaltak bennünket. Semmit nem veszíthetünk el, hacsak elménkben el nem ismerjük a veszteséget. Mindössze annyi a teendőnk, hogy felismerjük: minden a Végtelen Elmében létezik; szellemileg és érzelmileg azonosulunk azzal, amit akarunk, és kincstárunk újra feltöltődik Isten gazdagságának Végtelen tárházából. Veszteség nem létezik, csak a veszteség érzése létezik. Azok az emberek, akik kirabolnak, becsapnak vagy bármi más módon megkárosítanak bennünket, csupán hírhozók, akik elmondják nekünk, mivé gondoltuk önmagunkat. Tanúsítják tudatosságunk állapotát. Hogyan gyűlölnénk vagy irigyelhetnénk másokat, amikor ők pusztá eszközei saját elménknek, csupán eljátsszák a szerepet, amit tudatosan vagy öntudatlanul mi magunk írtunk az élet könyvébe, tudatalattinkba. Könnyű megbocsátani; annyit kell csak tennünk, hogy megbocsátunk önmagunknak, amiért negatív, önmagunk számára ártalmas gondolatokkal foglalkoztunk, miközben azok, akikre haragudtunk, valószínűleg nyugodtan horgásztak, táncoltak, nagyszerűen érezték magukat.

Ahhoz, hogy meggyógyíts valamely helyzetet, *mutasd meg magadat a papnak*, mert te magad vagy a *pap*, aki mindig lemond a kevesebbről a többért, a kisebbről a nagyobbért. Ajánld fel az *áldozatot* most, figyelmedet ne a tünetekre és a testre, hanem a tökéletes egészség eszményére összpontosítsd, gondolj a benned lakozó Életelvre, az Élet Urára! Jelentsd ki, hogy a Végtelen Gyógyító Jelenlét átjárja tested minden egyes atomját; egészségessé, tisztává és tökéletessé tesz! Tudd és érezd, hogy az Élő Értelem, amely létrehozta testedet, most átveszi a hatalmat, és ráveszi tested minden szervét, hogy alkalmazkodjon a harmónia, az egészség és a békesség örök Isteni sémájához. Amint megteremtetted a harmónia, egészség és békesség szellemi légkörét, bekövetkezik gondolatsémáid átrendeződése, amit automatikusan követnek a molekuláris átalakulások testszerkezetedben, amely ily módon alkalmazkodik a tudatosság új állapotához. Most átalakultál, mert szétáramlott benned a Gyógyító Erő, amelyet imáddal felszabadítottál, előhívtál, így lényed minden sejtje az Örök Isten ritmusára táncol.

Nem tízen voltak, akik megtisztultak? Hát a kilenc hol maradt? A bibliai szövegben szereplő kilences szám a birtoklás tudatosságára utal. A birtoklás a törvény kilenc pontja, amikor kialakul

bennünk az érzése annak, hogy az vagyunk, ami lenni akarunk, vagy amint folyamatosan igaznak érezzük azt, amit kijelentünk; gondolatról gondolatra, hangulatról hangulatra haladunk előre, és végül elérjük a beteljesülés pontját tudatosságunkban. A következő lépés a *tízés*, vagyis a jó megnyilvánulása. A tudatosság köre teljessé válik, bezárul; visszaérünk oda, ahol kezdtük. Azzal kezdtük, hogy Istenre gondoltunk, és a folyamat azzal végződik, hogy megtapasztaljuk Istent. Minden megoldódik, amint visszaérünk a kezdőpontra. Istent dicsőítjük minden alkalommal, amikor imánk meghallgatásra talál. Gondolatunk és érzésünk eggyé válik, amint egyesíti őket a lelkesedés és a szeretet. A megnyilvánulás a tárgyiasult eszme.

A bibliai idézet szerint az az ember, aki hálát adott, *idegen* volt. Az idegen az elménkben lehet betegség, félelem, aggodalom vagy valamilyen probléma. Ezek a negatív jelenségek *idegenek* Isten házában. Elménk az imádság háza kell legyen, nem pedig gonosztevők tanyája. A félelem, az aggodalom, a harag azok az *idegenek*, betolakodók, akik elrabolják lelki békénket. Amikor halálra éhezettük ezeket az állapotokat oly módon, hogy nem törődünk velük és figyelmünket csakis Istenre és az Ő adottságaira és sajátosságaira összpontosítjuk, elménk megtisztul. Abban a pillanatban dicsőítjük és magasztaljuk a bennünk lakozó Istent.

Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament és emelt hangon dicsőítette az Istent, s arcra borulva hálálkodott neki. E sorokból megismerhetjük az imádkozás egy tökéletes módját. Előfordulhat, hogy az ember csodálatos módon kifejeződésre juttatja önmagát, boldog házasságban él, szakmájában sikert sikerre halmoz, nagyszerű barátai vannak, és mégis beteg a szíve vagy rossz a látása.

Nemrég előadás-sorozatot tartottam *Jób könyvéről*, és a résztvevők közt ott ült egy férfi, aki levelet írt nekem és elmondta, elhagyja élete kilenc harmonikus, stabil állapotát, hogy megszerezze azt az egyet, amely elveszett vagy hiányzott. Mint mondta, dolgozni kezdett azon a képességen, amelyet sajnos nélkülözött, ez pedig a háládatosság volt. A fiatalember elismerte, hogy szinte soha nem dicsér senkit, és nem ad hálát a sok áldásért, amiben része volt. Egészen megdöbben, amikor magában sorolni kezdte, mennyi csodálatos dolog történt vele, milyen sok áldásban volt része. A benne lakozó *idegen* egy szembetegség volt. A háládatosság hangulata és a hálátelt szív ráhangol bennünket az univerzum teremtő erőire, és amit adunk, azt visszakapjuk megsokszorozva, a hatás-kölcsönhatás törvénye értelmében.

Ez a fiatalember lecsillapította elméjét, és elképzelte, hogy a benne lakozó Legfőbb Úrral beszélget. Természetesen nem volt semmilyen mentális képe Istenről. Lelki szemeivel érzékelte, hogy ott van az Isteni Jelenlét, amely maga az Élet. Újra és újra elismételte: „Köszönöm, Atyám. Köszönöm, Atyám.” Halkan, szeretetteljesen, gyengéden ismételte ezeket a szavakat. Minden este elalvás előtt a félálom enyhén kábult állapotában volt, amikor így meditált. A háládatosság szellemi hangulatában aludt el. A szeme hamarosan tökéletesen meggyógyult. A Biblia nyelvén szólva: *arcra borulva hálálkodott*. Az arc szó az Igazságot és az Isteni Jelenlétet jelképezi. Leborulni annyit jelent: megalázkodni, háttérbe vonulni, vagyis nem agyunkat erőltetve küszködni, hanem tudatalattinkra bízni a dolgot, tudva, hogy a bennünk lakozó Végtelen Bölcsesség és Erő képes megtenni bármit. A fiatalember megértette, hogy a látás spirituális, örök és elpusztíthatatlan, és hogy semmi mást nem kell tennie, mint befelé fordulni, és hálát adni az ajándékért, amit már megkapott. A háládatos szív az az elme, amely hisz és átérzi a meghallgatásra talált ima örömét. Gyakran előfordul velünk, hogy az üzletben megköszönjük a pult mögött álló eladónak a kabátot, kosztümöt, bundát, amelyet kifizettünk, bár meg nem kaptunk. Megbízunk a

boltosban, tudjuk, hogy el fogja küldeni nekünk a megvásárolt árut. Isten mindig megtartja ígéreteit, megköszönhetjük neki az ajándékot, amelyet már meg is kaptunk. Emelkedjünk fel az elfogadás szintjére, és adjunk hálát, mert amit akartunk, már meg is kaptuk.

Idegen földön jövevény voltam. (Kivonulás 2:22) Valamennyien vándorok, zarándokok, jövevények, idegenek vagyunk itt. Elhagytuk az Édent, és nem érezzük otthon magunkat itt. Zarándoklatunk, vándorutunk visszafelé vezet az Egyetlenhez. Megtapasztalunk szerelmeket, szeretetet, készítéseket, eszményeket és ambíciókat; és amint a világra tekintünk, a látvány mintha ellentmondana szívünk belső hangjának, amely származásunkra, eredetünkre emlékeztet bennünket, és arra készlet, hogy térjünk vissza oda.

Csakis egyetlen tennivaló van, minden ember csakis egyet keres, és az a bennünk lakozó Isten, a Teremtő Jelenlét és Erő. Hagyd el életed jó, stabil sajátságait, aspektusait, körülményeit, és keresd meg az *idegent*, azt az egy dolgot, ami pillanatnyilag izgat. Egyes vágyaid talán beteljesülnek. Fordulj a benned lakozó Istenhez, és csillapítsd le elmédet; összpontosítsd figyelmedet arra a tényre, hogy a Lélek, a benned lakozó Isten minden jó Oka és Forrása. Ezután adj hálát, és csendesesen ismételd: „Köszönöm, Atyám.”, mondd újra és

újra akár valami altatót vagy mantrát, mígnem elmédet eltölti a háládatosság érzése. Tedd ezt folyamatosan addig, amíg végül feltöltődsz tudatosságodban. Abban a pillanatban, amikor tudatosságodat alkalmassá tetted rá, a válasz megérkezik. A *leprások* ekkor megtisztulnak. Így imádkozz: „Ó, Istenem, adj nekem háládatos szívet!”

7. fejezet

A látás gyógyítása

Történt, hogy amikor Jerikóhoz közeledett, egy vak koldus ült az út szélén és kéregetett. Hallotta, hogy nagy tömeg vonul el arra, megkérdezte hát, hogy mi történt. Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus halad arra. Erre elkezdett kiabálni: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Akik elöl mentek, csitították, hogy hallgasson. De annál hangosabban kiáltott: „Dávid fia, könyörülj rajtam!” Jézus megállt s szólt, hogy vezessék elé. Amikor odaért, megkérdezte: „Mit akarsz tőlem, mit tegyek?” „Uram – kérte –, hogy lássak.” Jézus így szólt hozzá: „Láss! Hited megmentett.” Azon nyomban visszanyerte szeme világát és Istent dicsőítve követte. Ezt látta az egész nép s magasztalta az Istent. (Lukács 18:35–43) Kapcsolódó versek: Márk 10:46–52.

Madame Bire története hiteles és mint olyan, közismert. A hölgy vak volt, látóideg-sorvadás-

ban szenvedett. Ellátogatott Lourdes-ba, ahol – mint mondta – csoda történt vele, ugyanis meggyógyult. Ruth Cranston, egy protestáns ifjú hölgy, aki kutatásokat végzett a lourdes-i gyógyulásokkal kapcsolatban és eredményeiről a *McCall's Magazine* 1955. novemberi száma közölt cikket, a következőket írta Madame Bire-ről: „Lourdes-ban visszanyerte a látását, annak ellenére, hogy a látóidegei – mint azt több orvos igazolta különböző vizsgálatokkal – élettelenek, hasznavehetetlenek maradtak. Egy hónappal később az újabb vizsgálatok azt mutatták, hogy a látóidegek egészségesek. Ám az első időszakban a hölgy »halott szemmel« látott a vizsgálatok szerint.”

1955-ben magam is jártam Lourdes-ban, és tanúja voltam néhány csodának tűnő gyógyulásnak. Természetesen kétség sem fér ahhoz, hogy különböző felekezetek szent helyein a világ minden táján tapasztalnak efféle gyógyulásokat.

Madame Bire-t nyilvánvalóan nem a víz és nem a templom gyógyította meg, hanem a hite. A benne lakozó Gyógyító Elv reagált gondolataira, azok természetének megfelelően. A hit nem más, mint egy gondolat az elmében. A hit azt jelenti: valamit igaznak elfogadni. Az elfogadott gondolat automatikusan megvalósítja önmagát. Madame Bire kétségkívül nagy reményekkel és erős hittel indult a zarándoklatra, szíve mélyén tudta

és érezte, hogy most meg fog gyógyulni. Tudatalattija reagált hitére, felszabadultak a spirituális erők, és hitének megfelelően visszaadták a látását. *Legyen hitetek szerint!* A Gyógyító Jelenlét, amely teremtette a szemet, nyilvánvalóan képes arra, hogy néhány elsorvadt ideget helyreállítson benne. Amit a Teremtő Elv megteremtett, azt képes újrateremteni is.

Gyógyulások bekövetkeznek minden előzmény nélkül is különböző vallásos szertartásokon. Néhányan mondták nekem, hogy gyógyulást tapasztaltak meg a vasárnap délelőtti gyógyító szertartásunkon. Hozzá tették, hogy nem reméltek gyógyulást, nem is gondoltak rá, szkeptikusak voltak. Abból, amit elmondtak, az ember azt a következtetést vonhatja le, hogy híján voltak a hitnek; felmerül hát a kérdés, miként lehetett részük gyógyulásban? A válasz nagyon egyszerű. Gyógyulást keresnek, és elméjük fogékony, kész arra, hogy befogadja a jelen levő sokaság imáját. Talán orvoshoz, természetgyógyászhoz járnak kezelésre, ami egyértelműen bizonyítja, hogy vágnak a gyógyulásra. A vágy maga az ima; ez a hozzáállás arra mutat, hogy az elme fogékony a tökéletes egészség feltámasztásának gondolatára, vagyis arra, amiért a jelenlevők imádkoznak. Amikor emberek csoportja együtt imádkozik és kijelenti, hogy valamennyi jelenlevő most meggyógyul,

határozott lelki kapcsolatot hoznak létre egymás között, és akkor még az esetleg köztük levő hitetlenek vagy kétkedők számára is lehetséges a gyógyulás azon egyszerű oknál fogva, hogy vágnak a gyógyulásra.

Felmerülhet a kérdés: Mi történik az olyan emberrel, akit rosszindulat, gyűlölet, irigység tölt el? Előfordulhat-e, hogy meggyógyul valamely szent helyen vagy templomi szertartáson? Ha a csap vagy a vezeték megtelik különféle törmelékekkel, hulladékkal, akkor a víz nem áramolhat keresztül rajta szabadon, mi több, a víz szennyezett és fertőzött lesz. Amikor öntözünk a kertben, a locsolótömlőt ki kell egyengetni, nem maradhatnak rajta csomók, hurkok. Testünk a kert, és amikor imádkozunk, Isten Gyógyító Erejével locsoljuk kertünket. A gyógyító vizek a szeretet, a békesség, az öröm, a hit, a jóindulat, a bizalom és a hit. A gyűlölködő ember szembefordul a szeretet és öröm áramlatával. El kell határoznia, hogy elengedi ellenérzéseit, aggodalmait, és beengedi Isten Szeretetének napfényét. A szellemi gát a Gyógyító Elvvel szembeni ellenállást hoz létre benne, és rövidzárlat következik be. Amikor kitárja elméje kapuit, beárad a szeretet, a kegyelem és a megbocsátás. Aki nem hajlandó tisztázni szellemi konfliktusait, az jelentősen késlelteti gyógyulását. A szeretet tudatossága a világ leghatásosabb gyógyító ereje. A legjobb eredményt az az

orvos, pap, rabbi vagy Új Gondolat előadó éri el, akiben a legtöbb van Isten Szeretetéből.

Jézus azt mondta a vaknak: *Mit akarsz tőlem, mit tegyek? Uram – kérte –, hogy lássak.* A vak pontosan tudta, mit akar, és meg is mondta. Az élet mindig ezt kérdezi tőlünk: *Mit akarsz tőlem? Mire vágysz? Emberek milliói vakok; lelkileg vakok, mert nem tudják, hogy amit gondolnak, azzá válnak.* Az ember lelkileg vak, amikor gyűlöl, neheztel vagy irigykedik. Nem tudja, hogy valójában mentális mérgeket gyűjt önmagában, és ezzel tönkreteszi, elpusztítja magát.

Emberek milliói mondogatják folyamatosan, hogy lehetetlen megoldani a problémáikat, hogy a helyzetük reménytelen. Ez a hozzáállás a lelki vakság következménye. Az ember akkor kezd lelkileg és szellemileg látni, amikor új kép alakul ki benne az elméről, amikor már tudja, hogy benne lakozik a Végtelen Értelem, amely reagál gondolataira, és így megoldhat bármilyen problémát. A világ azt kiáltja: „Látni akarok.” Férfiaknak, nőknek, gyermekeknek tudniuk kellene látni. Meg kellene tanítani nekik az iskolákban, egyetemeken és otthonokban, hogy hol van az Élet Teremtő Elve és hogyan kell alkalmazni. Meg kellene tanítani nekik mindent a tudat és a tudatalatti kapcsolatáról.

Emerson azt mondta: „Az ember az, amit egész nap gondol.” A Bibliában ezt olvashatjuk: *Aho-*

gyan az ember szívében gondolkodik, olyan ő. Mindenkinek meg kellene tanítani, hogy az Élet-elv reagál gondolatainkra, és amint kijelentjük, hogy a Végtelen Értelem vezérel és irányít bennünket, felfedve előttünk a tökéletes megoldást, azt fogjuk tapasztalni, hogy automatikusan a megfelelő irányba indulunk az úton, és azt tesszük, amit kell. Eddig *vakok* voltunk, nem láttuk ezeket az igazságokat; most kezdjük *lát*ni az egészség, gazdagság, boldogság és lelki béke képét.

Jézus így szólt hozzá: „Láss! Hited megmentett.” Jézus jelképezi a Megváltót, vagyis az Élet Gyógyító Elvét, amely bennünk lakozik és mindig reagál elvárásainkra, hitünkre. A hit nem más, mint az érzés, a tudatosság, a benső meggyőződés, hogy amiért imádkozunk, az máris létezik. A látás lelki, örök és elpusztíthatatlan. A látomást nem teremtjük, hanem megnyilvánítjuk, kifejeződésre juttatjuk.

Nemrég felkeresett egy nő, elmondta, hogy kezdődő glaukómája van, amely kór megkeményíti a szemgolyót. Emlékeztem rá, hogy régebben olvastam egy cikket: az egyik legnagyobb kórházban a szemészek kimutatták, hogy a glaukómás esetek húsz-huszonöt százaléka a gyűlöltre vezethető vissza. Ez természetesen nem minden esetre igaz. A negatív, ártalmas gondolatokkal foglalkozó embereknél a szemem kívül

gyakran sérül a máj, a szív, a tüdő és még jó néhány fontos szerv, a különböző betegségekre való hajlamok függvényében. A betegségeket okozhatja még félelem is vagy a tömegszellemnek a tudatosságra gyakorolt hatása. A fent említett hölgy elkezdett imádkozni menyéért, akit gyűlölt. A következőket mondta: „Elengedem X.Y.-t Istenhez. Kívánom, hogy legyen része Isten boldogságában, békességében és örömeiben.” Gyakran ismételte ezt az imát, mígnem végül a gyűlölet gyökerei mind elsovadtak elméjében. Néhány hét után azt tapasztalta, hogy kezdi kedvelni a menyét. Az igaz szeretet felold, magába olvaszt mindent, ami nem hozzá hasonló. Gyakran együtt imádkoztunk; összhangban voltunk egymással. Valamennyien adó és fogadó állomások vagyunk. A hölgy fogékony volt az igazságra, és gyakran imádkozott a *Békés pillanatok Istennel* című meditációs kötetemben leírt „Tökéletes látás” elnevezésű ima alkalmazásával. Ez az ima a következőképpen szól:

„A szemem Isten szeme, és látásom tökéletes. Az Élő Értelem, amely szememet teremtette, most irányítja szemem és egész testem működését, folyamatait. Tudom és hiszem, hogy látásom lelki, örök és elpusztíthatatlan. *Ha szemed ép, egész tested világos.* Ez azt jelenti, hogy csak az Igazságot látom; szeretem az Igazságot, ismerem

az Igazságot. Meglátom Istent mindenben és mindenben. Látok lelki, szellemi és fizikai értelemben egyaránt. Szemem tükrözi Isten dicsőségét, szépségét és tökéletességét. Isten néz az én szememen keresztül. Szemem a lelkem ablaka; tiszta és mindig nyitva áll a Szeretet, az Igazság és a Szépség befogadására. A Szentlélek harmonizáló, gyógyító, életerőt adó Ereje átjárja szemem minden atomját, sejtjét, idegét, szövetét, és tisztává, egészségessé, tökéletessé teszi. Az Isteni tökéletes séma most megnyilvánul szememben, és minden egyes atom és sejt alkalmazkodik Isten tökéletes sémájához. Köszönöm, Atyám!”

A hölgy hagyta, hogy ezek az igazságok a lelki ozmózis folyamatában beáramoljanak tudatalattijába, és ezután bekövetkezett a teljes gyógyulás. Orvosával a legmesszebbmenőkig együttműködött, érte is imádkozott. És néhány hónap elteltével már nem volt szüksége többé szemcseppekre. Az orvos közölte vele, hogy minden tünet megszűnt.

Sok olyan embert ismerek, aki csodálatos eredményt ért el a következő egyszerű imával: „Látok lelkileg; látok szellemileg; látok fizikailag; ez csodálatos!” Aki feltölti lelkét (szubjektív természetét) a csoda érzetével, azzal csodák történnek, amikor imádkozik. Jézus, Mózes, Illés és Pál ugyanazt a Gyógyító Elvet alkalmazta, amely a mi rendelkezésünkre is áll. Ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

Amikor gondolatsémáink rendezetlenek, akkor betegek vagyunk. Sötét, komor gondolataink elhomályosítják Isten-látásunkat. Amikor imádkozunk és azonosulunk az örök lelki értékekkel, akkor bekövetkezik gondolatsémáink átrendeződése, amelyet a testben a megváltozott szellemi hozzáállásnak megfelelő molekuláris változás követ. Az eredmény, a teljes gyógyulás nem marad el. A látás nem teremődik, hanem megnyilvánul.

Ha süketek voltunk, újra halljuk az Ő hangját. Fel kell ismernünk, hogy Isten hallja az Ő saját hangját az Ő saját fülén keresztül. Isten látja az Ő saját tökéletes eszméit az Ő saját szemén keresztül. A glaukómából kigyógyult hölgynek volt hite és volt tudása; a betegsége természetesen nem fog visszatérni. Gyógyulása végleges.

A vakhit is hozhat gyógyulást, ám az gyakran nem végleges. Elménk minden figyelmét Istenre és az Ő Tökéletességére kell összpontosítanunk, akkor a gyógyító erőink ügyesebbek és sikerebbek lesznek. Így, amikor járunk-kelünk a földön, az Isteni Jelenléletet gyakoroljuk és az Isteni Gyógyító Erő áramlik bennünk és belőlünk állandóan, anélkül, hogy tudnánk róla.

Ne feledjük, nem a szemünkkel látunk, hanem a szemünkön *keresztül!* A szaruhártya fogadja a külvilágból érkező rezgéseket; a látóideg pedig ezeket az ingerületeket az agyba továbbítja. Amikor a ben-

ső fény, vagyis az értelem találkozik a külső fény-nyel, akkor látunk. Látunk, mert a Látó bennünk lakozik. Látunk, mert a Végtelen Értelem tudatosságunk világossága. Ha szemünk nem működik tökéletesen, az nem jelenti azt, hogy a szemünket létrehozó Teremtő Erő sérült volna. Ő, aki megteremtette szemünket, bármikor képes újratehermenteni, átalakítani, meggyógyítani azt. *Lásd, újra teremtek mindent!* A szem jelképezi az Isteni Szeretetet, az Isten útjaiban való gyönyörködést, és Isten Igazságának szomjazását. Mindig jó lesz a látásunk, ha ráhangolódunk az Ő Szeretetére. A *jobb szem* jelképezi a helyes gondolatot, a megfelelő cselekvést. A *bal szem* jelképezi az Isteni Szeretetet és az Ő Bölcsességét. Ha helyesen gondolkodunk és sugárzik belőlünk a jóindulat, akkor látásunk tökéletes lesz.

Láss! Ismerd fel minden jó Forrását, és akkor megtalálod a megoldást minden problémára, legyen az bármi is. Légy hűséges a benned lakozó Isteni Jelenléthez, ragaszkodj hozzá, engedelmessédj neki, és érezd a valós voltát annak, amiért imádkozol! Nem a problémával kell Isten elé járulnod. Járulj Isten elé, és adj hálát a megoldásért, amely a tiéd most, hogy elméd fogékony, kész a befogadásra.

Láss! Azon nyomban visszanyerte szeme világát és Istent dicsőítve követte.

8. fejezet

A hallás gyógyítása

Egyikük mindjárt le is sújtott a főpap szolgájára, s levágta a jobb fülét. De Jézus leintette: „Hagyjátok, elég!” Aztán megérintette a szolga fülét és meggyógyította. (Lukács 22:50–51)

Sokan kérdezik tőlem, lehet-e, helyes-e olyasvalakiért imádkozni, aki beteg vagy valamilyen problémája van. Rendszerint azt mondják: „Nem kért meg rá az illető, hogy imádkozzak érte.” Ha elolvassuk a fenti bibliai idézetet, nem találunk benne semmiféle utalást arra nézve, hogy a szolga kérte volna Jézust, hogy gyógyítsa meg a fülét. Jézus nyilvánvalóan nem várt efféle kérésre, fel sem merült benne, hogy netán várnia kellene, egyszerűen csak gyógyított. Aki felteszi a kérdést: „Kell-e imádkoznom bajban levő embertársamért?”, az mintha elvárná, hogy kérleljék. Ez nem helyes. Természetesen imádkozhatunk bárkiért, akiért

csak akarunk, a legjobb az, ha napjában egyszer a világon élő valamennyi emberért is imádkozunk, harmóniát, egészséget, békességet és boldogságot kívánva nekik. Imádkozzunk az ország vezetőiért, munkatársainkért, otthonunkért, és önzetlen imánk áldást hoz az egész világra.

Többször feltették már nekem a következő kérdést is: „Imádkozzak-e anyámért, aki nem hisz az Isteni Gyógyító Jelenlétben és ellenérzésesei vannak az elme törvényeiről szóló tanítással szemben?” A válasz nagyon egyszerű. Az, hogy anyánk, apánk, bármely szerettünk nem hisz meggyőződésünkben vagy imatechnikánkban, cseppet sem számít. Amikor valakiért imádkozunk, nem szabad azzal foglalkoznunk, vajon az illető hisz-e vagy nem, elfogadja-e vagy elutasítja. Nem kell törődnünk azzal sem, vallásos-e vagy agnosztikus, esetleg ateista; mi több, arra sem kell figyelmet fordítanunk, miféle tünetei, lelki zavarai, szellemi konfliktusai vannak. Egyszerűen csak befelé fordulunk, belépünk lelkünk csendjébe, figyelmünket az elérni kívánt eredményre összpontosítjuk, és szellemileg határozottan kizárjuk elménkből az érzékek közvetítette sugalmazásokat. Tudjuk, hogy a Végtelen Gyógyító Erő tér és idő korlátait nem ismeri és hogy körülöleli az illetőt, akiért imádkozunk; és érezzük az Igazságot. Nem kell szavakat kimonda-

nunk. Elég, ha érezzük, hogy igaz, amit gondolunk, igaz az, hogy Isten Harmóniája, Egészsége, Ereje, Békessége, Rendje és Tökéletessége most megnyilvánul ismerősünk elméjében és testében. Tudjuk, hogy csak Egyetlen Elme létezik és hogy az elmében nincs tér és idő. Eggyé válunk ismerősünkkel, mert rá gondolunk, figyelmünket rá összpontosítjuk. Troward megfogalmazása szerint „összhangban vagyunk” ismerősünkkel, Quimby megfogalmazása szerint „egyek vagyunk” vele. Amit igaznak érzünk és tudunk ismerősünkkel kapcsolatosan, az meg fog nyilvánulni a tapasztalatában. Átvesszük a gyógyulás iránti vágyát, és a magunkévá tesszük.

Amint Isten képességein és sajátosságain elmélkedünk és tudjuk, hogy ezeket a sajátosságokat ismerősünk most megtapasztalja, ismerősünk szellemi struktúrájában azonnali reagálás következik be, és az elmében létrejövő átrendeződést a tökéletes gyógyulás követi. A benső béke érzése és a meggyőződés, miszerint az egészség és harmónia törvénye működésbe jött, megteremti a hit és bizalom érzését. Ha folyamatosan imádkozunk, naponta két-három alkalommal, eljön majd az idő, amikor többé nem vágyunk imádkozni, mert imánk meghallgatásra talált. Nem vágyhatunk arra, amit már megkaptunk. Az orvos nem kezel olyan páciens-t, aki meggyógyult; a páciens-

nek nincs szüksége további kezelésre. Az ima ugyanezen az elven alapul. Addig imádkozunk, amíg többé nincs szükségünk az imára.

Elménkkal látunk és hallunk. A Biblia nyelvén szólva *levágjuk fülünket*, amikor nem vagyunk többé hajlandók odafigyelni a világ zavaros hangjára, a téveszmékre, a babonákra, a sok ijesztgetésre, idegesítésre. A *Jézus megérinti a fület és meggyógyítja* kifejezés azt jelenti, hogy az Igazság hangját kell hallanunk, amely azt mondja: *Én vagyok az Isten és nincs más*. Csak azt szabad meghallanunk, ami örömmel tölti el a lelket. Halljuk meg a jó híreket egymásról! Mit méltatsz figyelemre? Ha a pletykákat, a kritikákat, a becsmérlő megjegyzéseket figyelemre méltatod, akkor nem az Igazságot hallod. Ha valaki azt mondja, hogy kudarcot fogsz vallani valamely vállalkozásoddal, és te ezt figyelemre méltatod, akkor nem az evangéliumot hallod és nem a jó hírt önmagadról.

Fordulj befelé, figyelmedet összpontosítsd a siker eszméjére! Azonnal érezni fogod, hogy kialakul benned a siker hangulata, érzete. Most a jó hírt hallod, mert a jó bűvöletében vagy. Most átítat, eltölt, lenyűgöz a siker, az eredmény, a fejlődés eszméje. Tudjuk, hogy a kudarc és a siker csupán két eszme az elmében. Tudjuk, hogy sikerre születünk, és minden, amire csak szükségünk van, a rendelkezésünkre is áll. A félelemteli gondolat té-

ves, hamis, egy illúzió, egy árny az elmében. Egy árnyak nincs semmiféle ereje, hatalma. A siker eszméje maga a valóság, így a tudatalatti erői tevékenykedni kezdenek érdekünkben, és rákényszerítenek, hogy pontosan a szükséges lépéseket tegyük meg, amint figyelmünket a siker eszméjére összpontosítjuk. Ekkor az Igazságot halljuk.

Mindig jó és helyes másokat megáldani. Nyilvánvalóan semmi rossz nem lehet abban, ha valamely embertársunknak egészséget, harmóniát, örömet, békességet kívánunk, valamint Isten minden létező gazdagságát. Ez a válasz azoknak, akik azt kérdezik: „Helyes-e olyasvalakiért imádkozni, aki nem kért meg rá?” Természetesen igen. Azt kell kívánnunk mindenkinek, amit önmagunknak kívánunk. A szeretet a törvény feltétlen és maradéktalan betartása. A szeretet nem más, mint az Isteni Szeretet, Világosság és Igazság napfényének őszinte sugárzása a világ minden embere felé. Ez a Törvény, amely beteljesülést, boldogságot, békességet, bőséget és elégedettséget hoz életünkbe. Amit másoktól megtagadunk, azt önmagunktól tagadjuk meg. Tulajdonképpen mind egyek vagyunk, mert mindannyian az Egyetlen Elmében és az Egyetlen Lélekben vagyunk, amely pedig egy és oszthatatlan. Benne nem lehet viszály. Az egyik rész nem állhat szemben a másik résszel. Ha ez nem így lenne, nem lé-

tezne harmónia, csak káosz. A Végtelent nem lehet fel- és megosztani.

Ha például boldogulásért imádkozol, de közben irigyled valaki más vagyonát, akkor tulajdonképpen lealacsonyítod azt, amiért imádkozol, így a jó szárnyra kap és messze száll tőled. Hogyan is vonzhatnád magadhoz a gazdagságot, ha annak a másokban történő megnyilvánulása ellenérzéssel tölt el?! A bőség helyett nélkülözést gondolsz és érzel, márpedig amit gondolsz és érzel, az vagy. A gondolkodás alakítja a tudatosságot, és tudatosságod állapota irányítja világotat. Amikor meglátod ezt az Igazságot, te vagy *Jézus* (megvilágosodott értelem, az igazság tudata), és *megérinted a fület* (meghallod az igazságot, amely felszabadít) és *meggyógyítod* (megteremted az egészség állapotát elmédben).

A bibliai idézetben ezt olvashatjuk: *levágta a jobb fülét*. A *jobb* jelöli az objektív világot, a világi véleményt, az érzékek sugalmazását, a látszat alapján történő ítéletformálást. Vágjuk le azt a jobb fület most, egyszer s mindenkorra, és soha többé ne tulajdonítsunk hatalmat külső jelenségeknek. Ne tulajdonítsunk hatalmat bacilusoknak, vírusoknak, és ne rettegjünk tőlük. Ne essünk pánikba, amikor valaki tüsszent a közelünkben, és ne mondjuk: „Jaj, most el fogom kapni a náthát!” Utasítsuk el azt a téveszmét, hogy a ventilátortól megfájdul a nyakunk, vagy hogy a hideg éjszakai levegőtől

tüdőgyulladást kapunk. Az időjárásnak nincs hatalma felettünk. Mi magunk adunk hatalmat ezeknek a dolgoknak, amikor azt hisszük, hatással lehetnek ránk; úgy lesz, ahogyan hisszük. A ventilátor ártalmatlan, soha nem mondta még senkinek: „Megfájdítom a nyakad, ha a közelemben ülsz!” A ventilátor közömbös, hiszen csupán egy teremtett dolog. Áldd meg a ventilátort, áldd meg az időjárást; Isten akarata csak jó lehet számunkra. Amikor vizes lesz a lábunk, ne mondjuk, hogy a víz miatt megfázunk! A víz teszi a dolgát, senkinek nem akar ártani, miért gondolnánk hát ilyesmit róla? Az ember számtalan hamis istent teremtett magának; tulajdonképpen minden bajának okozója elsötétült elméje és eltorzult képzelete.

Nicoll szerint minden emberi gonoszság az értetlenség következménye. Az ember rosszul lát a szürkületben, tehát nem lát helyesen szellemileg sem, ha az elméjében lesz sötétedés. Amikor az est lesz áll, az ember képes egy fát vagy bokrot fegyveres rablónak nézni a sötétben. Megdermeszti a félelem. Ilyenkor támad szürkület az elmében. Nem hall, nem lát.

Váljunk Jézussá, vagyis ébredjünk tudatára az Igazságnak, ismerjük fel, hogy csak Egyetlen Ok létezik, mégpedig saját Tudatosságunk; ne teremtsünk másodlagos okokat, mert azzal megnehezítjük saját életünket. Ha tudjuk, hogy ÉN

VAGYOK-ságunk az egyetlen Erő, az egyetlen Ok, az egyetlen Lényeg, azzal megszabadítjuk önmagunkat a világ valamennyi hamis istenétől, és képessé válunk arra, hogy szívünkben Isten dalával haladjunk előre, felfelé, Isten felé.

A *fül* a megértés, az okosság jelképe. Sokan, akik régebben panaszkodtak, hogy nem jól hallanak, mostanában már a leghátsó sorokban ülnek vasárnap délelőtti előadásaimon. Az Igazság iránti érdeklődésük fokozódott, figyelmük a megfelelő gondolatokra összpontosult, és bekövetkezett tudatalattijuk automatikus, egészséges reagálása. A következő egyszerű imát szoktam javasolni azoknak, akik valamilyen fülbetegségben szenvednek: „Hallom az Igazságot; szeretem az Igazságot; ismerem az Igazságot. A fülem Isten tökéletes eszméje, amely minden időben tökéletesen működik. A fülem tökéletes szerkezet, amely felfedi előttem Isten harmóniáját. Isten Szeretete, Szépsége és Harmóniája keresztüláramlik fülemben; ráhangolódom a Végtelenre. Hallom a nyugodt, halk Isteni Hangot önmagamban. A Gyógyító Jelenlét megerősíti hallásomat, a fülem megnyílik és felszabadul.”

Sok év tapasztalata meggyőzött arról, hogy rengeteg ember süketül meg részlegesen vagy teljesen azért, mert nem akarja hallani valakinek a hangját. Ki akarnak zárni bizonyos dolgokat. Ha

például egy férfinak házsártos felesége van, előfordulhat, hogy fokozatosan elveszíti a hallását, mert nem akarja hallani felesége folyamatos zsémbelését. Az efféle negatív önszuggesztió bevéssődik a tudatalattiba, amely a természeténél fogva követi a kapott utasításokat. Megtehetjük, hogy hipnotizálunk valakit, és azt szuggeráljuk belé, hogy nem hall addig, amíg mi nem mondjuk, hogy újra hallhat. Az illető valóban nem fog hallani, mivel a tudatalatti könnyen irányítható, befolyásolható, elfogadja a hipnotizőr sugalmazásait, és azoknak megfelelően reagál. Így működik elménk. Ezért kell rendkívüli módon ügyelni arra, miféle gondolatokkal foglalkozunk, mire összpontosítjuk figyelmünket.

Akadnak olyan emberek is, akik szándékosan utasítják el az Igazságot. Azt mondják: „Nem akarok egyetlen szót sem hallani erről. Fogjátok be annak a fickónak a száját, nem akarom hallani a hangját. Gyűlölöm azt a hangot. Nem akarom hallani.” és így tovább. Az efféle kijelentéseket rendszerint nyomatékosan, nagy beleérzéssel mondják ki, ezért rendkívül ártalmasakká válnak. A tudatalatti az efféle kijelentéseket kérésnek fogadja el, és azonnal hozzáfog, hogy megnyilvánítsa őket tapasztalatként. Bizonyára ismerik a régi mondást, amely nagy Igazságot tartalmaz: „Nincs süketebb annál, aki nem akar hallani.”

Dr. Flanders Dunbar, a pszichoszomatikus megbetegedések területének közismert szaktekinthelye számtalan olyan esetet ismer, amikor a sükettség valamilyen szellemi és érzelmi zavar következtében alakult ki. *Érzelmek és a test változásai* című könyvében a doktornő beszámol egy negyvenöt éves férfi esetéről, aki húsz éve volt nő és hallókészüléket viselt. Halláskárosodása okának az úszást tartotta. Úgy gondolta, a süket-sége egyetlen előnye az, hogy nem kell a feleséget hallgatnia. Az orvosnő elkérte a hallókészüléket, hogy megvizsgálja, de közben beszélt tovább. Olyan élénk beszélgetésbe bonyolódtak, hogy fél óra is eltelt, mire a férfi észrevette, hogy hallókészüléke még mindig a doktornő kezében van. Mostanra már nyilván kikövetkeztette a kedves olvasó, hogy mi volt a baj a férfi hallásával. Tudatalattija reagált arra a vágyára, hogy bár ne kellene hallania felesége örökös zsémbelését.

Vannak olyan emberek is, akiknél a kialakult sükettség oka az, hogy elméjük teljességgel bezárult, képtelen a sajátjukon kívül bármilyen más eszme befogadására. Ezek makacs, konok, rugalmatlan, ellentmondást nem tűrő, öntelt emberek.

A hallás szellemi és lelki folyamat. Bízunk az Isteni Értelemben, amely megalkotta fülünket! *Gyógyulást hozok neked és kigyógyítalak sebeidből – mondja az Úr.*

9. fejezet

Az ima eltörli a karmát

A kötet eddigi fejezeteiben a *Lukács* evangéliumában olvasható csodálatos gyógyításokkal foglalkoztunk, amelyek legtöbbszöréről beszámol *Máté* és *Márk* is. A Biblia legrejtélyesebb könyve *János* evangéliuma. Jánosnál a 9. fejezetben olvashatunk egy történetet egy emberről, aki *vakon* született.

Egyszer útközben Jézus látott egy vakon született embert. Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Sem ez nem vétkezett – felelte Jézus –, sem a szülei, hanem az Isten tetteinek kell rajta nyilvánvalóvá válniuk. Addig kell végbevinnem annak tetteit, aki küldött, amíg nappal van. Eljön az éjszaka, s akkor senki sem munkálkodhat. Amíg e világban vagyok, világhossága vagyok a világnak. Míg ezeket mondtam, a földre kötött, nyálával sarat csinált, s a sarat

a vak szemére kente, majd meghagyta neki: „Menj, mosakodj meg a Siloe tavában.” Ez annyit jelent, mint: „küldött”. Az elment, megmosdott, s amikor visszatért, már látott. A szomszédok, akik azelőtt koldulni látták, megkérdezték: „Nem ez az, aki itt ült és koldult?” Némelyek azt állították, hogy igen, ez az, mások ellenben tagadták, hogy nem az, csak hasonlít hozzá. De ő kijelentette: „Én vagyok az.” (János 9:1–9) Kapcsolódó versek: Máté 9:27–30, 12:20, 20:30–34; Márk 10:46–52.

A kedves olvasó terjedelmesebb elemzést találhat *A benső béke** című kötetemben, amely János evangéliumának értelmezésével foglalkozik.

A rég múltban úgy hitték, ha egy ember vakon születik, annak oka a *karmája*, és előző életében elkövetett bűneiért bűnhődik ily módon. Szintén elterjedt hiedelem volt, hogy a szülők bűnei átöröklődnek a gyermekekre, ha például a szülők elmezavarban szenvedtek, akkor valamennyi gyermekük is elmezavarodott lesz.

A Bibliában említett *bűn* szó a szülők szellemi hozzáállására, hangulatára, érzéseire utal. Minden bűn inkább az elme, mint a test jelenségeit jelöli. A szülők az elmén és nem a testen keresztül ad-

* Dr. Joseph Murphy: Tudatalattid csodálatos hatalma 7. – A benső béke; Szakálos Könyvkiadó, Budapest, 1998.

ják át gyermekeiknek domináns gondolkodásukat, félelmeiket, babonáikat, feszültségeiket, téveszméiket. Érzéseink és hangulataink teremtő erővel bírnak. Milyen hangulat jellemző ránk a teremtő aktus és folyamat során?

Léteznek a tudatosságnak vak és süket állapotai, amelyekből vak és süket gyermekek születnek. Amilyen hangulat, hozzáállás jellemzi a szülőket, annak megfelelő kifejeződés jön létre a viszonyos kapcsolat törvénye értelmében.

A Bibliában nem szerepel egyetlen olyan eset sem, amikor Jézus bárkitől megtagadta volna a gyógyulást. Az Abszolút senkit nem ítél el, nem néz le. Az ítélet joga a fiúé, vagyis minden ítélet kihirdetésére az elmében kerül sor. Minden ember maga hozza meg a döntést, maga vonja le a végkövetkeztetést, és a törvény automatikusan reagál. Ha az ember negatívan gondolkodik, a következmény is negatív. Ha pozitívan, konstruktívan gondolkodik, az elme törvényének válasza jó és nagyon jó.

A természet és saját elménk törvényei nem tudnak neheztelni ránk. Nincs külön-külön törvény a gyermek, illetve a kilencvenéves férfi számára. Amint az ember befelé fordul, igényt támaszt a jóra, kijelentését hittel és bizalommal nyomatékosítja, bekövetkezik a jó szellemi elfogadását tiszteletben tartó törvény automatikus reagálása. A múlt a feledés homályába merül, és nem létezik többé.

A józan ész elutasítja a közismert babonás hiedelmet, miszerint az ember vakságának okozója a *karma*, mert talán megvakított valakit előző életében, és most rajta a sor, hogy szenvedjen, vezekeljen bűnéért. Hasonlóan közismert babonás hiedelem az, hogy a gyermek azért születik vakon, mert szülei is vakok, vagy mert bűnt követtek el. Egy vak házaspár is adhat életet tökéletesen látó gyermeknek.

Az anya imádság révén megváltoztathatja a még a szíve alatt hordott gyermeke fizikai természetét, ily módon meggyógyítva őt. Isten szemében nem léteznek vakok, süketek, fogyatékosok, bénák. Isten mindenkit egészségesnek lát, számára a Teremtés maga a Végtelen Tökéletesség.

Addig kell végbevinnem annak tetteit, aki küldött, amíg nappal van. Ez azt jelenti, hogy amíg az Igazság Világossága fényeskedik nekünk, addig tudatosan irányítjuk a törvényt.

Nyállal sarat csinálni: ez a kifejezés egyfajta nyálcsorgató állapotra utal, olyasmire, mint amikor a kisfiú savanyúcukorra vágyik és összefut a nyál a szájában. Túláradóan örömteli állapot ez. Talán látott már a kedves olvasó gejzirt felbuzogni a földből, ilyenkor a sár szinte életre kelni látszik. A *sár* a természetes állapotban az átlagembert jelképezi, aki halott, mert nincs tudatában a benne lakozó Gyógyító Elvnek. Más szóval, halott a benső lehetőségei, képességei számára.

Amint felismeri a benne élő erőket és lelkesedés ébred benne e felfedezés miatt, élővé válik Isten számára; ez a jelentése annak, hogy *a földre köpött, nyálával sarat csinált*. Ez utóbbi egy keleti, átvitt értelemmel bíró kifejezés, azt a mély, benső meggyőződést jelöli, hogy most már tudatában vagyunk, mit akarunk, és elutasítjuk a vakságot meg a korlátozás régi állapotát.

Nem azért vagyunk itt a földön, hogy szenvedjünk vagy bűnökért, tévedésekért vezekeljünk. Azért vagyunk itt, hogy felismerjük az Igazságot önmagunkról, és ráébredjünk, hogy *Most Isten gyermekei vagyunk, hogy Most van a kellő idő, most van az üdvösség napja, hogy Közel van a Mennyeek országa*. Pálhoz hasonlóan mi is megváltozhatunk egy szempillantás alatt.

Ne feledjük: ami igaz Istenre nézve, az igaz az embert illetően is. Isten nem lehet vak, süket, béna vagy beteg. A nagy, örök Igazság az embert illetően az, hogy a Mindenható Élő Lélek benne lakozik. Isten maga a Boldogság, az Egészség, az Öröm, a Tökéletesség, a Harmónia és a Békesség. Isten mindaz a csodálatos dolog, amire csak az ember vágyhat. Ebben a Határtalan Bölcsességben nem fordulhat elő vita, viszály vagy megosztottság. Amint ráhangolod elmédet ezekre az Örök Isteni Igazságokra, azonosulj velük szellemileg, akkor bekövetkezik elmédben a gondolat-

sémák átrendeződése és Isten Egészsége és Tökéletessége megnyilvánul.

A bibliai szövegben említett sár valójában egy kemény, száraz téveszme. Ez egy zavaros, iszapos elme, amelyre ráfér egy alapos takarítás; azután pedig megteremthető a meggyőződés.

Menj, mosakodj meg a Siloe tavában; ez azt jelenti: mondj le róla és küldd el! Taszítsd el magadtól tudatosságod régi állapotát, mosd le a téveszméket, helytelen gondolatokat, és érezd meg mindenben a Lelket.

A vakság jelképezi tudatlanságunkat, amely miatt képtelenek vagyunk meglátni a ránk áldást hozó állapotot. Amikor az ember nem tudja, hogy megváltója nem más, mint szíve vágyának felismerése, akkor igazán vak.

Ebben a vakon született emberrel foglalkozó fejezetben feltétlenül meg kell említenünk azt is, hogy voltaképpen minden ember vakon születik. Beleszületünk mindabba, amit környezetünk képvisel. Meg kell tanulnunk hogyan és mit válaszszunk, hogyan tegyünk különbséget, így fokozatosan a tudatára ébredünk a bennünk lakozó Isteni Jelenlétnek és Erőnek.

Az emberek hajlamosak arra, hogy mindent szó szerint vegyenek. Amikor az újságban látunk egy, a kormány valamely ballépését, pazarló döntését görcső alá vevő karikatúrát, tudjuk,

hogy ez a valóság allegorikus ábrázolása, mondhatni képi hasonlat. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Biblia is egy allegória. Amikor az emberek a Bibliában vakról, süketről, bénáról olvasnak, általában csupán a testi tünetre gondolnak.

Meg kell értenünk, hogy létezik benső vakság és benső süketség is, amikor a szemnek vagy a fülnek fizikálisan semmi baja sincs. Az ember lélektanilag is lehet béna, amikor fél belevágni valami új, szokatlan dologba. Előfordul, hogy valaki nem fogadja el a felajánlott előléptetést, mert fél, hogy esetleg kudarcot fog vallani. Az ilyen ember béna, jóllehet a lábának semmi baja sincs.

Dr. Nicoll rámutat, hogy az érzékelés szintjéről az érzelmi és szellemi szintre való átlépés pusztán hit kérdése.

A hit vezérel, nem a szem, olvashatjuk a Bibliában. A legtöbb embert a szem vezérli, vagyis mindennek a szó szerinti értelmezése uralja tudatosságukat. Vak ember voltaképpen az, aki lelkében, elméjében vak.

Máté evangéliumában találjuk a következő történetet: *Az útszélen két vak ült. Hallva, hogy Jézus megy arra, elkezdtek kiabálni: „Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!” A nép csitította őket, hogy hallgassanak, de ők annál jobban kiabáltak:*

„Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!” Jézus megállt, odahívta őket magához, és megkérdezte tőlük: „Mit akartok, mit tegyek?” „Uram – felelték –, hogy megnyílják a szemünk.” Jézus megkönyörült rajtuk, és megérintette szemüket. Azon nyomban visszakapták látásukat és csatlakoztak hozzá.” (Máté 20:30–34)

A két vak az átlagemberre utal, aki intellektuális és emocionális értelemben vakon él a földön. Tudatunk és tudatalattink az Egyetlen Elme két fázisa, két funkciója bennünk. Ha nem választunk tudatosan jó gondolatokat és nem meditálunk szép és szeretetreméltó dolgok felett, akkor az értelmünk vak. Ha nem ismerjük fel és nem hívjuk elő szubjektív énünk bölcsességét, értelmét és erejét, akkor vakok vagyunk, nem látjuk a Menynek Országát, amely bennünk van.

A vak ember azt gondolja, hogy a kemény munka teszi majd gazdaggá. Idegeskedik, hajszolja magát, mérgelődik, mert nem tudja, hogy a gazdagság egyszerűen a tudatosság egy állapota. A gazdagság érzése megteremti a gazdagságot; az egészség érzése megteremti az egészséget. Ha bízunk az Egyetlen Örök Forrásban, és szellemileg alkalmazkodunk hozzá, meg fogjuk tapasztalni életünkben a gazdagságot, az egészséget, a békeséget, és áldás lesz minden lépésünkön.

Nemrég beszéltem egy fiatal színésznővel, aki heti ezer dollárt kap néhány órai munkáért. Elmondta, hogy vannak nála sokkal csinosabb, tanultabb színésznők, akik mindössze száz-százötven dollárt keresnek hetente és apró szerepeket játszanak. Mindezt azzal magyarázta, hogy ezeknek a kolléganőinek nincs önbizalmuk, és nincsenek tisztában saját értékeikkel. A színésznők nyilvánvalóan vakok, és nem tudják, hogy ha megalkusznak az étellel napi pár petákban, többet nem is fognak kapni annál. Ha legyőzik kisebbségi komplexusukat, és igényt támasztanak a jóra tudatosságukban, a tudatalatti válasza nem marad el, mert *legyen hitetek szerint!*

Néhány órája beszélgettem egy férfival, aki elköltözik a városból, mert kereskedelmi igazgatói állást ajánlottak neki San Franciscóban. Két hónappal ezelőtt még a szakszervezet által kialakított alacsony fizetésért dolgozott. *Szemét felnyitotta* a Jób könyvéről tartott előadás-sorozatomban. Elképzelte önmagát, amint felesége boldog mosollyal gratulál neki a nagyszerű előléptetéshez. Ezt a rövidke képzeletbeli filmet újra és újra maga elé vetítette, míg végül a vágy bevésődött tudatalattijába, és legnagyobb öröme az előléptetést meg is kapta. A két vak állapot benne fokozatosan látni kezdett, miután tudatát és tudatalattiját harmonikus egységbe rendezte. A két fázis össze-

hangolódott és megegyezett az előléptetésben, és amit a férfi szubjektíve igaznak érzett, az objektív megnyilvánulássá vált.

A világ így kiált: *Uram, nyíljék meg a szemünk!* Jézus nem más, mint a bennünk élő Lelki Erő ismerete és az a képesség, hogy az Erőt úgy alkalmazzuk, hogy felül tudjunk emelkedni minden létező problémán, korlátozáson.

A Biblia szerint *Jézus megérintette szemüket.* Amikor megérintünk valamit, akkor a tudatában vagyunk, érezzük. Mondhatni, kapcsolatba kerülünk vele. A Lelki Erőt, vagyis az Isteni Jelenlélet gondolatainkkal, mentális képeinkkel tudjuk megérinteni.

Azon nyomban visszakapták látásukat. Ez azt jelenti, hogy azonnali választ kapunk a bennünk lakozó Lélektől, akinek ez a természetéből adódik. Most visszakapjuk látásunkat, mert szellemileg érzékeljük és megragadjuk a bennünk levő Lelki Erőt. Megértjük természetét, és hűségünket egyedül neki szenteljük. A Teremtő, aki megalkotta szemünket, meg is tudja gyógyítani azt.

Jézus mindig *úton* van azon egyszerű oknál fogva, hogy Jézus nem más, mint a vágy. Minden problémának van megoldása vagyis megváltója egy vágy formájában. A vágy elménk utcáinak végigjárása most. Rengeteg félelem, kétség és aggodalmas gondolat teszi próbára vágyunkat és

kísérli meg elterelni figyelmünket. Ezek a *nép*, amely a történet szerint csitítani igyekszik a vakokat. *De ők annál jobban kiabáltak*, ami azt jelenti, hogy határozottan át kell nyomakodnunk a negatív gondolatok tömegén elménkben. Valamennyit félre kell lökdösnünk, miközben le sem vesszük szemünket megváltónkról, vagyis vágyunkról.

Vágyunkat értékeljük nagyra, szeressük, legyünk hozzá hűségesek, dédelgessük, hagyjuk, hogy megigézzen! Ha így teszünk, sikerülni fog megérintenünk a Gyógyító Jelenlétet. Abban a pillanatban, amint megérintjük, a Végtelen Gyógyító Erő keresztüláramlik az általunk létrehozott csatornán, és imánk meghallgatásra talál.

Ne kérjünk több fényt! Inkább így imádkozunk: „Ó, Istenem, adj nekem szemet, hogy láthassam Világosságodat!” Isten Világossága mindig volt és lesz. Ez csodálatos.

10. fejezet

Menj Isten erejével!

Nem sokkal ezután ünnepük volt a zsidóknak, és Jézus fölment Jeruzsálembe. Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy fürdő, amelynek héberül Beteszda volt a neve. Öt oszlopcsarnoka volt, nagyon sok beteg feküdt bennük: vakok, sánták, bénák (várva, hogy a víz megmozduljon. Az Úr angyala ugyanis leszállt időnként a tóra, és föl kavarta a vizet. Aki föl kavarása után először lépett a vízbe, az meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is.) De volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendeje szenvedett. Amikor Jézus meglátta, amint ott feküdt, s megtudta, hogy már régóta beteg, megkérdezte tőle: „Meg akarsz gyógyulni?” „Uram – válaszolta a beteg –, nincs emberem, aki bevinne a tóba, amikor felkavarodik a víz. Így mire odaérek, már más lép be előttem.” Erre Jézus azt mondta neki: „Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!” (János 5:1–8) Kapcsolódó versek: Lukács 13:11–12.

Az emberiség a *fürdőnél* van. A *fürdő* a tudatosság, és mindannyian együtt élünk gondolatainkkal, érzéseinkkel, hiedelmeinkkel, elképzeléseinkkel és mentális képeinkkel. Ezeknek az állapotoknak némelyike *vak, süket, béna, sánta*. Ezenkívül minden emberben van rengeteg álom, remény és törekvés, amelyek soha nem kerülnek napvilágra. Ezrek, milliók élnek frusztráltan, boldogtalanul és betegen, mert képtelenek valóra váltani álmaikat, eszményeiket, terveiket és elérni céljaikat. Ezeket a halott reményeket, álmokat jelképezik *a betegek, a vakok, sánták, bénák, akik várják, hogy a víz megmozduljon*.

Arra vársz, hogy történjen valami? Ne ülj ölbe tett kézzel arra várva, hogy Isten tegyen valamit. Fogj hozzá, és ha belekezdesz, akkor a Mindenható is elkezd munkálkodni érdekedben. Isten el lát mindennel, Neked adja Önmagát, s ily módon az Ő minden ereje, sajátossága, képessége benned van, a rendelkezésedre áll, csak arra vár, hogy előhívd és alkalmazásával előbbre juss.

Azért vagyunk itt a földön, hogy fejlődjünk, kibontakozzunk és megsokszorozzuk a jót ezerszeresen. A lehetőség adott valamennyiünk számára. A bennünk lakozó Isteni Jelenlét vezérli létfontosságú szerveinket, szabályozza szívdobogásunkat,

vérkeringésünket. A föld, a csillagok, a nap és a hold, az egész világ azért van, hogy élvezzük, de ha át akarjuk formálni az önmagunkról kialakított jelenlegi képet, meg kell tennünk a szükséges lépéseket.

Kezdjünk el tehát most azonnal pozitívan, konstruktívan gondolkodni, gyógyítsuk meg a *vak, süket* és *béna* állapotokat önmagunkban. A gyógyulás e drámájában az imát *lakomának* nevezük. Amikor a jó felett meditálunk, akkor *lakomázunk*, vagyis tudatosan egyesülünk a jóval; azután élő részünkké tesszük, ahogyan az elfogyasztott kenyérszeletből hús lesz a testünkön.

A fürdőnek öt oszlopcsarnoka van, ami azt jelenti, hogy öt érzékünk van. Érzékeink általában tagadják azt, amiért imádkozunk; mi több, érzékeink igyekeznek eltölteni bennünket mindenféle pletykával, téveszmével és gátlással.

Most pedig tegyük át a gyakorlatba azt, amire e dráma tanít bennünket. Mi vagyunk *Jézus*, amikor felismerjük, hogy a bennünk lakozó Lelki Erő mindenható, és belépünk *Jeruzsálembé* (a békesség állapotába), amikor lecsillapítjuk elménket és figyelmenket a bennünk lakozó Mindenható Élő Lélekre összpontosítjuk. Ekkor visszatértünk Isteni Központunkhoz, ahol tökéletesen megnyugszunk, elcsendesedünk Istenben. Mélységes nyugalom és békesség érzése, vagyis Isten Békessége tölt el bennünket. Átváltoztattuk az aggodalom és félelem

hangulatát a hit, a bizalom és a benső béke hangulatára. Ezért említi a Biblia a *Juh-kaput*. Tulajdonképpen valamennyiünk elméjében van egy kapu, és életünk minden pillanatában beengedünk, illetve kizárunk különböző gondolatokat, eszméket. Ki kell zárunk a félelmet, és be kell engednünk az Istenbe és az Ő Törvényébe vetett hitet. Zárjuk ki a rosszindulatot, és engedjük be a sugárzó jóindulatot. Zárjuk ki a *vak állapotot*, a téveszméket, és engedjük be annak tudatát, hogy minden problémának van megoldása, és mindig van kiút. Elmélkedjünk azon Igazság felett, miszerint Istennél van válasz a kérdésünkre, tehát mi magunk is ismerjük a választ.

Az angyal fölkavarja a vizet. Az angyal nem más, mint a vágyunk, kívánságunk. A „Gyógyulás csodái” című előadás-sorozatamon (amelyen e kötet alapul) részt vett egy férfi, aki elmondta nekem, hogy valaki rosszat tett vele. Nagyon elkeseredett. Vágyott az Isteni helyrehozatalra, de nem tudta, miként vonzza ezt magához, s ez rendkívüli módon nyugtalanította. Megtanulta, miként oldja meg a problémát. *Aki először lépett a vízbe, az meggyógyult.* Ezt a férfit senki nem tudta volna megelőzni. Mindig a Szent Mindenható Jelenlétben volt, és elfogta az Igazságot, miszerint valójában senki nem tudja kirabolni vagy becsapni őt. Amikor megértette, hogy ő is egy Istennel, a Végtelennel, felismerte, hogy semmit nem veszíthet el. Imádkozott azért,

hogy az Isteni cselekvés révén kapcsolata a másik emberrel alakuljon át renddé, harmóniává, jóssággá és szeretetté. Kezdett úgy látni, ahogyan Isten lát, és Isten szemében minden végtelenül tökéletes.

Más szóval ez a fiatalember nem bámulta többé a külső káoszt és zűrzavart, hanem befelé fordult, és igényt támasztott a belső harmóniára és az Isteni helyrehozatalra. Az elmosódott, zavaros külső kép átalakult a két ember között Isteni renddé és békességgé. A probléma megoldódott. Bízunk tehát az Isteni Bölcsességben, amely ismer minden választ, tudja mit kell tenni és hogyan.

A Jób könyvéről tartott egyik előadásom során azt mondtam hallgatóimnak, hogy ha problémájuk van és nem látják a kiutat, üljenek le csendben este, ismerjék fel az Isteni Jelenlétet önmagukban, a szituációban és mindazokban, akiket a probléma érint. Miután néhány percig elmélkedtek e nagy Igazság felett, adják át az ügyet szubjektív énjüknek, tudva, hogy az mindent helyrehoz majd. Ez az eljárás tüzet gyújt a szívben, amely tűz belső ragyogást és meleget áraszt; és mialatt a szeretet tüze lángol szívükben, merüljenek álomba. Sokan közülük másnap reggel már tudták, mi a problémájuk megoldása.

Valójában senki nem léphet a vízbe előttünk! Senki nem akadályozhat meg bennünket abban, hogy felismerjük célunkat. Az egyetlen erő, amelynek tudatában vagyunk nem más, mint sa-

ját gondolatunk. Amikor gondolkodunk, az a folyamat valójában a munkálkodó Mindenható. Istennél minden lehetséges. *Ha Isten velünk, ki ellenünk?!* Gondolataink készítenek Isten Mindenható Erejét arra, hogy munkálkodjon érdekünkben. Nincs semmi, ami szembeszállhatna a Végtelen Egyetlennel, ami akadályozhatná, gáncsolhatná, kétségbe vonhatná Őt. Nem létezhet két mindenható erő; ha kettő lenne, kioltanák, semlegesítenék egymást, és nem lenne semmiféle rend sehol. Nem lehet két Végtelen, ez elképzelhetetlen, matematikailag lehetetlen.

Troward megfogalmazása szerint a Végtelen úgy működik, mint egység, teljesség, harmónia. Elménknak is egységként kell működnie, az eszménnyel való eggyé válás érzésében. Ha elménk megosztott, mert elismer valamilyen másik erőt, akkor nem jutunk sehová, legfeljebb holtpontra. Elménk megosztott, két eszme, két gondolat csatázik benne. Mi magunk kell legyünk a bírók, hozzuk meg a döntést oly módon, hogy felismerjük, csakis Egyetlen Erő létezik; ha így teszünk, megszabadulunk a félelemtől. A félelem nélküli vágy maga a megvalósulás.

Soha, egyetlen percre se feledjük el, hogy mások sugalmazásainak, a tömegszellemnek és félelmeinek nincs hatalmuk felettünk! Külső körülmények, mások sugalmazásai nem lehetnek semminek okai.

Gondolataink irányíthatóak és egyben irányítanak. Ha azt mondjuk, hogy valaki bántott vagy felmérgetett bennünket, az azt jelenti, hogy megengedtük gondolatainknak, hogy negatív irányultságot vegyenek. Ha tehát valami bajunk van, az a mi hibánk, nem másoké. A másik ember nem lehet felelős azért, ahogyan gondolkodunk. Amikor Istenre gondolunk, egyek vagyunk a Mindenható Erővel. A Forrás a Szeretet, amely nem ismer félelmet.

Mire odaérek, már más lép be előttem. Mondtunk-e ilyesmit valaha is? Remélhetőleg nem, de hallani biztosan hallottunk másoktól efféléket: „Ez John hibája volt.” vagy „Mary miatt nem léptettek elő.” Ha bármi ehhez hasonlót mondunk, az azt jelenti, hogy hűtlenné váltunk az Egyetlen Erőhöz, amely nem ismer másikat. *Én vagyok az Isten és nincsen más.*

Bizonyára mindenki tisztában van azzal, hogy senki nem mondhatja helyettünk: ÉN VAGYOK. Ez jelen idejű, egyes szám első személyű kijelentés. Azt jelenti, hogy a bennünk lakozó Isteni Jelenlétet nevezzük meg mint Okot és Teremtőt.

A János evangéliumával foglalkozó előadás-sorozatom egyik hallgatója azt mondta magában: „Hatalmamban áll azt mondani: ÉN VAGYOK. Senki nem mondhatja ezt helyettem. Most hiszem, hogy ÉN az VAGYOK, ami lenni vágyom. Ebben a szellemi légkörben élek és létezem, sen-

ki és semmi nem akadályozhat meg abban, hogy az legyek, ami lenni akarok, mert *ahogyan hiszem, úgy lesz.*” A fiatal hölgy figyelemre méltó eredményeket ért el ezen ima alkalmazásával.

A *beteg* az az ember, aki nem tudja, hol az erő, és azt hiszi, hogy önmagán kívül kell keresnie. A *harmincnyolc év* a Biblia nyelvezetében a meggyőződést jelöli, az Isteni Jelenlétbe vetett hitet és a lelki idősödést. A *harmincas* szám a Háromságra utal, vagyis elménk teremtető erejére, tevékenykedésére; a *nyolcas* pedig az oktáv, vagyis az emberi képesség arra, hogy magasra emelkedjen a szellemi és lelki törvények ismerete révén. A Háromság a gondolat, az érzés és az ezek egyesüléséből létrejövő meggyőződés. Amikor az eszme egyesül az érzéssel, elérjük a benső béke pontját, és Isten maga a Béke. Folyamatosan működésbe hozzuk a Háromságot. Ouspensky megfogalmazása szerint a harmadik elem belép a semleges elembe. Mi Istennek nevezzük.

A tökéletes egészség eszméjét feltámaszthatjuk oly módon, hogy kijelentjük, érezzük és hisszük, hogy a Gyógyító Elv azonnal átformálja egész lényünket a harmónia, az egészség és a békesség Tökéletes Isteni Sémája alapján.

Igen figyelemre méltó cikket olvastam néhány évvel ezelőtt a *Nautilus* magazinban, bizonyos Frederick Elias Andrew tollából. A szerző leírta,

hogy gyermekkorában gyógyíthatatlannak tartották. Elkezdett imádkozni, és a szerencsétlen, deformált testű, kúszni is alig képes nyomorékból erős, egészséges férfi lett. Ez a fiatalember eldöntötte, hogy mit akar; szíve leghőbb vágya a tökéletes gyógyulás volt. Megfogalmazta saját imáját, és szellemileg bevészte vágyát a tudatalattijába. Ezt ismételte kitartóan: „Egészséges vagyok, tökéletes vagyok, erős vagyok, szeretetteljes vagyok, boldog vagyok.” Állhatatos volt, és mint mondta, ezek voltak az utolsó szavai, mielőtt elaludt és az első, miután felébredt. Másokért is imádkozott, elküldte nekik a szeretet és az egészség gondolatait. Ez a hozzáállás és ez az imamódszer megsokszorozta számára a jót. Akárcsak a barátaiért imádkozó öreg Jóbnak, Isten neki is kétszer annyit adott, mint amennyije volt korábban. A fiatalember hite és kitartása kamatozott. Ötlöttek ugyan eszébe negatív gondolatok, de nem foglalkozott velük. Amikor a harag, féltékenység, félelem vagy aggodalom gondolatai bukkantak fel elméjében, rögtön ismételtetni kezdte imáját. A félelemtelni gondolatok elűzésének legjobb módja az, ha feljebb csavarjuk a szeretet lámpásának lángját szívünkben.

A bibliai történetben szereplő férfi már *harmincnyolc esztendeje* szenvedett. A Háromságról már esett szó az imént. A *nyolcas* két körből áll,

és a tudat meg a tudatalatti, az eszme meg az érzés harmonikus együttműködését jelképezi. Amikor vágyunk és érzelmeink összhangban vannak, amikor nincs már viszály a kettő között, akkor következik a gyógyulás.

Jézus, vagyis a megvilágosodott elme parancsa: *Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!* azt a pillanatot jelöli, amikor meggyőződésünk tudatja velünk, hogy meggyógyultunk. Valóban halljuk a hit belső hangját, és ez valóban parancs bennünk. Fogtuk ágyunkat, vagyis befogadtuk az Igazságot, és szabad emberként megyünk dolgunkra a továbbiakban. Mindez a *szombati napon* történik.

A *szombat* az a benső bizonyosság, nyugalom, amely az igazi imát követi. Valójában olyan állapota az elmének, amikor minden mozdulatlan, zavartalan és békés, mert tudjuk, hogy vágyunk megvalósulása éppoly bizonyos, mint az, hogy reggel felkel a nap. Amikor elértük a teljes szellemi elfogadás pontját, megpihenünk szombaton.

11. fejezet

A lehetetlen lehetőségessé válik

Lázár feltámasztásának történetét János evangéliumának 11. fejezetében olvashatjuk. E csodálatos fejezet részletes elemzése *A benső béke* című kötetemben található meg, most csupán a nagyszerű gyógyító technika mibenlétéről kívánok szólni.

Lázár a halott állapotot jelképezi, valamennyi vágyat, tervet, álmot és célt, amely megfagyott bennünk és nem éledt fel, nem vált tapasztalattá világunkban. Ugyanígy jelképezi az egészség iránti vágyunkat is, amely nem valósult meg, nem anyagiasult.

A Lázár sírjánál álló Jézus jelképez bennünket és annak az Erőnek az ismeretét, amely képes feltámasztani vágyunkat, még ha a félelem, kétség és aggodalom halotti lepleibe volt is burkolva

hosszú ideig, még ha el is van temetve a tudatalatti mély sírjába.

Hengerítsétek el a követ! – szolt Jézus. A babona, a félelem, a tudatlanság követ kell elhengeríteni. Márta, aki a világi nézőpontot képviseli, azt mondja nekünk: *Már szaga van, hiszen negyednapos. A négyes szám a befejezett állapotot jelöli, a megnyilvánulást. Az érzékek közvetítette sugalmazások szerint a helyzet teljesen reménytelennek, vagyis a betegség gyógyíthatatlannak tűnik. Függetlenül a külső körülményektől, még ha a világ tagadja is azt, amiért imádkozunk, ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!*

Más szóval, ha hátat fordítunk az érzékek birodalmának, és befelé fordulunk, elmélkedünk valós voltán annak, amiért imádkozunk, és a győzelem dalát énekeljük, akkor meg fogjuk látni Isten dicsőségét, vagyis megtapasztaljuk a meghallgatásra talált ima örömét. *Hinni* azt jelenti, annak tudatában élni, hogy máris a miénk, amiért imádkozunk. A gondolat maga a hit, amit gondolunk, azzá válunk. Ha a meghallgatásra talált ima gondolatával élünk, feltétlenül bekövetkezik a testen a szükséges molekuláris változás, amely az új szellemi sémához alkalmazkodik.

A követ elhengerítik, amint megtagadjuk, hogy hatalmat tulajdonítsunk betegségnek, tünetnek, félelemnek. Amint minden hatalmat egyedül

Istennek tulajdonítunk, a kő legördül és többé nem nehezedik vállunkra mázsás súllyal a világ minden terhe. Az új szellemi hozzáállásunk az *angyal*, aki elhengeríti a félelem és téveszme követ.

Most mi magunk vagyunk Jézus, aki így imádkozott: „*Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Tudom, hogy mindig meghallgatsz.*” *E szavak után hangosan beszólt: „Lázár, jöjj ki!”* E versek csodálatos imát adnak nekünk. A háládatosság, mint tudjuk, csodákra képes.

Sok évvel ezelőtt egy barátom, aki tuberkulózisban szenvedett, ezeket a szavakat választotta imájául a Bibliából: *Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál, tudom, hogy mindig meghallgatsz.* A következőkkel indokolta választását: Édesapja mindig megadta neki mindazt, amit megígért. Egy alkalommal az apa megígért fiának egy franciaországi utazást. Az ígéretet májusban tette, az utat pedig augusztusra tervezték. Barátom jól emlékezett, mennyire örült akkor, mennyire lelkesedett, pedig magára az utazásra még hónapokat kellett várnia. Csupán egy ígéretet kapott, de tudta, hogy ez bőven elég, hiszen apja mindig megtartotta a szavát, soha nem okozott csalódást.

Barátom így gondolkodott: „*Miért ne lennék hálás Mennyei Atyámnak, hiszen tudom, hogy Ő mindig meghallgat, és tudom, hogy »Gyógyulást« hozok neked és kigyógyítalak sebeidből – mond-*

ja az Úr.«” Naponta kétszer-háromszor lecsillapította elméjét és ellazult. Azután elképzelte, hogy a Láthatatlan Gyógyító Jelenléttel beszélget, és újra meg újra elsuttogta: „Köszönöm, Atyám.” Kitartóan folytatta a gyakorlatot, amíg elméjét egészen el nem töltötte a háládatosság. Három hét elteltével orvosa teljes kivizsgálásnak vetette alá, és barátom tökéletesen egészségesnek bizonyult. Amint Isten harmóniáján és tökéletességén elmélkedett, tudván, hogy meg fogja tapasztalni, hisz máris megkapta Istentől, létrejött testében az atomok átrendeződése az Isteni rendnek és békeségnek megfelelően. Magához vonzotta a gyógyulást, mágneseződött, akár egy vasdarab. A betegség állapotában demagnetizálódott, az atomok jelen voltak ugyan, de belőle nem áradtak a harmónia, az egészség és a békeség rezgései. A háládatosság és az Egyetlen Gyógyító Erőbe vetett bizalom érzése mágnesként vonzotta a meggyőződést, amely egészségessé, életerőssé tette őt.

Ehhez a férfihoz hasonlóan te is taszítsd ki elmédből a téveszmét, miszerint más erők akaraton kívül megbetegíthetnek! Képzeld önmagadat olyannak, amilyen lenni szeretnél, vagyis boldognak, egészségesnek, sugárzónak, erősnek. Azonosulj ezekkel a tulajdonságokkal, és ne fogadj el semmi mást! Utasítsd el teljes egészében a félelmet! Utasítsd el határozottan minden téveszmét!

Bizalommal fordulj a benned lakozó Legfőbb erőhöz, amely érzés és hit formájában munkálkodik érdekedben. Ha így teszel, csodálatos szellemi és lelki mágnessé válsz, és magadhoz vonzod a harmóniát, az egészséget, a békességet és az örömet.

Lázár feltámasztásának három lépése:

1. Felismerni, hogy tudatosságunk a legfőbb ok.
2. Elfogadni a tökéletes egészség eszméjét és együtt élni vele elménkben. Hinni azt jelenti: együtt élni egy eszmével, vagyis élővé tenni azt.
3. Az első két lépést követi a meggyőződés kialakulása. Ekkor eltölt bennünket az érzés, hogy azzá lettünk, ami lenni akarunk. Szellemi hozzáállásunk, hangulatunk ekkor a hatalom hangján azt mondja: *Lázár, jöjj ki!*

Ez a parancs belülről jön azoknál, akik tudják: Én és az én *Atyám egyek vagyunk.*

12. fejezet

Mentális méreganyagok és ellenszerük

Ajelen kötetben eddig tárgyaltak alapján egyértelműen leszögezhetjük, hogy a legnagyobb veszélyt az úgynevezett mentális, vagyis szellemi méreganyagok jelentik számunkra.

A mentális mérgek a helytelen gondolatok, amelyek a felszín alatt, tudatosságunk mélyén fejtik ki romboló hatásukat, akárcsak egy bűvópatak, és a fertőzött víz még évek múltával is felbukkanhat valamilyen rossz tapasztalat (betegség, veszteség, boldogtalanság) formájában.

Nemrég olvastam egy Oroszországban elvégzett tudományos kísérletről, amelynek során hat hipnózisos kezelés alatt betanított macskának ciánkálit adtak be, és a mérgek szinte semmiféle hatással nem voltak rájuk. Az a hat macska azonban, amelyeket nem tanítottak be, elpusztult a ciántól. Ha eléggé hiszünk a bennünk lakozó Isten szubjektív erejében, semlegesíteni tudjuk valamennyi

halálos mérgezés hatását, legyen az a mérgezés bár szellemi vagy más módon.

Hogyan előzhető meg a betegségek kialakulása? Az első lépés az, hogy ettől a pillanattól fogva ne féljünk többé a betegségektől. Ne rettegjünk a ráktól, a tuberkulózistól, a reumától, a mentális rendellenességektől. A második lépés annak felismerése, hogy a betegség nem más, mint önmagunk helytelen gondolkodásunk következménye, tehát ha megváltoztatjuk gondolkodásunkat, semmiféleképpen nem áll majd többé hatalmában béklyóba kötni testünket. E felismeréssel dicsőítjük Istent önmagunkban és embertársunkban, akiért imádkozunk. Ily módon pedig kiűzzük a testből a mérgező anyagokat és velük együtt a betegséget.

Jelentsük ki, hogy a betegség állapota „helytelen”, csupán téveszme, és dicsőítsük Istent oly módon, hogy látjuk a tökéletes megoldást, vagyis a szépség és egészség megnyilvánulását ott, ahol eddig baj volt.

A legveszélyesebb hatású szellemi mérgek a következők: gyűlölet, önsajnálattal, harag, irigység, bosszúvágy, magány és levertség. Ezek voltaképpen mind a félelem válfajai. A Biblia nyelvezetében a félelem egy vak, hazug gondolat, név szerint Góliát. A *Góliát* szó egy agresszív, uralkodó gondolatot jelöl, amely az erejét fitogtatja, kötekedik, erőszakoskodik, ijesztget, és mindezzel rá-

kényszeríti az embert, hogy behódoljon színlelt hatalmának. Talán félünk szembenézni ezzel az elménkben garázdálkodó gonosztevével. Talán félünk a küzdelem kimenetelétől, és visszariadunk attól, hogy nyíltan szembeszálljunk ezzel a gonosz árnyalattal és kiűzzük elménkből.

Ahhoz, hogy ettől a félelem nevű haramiától megszabaduljunk, magunkra kell vállalnunk Dávid szerepét. *Dávid* jelentése: az ember, aki szereti Istent, aki tudja, hogy csakis Egyetlen Uralkodó Erő létezik, amely egy és oszthatatlan, amelynek a neve: szeretet. Dávid, vagyis az Isteni Jelenlét és Erő ismerete megölte a filiszteus óriást, Góliátot, vagyis a félelmet egy parittyából kivetett kővel. A félelem nem más, mint egy árny az elménkben, amely árnyat a tudatlanság és a sötétség teremti meg és táplálja. Amikor félelmünket felemeljük a józan ész és értelem világosságába, azonnal eltűnik.

A félelem ivadékaik közül a legveszélyesebbek a következők:

1. *Gyűlölet*, amely valójában fordított vagy irányított szeretet, amely a tudatlanságon alapul.

2. *Önsajnálattal*, amely valójában önmagunk lebecsülése. Ez a mentális mérgező anyag beszívárog a véráramba, és megmérgezi a remény és a hit for-

rásait, aminek elmezavar, melankólia és számos más súlyos betegség lehet a következménye. Az ellenszer az, hogy megtaláljuk másik énünket (Istent) és felismerjük Isten iránti szeretetünket. Az érzés, hogy egyek vagyunk az Egyetlen Erővel, elhozza az egészség, a békesség, a bizalom és az erő újjászületését.

3. *Az öregségtől való félelem* is rendkívül ártalmas szellemi méreganyag. Meg kell értenünk, hogy a hajlott kor nem az élet alkonya, hanem a bölcsesség hajnala!

4. *A magány* a szeretet hiánya. Akiben nincs szeretet, az folyton keresi azt, ám akiben van, az mindenütt szeretetet és barátságot talál. Az ellenszer az, hogy elménkben szeressük meg Isten társait, sajátosságait, amelyek a jóindulat, a kedvesség, a szelídség, a gyengédség, a békesség, a türelem, a megértés és a mások iránti őszinte érdeklődés. Áradjon belőlünk Isten Szeretete mindazokra, akik körülöttünk vannak; akkor rögtön sikerül elűznünk a magányt. Isten kétszeresen is megjutalmaz, és a jó megsokszorozódik életünkben.

Elmének állapota uralkodik felettünk. Butaság lenne hagyni, hogy ez a tudatlan, vak, ostoba szörnyeteg, a félelem parancsolgasson nekünk és irá-

nyítsa minden lépésünket. Tartsuk jóval többre magunkat, higgyük el, sokkal okosabbak, intelligensebbek vagyunk annál, hogy ilyesmi megtörténjen velünk. Miért ne váljunk Dáviddá?! Játsszuk el a szerepet; meg fogjuk látni, hogy megéri. Dávid azt jelenti, az Istenbe vetett hitünk erősebb a félelemnél. A félelem nem más, mint a feje tetejére állított hit. A félelem az elmében lappangó sötét és gonosz árnyak gyülevész hada. Más szóval a félelem irányt tévesztett hit. Dávid, vagyis az Istenbe vetett hit és bizalom bennünk lakozik, hívjuk elő! Ugyanakkor előhívhatjuk Isten Szeretetét.

Az Istenbe vetett hit gyermekei a szeretet, a békesség, a szelídség, a gyengédség, a jóság, a kedvesség, az öröm, a kiegyensúlyozottság, a nyugalom és a derű. Amikor felismerjük, hogy csakis Egyetlen Erő, Egyetlen Ok – a Teremtő – létezik, akkor minden odaadásunkat, hűségünket, ragaszkodásunkat ennek az Egyetlennek szenteljük; ekkor változunk Dáviddá, az emberré, akit Isten szeret. Dávidnak (a lelki tudatosságnak) nem volt páncélja, sem más, azokban az időkben használatos védezköze. Ereje az apái Istenébe vetett hit volt, a tudat, hogy a Végtelen Értelem ismeri minden probléma megoldását.

Amikor Isten útmutatását kérjük, mindig meg fogjuk látni Góliát páncélzatának gyenge pontját. A kő pedig, amelynek segítségével Dávid legyőz-

te az óriást, valójában meggyőződésünk, hogy Egyetlen Isten létezik, Egyetlen Mindenható Erő, amely bennünk lakozik. A kő kemény és érzéketlen, ami azt jelenti, hogy a Lelki Erőbe vetett hitünk és bizalmunk szilárd és hajthatatlan. Más szóval feltétlenül és eltántoríthatatlanul bízunk az Egyetlenben, a Szépben és a Jóban. Ezzel a kővel, ezzel a szellemi hozzáállással bezúzzuk a félelem nevű óriás homlokát. A félelem hajlamos a hivalkodásra, és épp ebben rejlik gyengesége. Dávid (az Igazság szeretete) azt akarta bizonyítani, hogy az Isteni Erő mindenekfelett áll. Aki annak tudatában él és cselekszik, hogy egy Istennel és Istennél minden lehetséges, az tapasztalni fogja, hogy az Egyetlen áldása kíséri minden lépését.

Ne féljünk megküzdeni a félelemmel! Szálljunk szembe vele határozottan, az Isteni Jelenlétben és Erőben bízva, mert ez a Jelenlét minden hatalmától és erejétől megfosztja a félelmet. Mondjuk ezt magunkban: *Világosságom és üdvösségem az Úr – kitől félnék? Életem oltalmazója az Úr – kitől rettegnék?* (Zsoltárok 27:1)

Rettegess valamilyen betegségtől, amely kínoz? Ismerd fel, hogy csupán egy az elmédben lappangó téves gondolat hivalkodik, fitogtatja valójában nem is létező erejét, és ezzel félemlíti meg. Ne hagyj, hogy efféle gondolatok randalírozzanak elmédben! Szállj szembe velük, győzd le és örök-

re űzd ki elmédből őket! Ismerd fel, hogy minden rendellenesség saját elméd teremtménye, nem kívülről kapod őket. Változtasd meg gondolkodásodat oly módon, hogy felismered: a Gyógyító Jelenlét, amely megalkotta testedet, most meg is gyógyítja azt. Ha ezt tudatosan, rendszeresen és módszeresen teszed, tudatalattidban bekövetkezik a gondolatsémák átrendeződése, és a gyógyulás nem marad el. Jelenlegi mentális meggyőződésed határozza meg jövődet és tapasztalataidat.

Meditálj a lelki értékek felett! Támassz igényt eszményedre, problémád megoldására, egészségre, lelki békére, hiszen a benned lakozó Lélek Mindenható, és ha hittel és bizalommal gondolsz eszményedre, tulajdonképpen ráhangolod elmédet a megoldásra. Elmédet vagy bizalom vagy félelem tölti el, attól függően, hogy te magad mit plántálsz bele. Válj Dáviddá, fordítsd hasznodra Isteniségedet! Légy kitartó és tudd, hogy életutadon csakis azokkal a tapasztalatokkal találkozol, amelyeket akár tudatosan, akár öntudatlanul te küldtél előre, önmagad elé. Akard azt, hogy Isten és az Ő Szeretete járjon előtted, vagyis higgy és bízz állhatatosan a Mindenható Erőben, amely nem vallhat kudarcot. Ha így teszel, Dávid vagy és haladsz előre Isten páncéljába öltözötten, hogy előkészítsd önmagad számára a szabadságot, a lelki békét és a boldogságot.

A bibliai történet szerint Dávid levágta Góliát fejét. A spirituális beállítottságú embernek ezt kell tennie az elméjében lappangó minden tévedéssel, hamis hiedelemmel és babonával; valamennyi negatív gondolatot el kell égetnie az Isteni Szeretet és a helyes gondolkodás tüzeivel. A félelem nem más, mint valamely hamis istenbe vetett hit. Akkor vagy Dávid, amikor felismered, hogy az Egyetlen Igaz Istenben, az egyetlen Jelenlétben és Erőben hiszel.

Nemrég beszélgettem egy házaspárral, mindketten meg voltak győződve arról, hogy el fogják veszíteni mindenüket egy már öt éve húzódó perben. Nagyon pesszimisták voltak, mivel a másik fél ügyesen hazudozott. Az ügyvédjük azt mondta, hogy semmi esélyük nyerni, és ez a sugalmazás valósággal hipnotizálta őket. Elmagyaráztam nekik, hogy az ügyvéd kijelentése semmiféle hatalommal nem bír felettük, a szavak önmagukban nem tudják valóra váltani önmagukat. Megértették, az ügyvéd sugalmazásának hatalma abban állt, hogy ők szellemileg elfogadták azt. Elfogadták a sugalmazást, és annak megfelelően reagáltak, de az egész folyamat az elméjükben játszódott le. Megengedték az ügyvédnek, hogy veszteséget sz suggeráljon beléjük. Ereje és hatalma mindvégig csak saját gondolataiknak volt. A következő imát javasoltam nekik: „Isten az Abszolút

Harmónia és az Abszolút Igazságosság; ezért az eredmény igazság, harmónia és elégedettség mindenki számára.” Nagyon egyszerű ima volt. Mivel a kiinduló pont igaz volt, a végkövetkeztetésnek is igaznak kellett lennie. A kezdet és a vég ugyanaz. Ha az ember Istennel kezd, akkor Istennel, vagyis a Jóval fejez is be mindent. A gyümölcs ott van a magban, a tölgyfa ott van a makkban. A peres ügy tökéletes, harmonikus megegyezéssel zárult.

Isten soha nem késlekedik; a titok az, hogy hűnek kell maradni ahhoz, amit igaznak ismerünk Istennel kapcsolatosan. Ne habozzunk kirántani az Igazság kardját! Fegyverkezzünk fel az Isteni Törvény és az Örök Igazságok megértésével. Könnyörtelenül irtsunk ki minden negatív gondolat-sémát elménkből, és engedjük be helyükre Isten Világosságát, Szeretetét és Igazságát. Spirituális tudatosságunk kardként viselkedik, amennyiben leválasztja rólunk a régi, helytelen gondolkodást, a tömegszellemet, a téveszméket és minden olyasmit, ami nincs összhangban az Egyetlen, Legfőbb, Szeretetteljes Erővel.

Egy nő azt mondta nekem a múlt héten: „Olyan dühös vagyok, meg tudnám ölni azt a hazug Markot!” Ez a Mark állítólag hazugságokat terjesztett róla a munkahelyükön és megpróbálta megfúrni őt. A hölgy hagyta, hogy Mark zavart keltsen benne; más szóval olyan hatalmat tulajdonított Mark-

nak, amellyel ő nem is bírt. A baj a nő elméjében, gondolataiban volt. Mark nem vonható felelősségre azért, ahogyan a hölgy önmagáról gondolkodott. Miután ezt elmagyaráztam neki, rájött, az volt a baj, hogy hagyta, a félelem (Góliát) hadd randalírozzon elméjében, hadd félemlítse meg őt, ám minden rossz csupán az ő saját gondolkodásának következménye volt. Az ifjú hölgy ezután kitakarította elméjéből a félelem, féltékenység és gyűlölet mentális méreganyagait, és helyes gondolkodással szemlegesítette hatásukat. Visszahelelyezte Istent elméje trónjára, és ezután gyakran mondogatta magában: *Nem félek a bajtól, hisz te velem vagy.* (Zsoltárok 23:4)

Ne feledjük, senkinek és semminek nincs hatalma felettünk. Az erő és a hatalom saját gondolkodásunkban rejlik. Mi magunk döntjük el, gondolataink mire irányuljanak. A jó és a rossz elménk jelenségei. A világ, amelyet látunk, voltaképpen az a világ, amely mi magunk vagyunk. Tudatalatink képein és meggyőződéseink keresztül látunk. Aki előítéleteit, ellenérzéseit vetíti ki a világra, az torz képet alakít ki mindenről.

Határozd meg most a célodat! Merre tartasz? Mit szeretnél elérni? Mire vágysz? Fogalmazd meg pontosan tervedet, célodat; azután jelentsd ki, hogy Isten munkálkodik érdekedben. Valahányszor negatív sugalmazások próbálnak eltán-

torítani, a józan ész kardjával határozottan vágd le a fejüket, mert csakis Egyetlen Lelki Erő létezik, és az nem más, mint Isten, aki a vágyat adta, és aki valóra is váltja azt. Senkinek nem áll hatalmában elvenni tőled az Őbelé vetett hitet. Emeld fel tekintetedet! Lásd a célt, és akkor biztosan eléred.

Feltétlenül bízz a Végtelen Bölcsességben, amely tudja a választ minden kérdésre! Tudd, hogy a benned lakozó Isten elhozza neked az egészséget, a békességet, a szépséget, a harmóniát. Mindannyian Isten gyermekei vagyunk, a Végtelen, az Öröklét gyermekei. Te is az vagy! Fordulj bizalommal Atyádhoz! Ő szeret téged, Ő gondoskodik rólad. Ha Őhöz fordulsz, Ő feléd fordul, és akkor feljő a nap, és az árnyak köddé válnak.

Teljék örömeid szájam szavaiban, s engedd, hogy szívem szándéka elérjen hozzád, Uram, menedékem, üdvözítőm! (Zsoltárok 19:15)

Csodák történnek életünkben, amikor benső gondolataink és érzéseink összhangban vannak a szavakkal, amelyeket kimondunk. Ennek illusztrálására felidézek egy esetet: Egy férfi már öt éve betegeskedett. A makacs kór hátráltatta munkájában, időről időre vizsgálatokra kellett járnia, az orvosságok egyre drágábbak lettek, ám hatásuk nem sok volt. A férfi belefáradt a sok kellemetlen-

ségbe, megkeseredett, haragudott az orvosokra, amiért nem tudták meggyógyítani. Magában így gondolkodott: „Ez a dolog reménytelen! Öt éve nem változik semmi. Gyógyíthatatlan vagyok. Egyre rosszabbul érzem magam. A fenébe az orvosokkal! Legyen már vége!” Elmagyaráztam neki, hogy gondolatai rendkívül ártalmasak, és minden kétséget kizáróan saját maga a felelős azért, hogy nem gyógyul meg. Jób könyvében olvashatjuk: *Mert rám szakadt, amitől rettegetem, és amitől félttem, osztályrészem lett.*

Amikor megértette, mit művel magával, hiszen voltaképpen önmaga ellen imádkozik, ráébredt, hogy meg kell változtatnia gondolkodását. Feltettem neki a következő kérdést: „Mit szólna, ha most azt mondanám, hogy megvan a tökéletes gyógymód és a betegeskedés véget ért?”

Így válaszolt: „Nagyon boldog és rendkívül hálás lennék. Csodálatosan érezném magam.”

Megbeszéltük, ettől a pillanattól fogva ügyelnie kell, hogy gondolatai összhangban legyenek céljával. A következő imát javasoltam neki: „Hálát adok tökéletes gyógyulásomért, amely a Mindenható, Mindentudó, Végtelen Gyógyító Jelenlét Bölcsességének megnyilvánulása.” A nap folyamán többször elismételte imáját, és valahányszor kétségek, félelmek ötlöttek fel benne, rögtön kijelentette magában ezt az igazságot.

Nem tett többé negatív kijelentéseket, és nagyon ügyelt arra, hogy negatív gondolatok se bukkanhassanak fel elméjében, mert megértette, hogy amit belül érzünk, az külsőleg megnyilvánul.

Előfordul, hogy valamit mondunk szájunkkal, de szívünkben egészen mást érzünk; amit érzünk, az fog kivetítődni tér és idő vetítővásznára. Soha nem szabad magunkban kijelenteni olyasmit, amit nem akarunk megtapasztalni világunkban. A száj és a szív egyet kell értsen; ha ez történik, imánk meghallgatásra talál.

Oda kell figyelniük belső lelki állapotunkra. Vannak, akik magukban motyognak, irigyek, féltékenyek, forr bennük a düh. Az efféle szellemi hozzáállás rendkívül ártalmas, a következménye pedig káosz, betegség és veszteség.

Nemrég beszéltem egy emberrel, aki elpanaszolta, hogy nagyon elbántak vele; hosszan ecsegtelte, hogyan fog elégtételt venni sérelmeiért és mennyire gyűlöli volt főnökét. Ennek a férfinak gyomorfekélye volt, amelyet kétségkívül a bensejében dúló viharok okoztak. Elmagyaráztam neki, mennyit árt önmagának azzal, hogy a haragot és a bosszúvágyat bevési tudatalattijába, amely mindig kifejeződésre juttatja, amit belevésnek. A romboló hatású érzelmek keresik a megnyilvánulás lehetőségét, és az ő esetében ez a fekély és a neurózis lett.

A férfi ezután visszafordította a mentális folyamatokat oly módon, hogy elengedte magától volt főnökét, Isten Határtalan Szeretetét és az Ég minden áldását kívánva neki. Ugyanakkor elméjét feltöltötte Isten Igazságaival; szellemileg azonosult a Végtelen Gyógyító Jelenléttel és kijelentette, hogy a Végtelen harmóniája, békessége és tökéletessége átjárja egész lénye minden atomját és újra egészségesse teszi őt. Ezek a lelki rezgések szétterjedtek elméjében, azután egész testében, és a megváltozott gondolatsémákhoz alkalmazkodva a testben is bekövetkezett a szükséges molekuláris átrendeződés.

A Bibliában ezt olvashatjuk: *Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól.* (Máté 18:19) Vajon ki ez a kettő? Mi magunk vagyunk az egyik, vágyaink a másik. Ha szellemileg elfogadjuk vágyunkat, a tudatalatti megvalósítja azt, mert a tudat és a tudatalatti összhangban van, egyetért. Ha sikerül a gondolatot érzelmekkel feltölteni, alátámasztani, akkor elménk férfi és női aspektusa egyetért, és megszületik a szellemi gyermek, vagyis imánk meghallgatásra talál.

Ne feledjük, hogy minden, amit igaznak érzünk, igaznak fogadunk el, az bevésődik tudatalattinkba. Nagyon fontos tehát, hogy megfelelő utasításokat adjunk tudatalattinknak. Ha például valaki sokat töpreng azokon a nehézségeken, problémákon,

akadályokon, amelyek meghiúsíthatják tervei megvalósulását, ezt a tudatalatti kérésként értelmezi, és valóban problémákat fog megnyilvánítani az illető tapasztalatában.

Miféle benső beszélgetés folyik bennünk szüntelenül? Ez a benső beszélgetés tulajdonképpen a különböző gondolatok áramlása. A tudatalatti erre figyel, ennek engedelmeskedik. A tudatalatti megjegyzi gondolatainkat, érzéseinket; olyan, mint egy végtelen és nagyon pontos rögzítő berendezés. Felvesz mindent, és a felvételeket tapasztalatokként, eseményekként játssza vissza. Csakis olyasmit vessünk be tehát tudatalattinkba, amit meg akarunk tapasztalni.

Egy asszonynak kétszáz fölött volt a vérnyomása, és erős migrénes rohamok gyötörték. Mint kiderült, úgy érezte, hogy valaki méltánytalanul bánt vele, és nagyon megharagudott az illetőre. Úgy gondolta, minden oka megvan rá, hogy ellenérzéseket tápláljon vele szemben, és ez az áldatlan állapot heteken át tartott. A negatív hozzáállás egészen legyengítette és fiziológiai elváltozásokat okozott keringései rendszerében. Az egyre fokozódó belső feszültség okozta a magas vérnyomást és a migrént.

Ez a nő elkezdte gyakorolni a benső beszélgetés csodáit. Felismerte, hogy megmérgezi önmagát, és hogy az a másik ember nem vonható felelősségre

azért, ahogyan ő gondolkodik önmagáról. Az ő világában ő az egyetlen gondolkodó, tehát egyedül ő határozza meg, mi történjék vele. Belátta, hogy senki nem lehet rá semmiféle hatással; csakis az ő saját gondolatain keresztül. Egészsége helyreállítása érdekében azonosulnia kellett céljával, ami a békesség, boldogság, öröm, nyugalom és derű elérése volt.

Naponta három-négy alkalommal, tizenöt percen keresztül imádkozott; benső gondolatai és érzései a következők voltak: „Isten maga a Szeretet, és az Ő Szeretete eltölti lelkemet. Isten maga a Béke, és az Ő Békessége eltölti testemet és elmémet. Isten maga a Tökéletes Egészség, és az Ő Egészsége az én egészségem. Isten maga az Öröm, és az Ő Öröme az én örömöm. Csodálatosan érzem magam.” Ez a benső beszélgetés elhozta elméje és teste számára a kiegyensúlyozottság, derű és harmónia érzését. Az asszony felfedezte a valódi benső beszélgetés csodáit, ajka és szíve egyesült az Isten Örök Igazságaival való azonosulásban, s ily módon immunissá vált a negatív gondolatokkal, eszmékkal szemben.

Hogyan találkozunk embertársainkkal elménkben? Ez a bennünket felszabadító Igazság valódi próbája. Ha meglátjuk Istent embertársainkban, az csodálatos; akkor pozitívan gyakoroljuk a benső beszélgetés csodáit, mert azonosulunk célunkkal, ami nem más, mint Isten, vagyis a jó.

Egy fiatalember pontosan tudta, mi a célja: a tökéletes egészség. Ám tudata minduntalan emlékeztette rá, hogy évek óta vérképzési rendellenességben szenved. A fiatalembert szorongás, félelem és kétkedés kötötte béklyóba. Rokonai is folyton azt mondogatták, hogy ez nagyon súlyos betegség, a gyógyulás hosszú időbe telik, ha egyáltalán lehet szó teljes gyógyulásról. A fiú tudatalattija természetesen befogadta ezeket a negatív bevésődéseket, és a gyógyulás nem is következett be.

Elmagyaráztam neki, hogy az elme két fázisának, funkciójának összhangban kell lennie, egyet kell értenie. A fiú megértette, hogy másként kell beszélnie tudatalattijához. Azt javasoltam neki, hogy napjában többször jelentse ki lassan, csendesen, szeretetteljesen, átérzéssel a következőket: „A Teremtő Értelem alkotta meg testemet, és most megteremti véretem. A Gyógyító Jelenlét tudja, hogyan alakítsa át testem sejtjeit a tökéletes Isteni sémák alapján. Hallom és látom az orvost, amint közli velem, hogy egészséges vagyok. Itt van a kép az elmémben, tisztán látom az arcát, hallok a hangját, amint így szól: »John, meggyógyultál. Ez valóságos csoda!« Tudom, hogy ez a kép és ezek a pozitív gondolatok bevésődnek a tudatalattimba, amely automatikusan reagál kérésemre. Tudom, hogy tudatalattim közvetlen kapcsolatban van a Végtelennel, és az Ő Bölcsessége és Ereje

teljesíti kérésemet. Érzem és hiszem ezt, most azonosulok céloommal, ami a Tökéletes Egészség.”

A fiatalember minden nap négy-öt alkalommal tíz-tizenöt percen keresztül imádkozott, a legtovább elalvás előtt. Időnként még mindig azon kapta magát, hogy gondolatai elszabadulnak, felidéződtek benne a korábbi kudarcok, a sokat hallott negatív sugalmazások, a kétségek és a féltelmek. Amikor efféle gondolatok ötlöttek fel elméjében, gyorsan kijelentette: „Állj! Én parancsolok! Minden gondolat, mentális kép és reakció tartozik nekem engedelmességre. Mostantól fogva csakis Istenre és az Ő Csodálatos Gyógyító Erejére gondolok. Így vésem be tudatalattimba azt, amit meg akarok tapasztalni. Minden pillanatban azonosulok Istennel. Benső gondolatom és érzésem ez: »Köszönöm, Atyám.«”

A fiatalember három hét múlva búcsút mondott orvosának és gyógyultan távozott. Ez az igazi beszéd, amikor a benső beszélgetés ugyanaz, ami akkor lenne, ha már meghallgatásra talált az ima. Hidd, hogy már a tiéd, és biztosan megkapod. A fiú elérte imával és meditációval, hogy tudatalattija egyetértsen vágyával; akkor aztán Isten Teremtő Ereje a megfelelőképpen reagált.

Hited meggyógyított!

13. fejezet

Ima a gyógyulásért

Bennünk lakozik a Gyógyító Jelenlét, amely valamennyi betegséget képes meggyógyítani. Ahhoz, hogy ezt a Gyógyító Jelenlétet alkalmazni tudjuk, ismernünk kell Istent és – természetesen csak amennyire lehet – az Ő kifürkészhetetlen útjait.

A lelki gyógyulás a teljességre, tökéletességre utal.

A tudomány azt jelenti, ismerni a törvényeket és elveket; a szó rendszerezett és rendezett ismereteket feltételez.

A Gyógyító Jelenlét létezéséről a Bibliából szereztünk tudomást. Az eszközök, amelyek segítségével megfejtjük a Biblia titkait és felfedjük a szavak, kifejezések rejtett jelentését, a szimbolika tudománya és a héber ábécé.

A Biblia lelki és szellemi törvényszerűségekkel foglalkozik. Közismert tény, hogy a szereplők kö-

zül sokan – így Jézus, Mózes, Illés, Pál és mások – valódi, hús-vér emberek voltak, akik a rég múltban itt éltek a földön, ugyanakkor a történetekben elménk különböző állapotait jelképezik. A Biblia tehát voltaképpen spirituális és pszichológiai szöveggyűjtemény.

A szellemi törvények tanulmányozása és alkalmazása révén eljuthatunk az egészség, harmónia, békesség és boldogulás állapotába. A tudományos imádkozás az Isteni Jelenlét gyakorlása.

A Gyógyuláshoz vezető három lépés a következő:

1. Gondoljunk Istenre, mint az egyetlen Jelenlétre és Erőre; Isten egy egyetemes, teremtő erővel bíró Lélek, aki mindenütt jelen van, ő a Mindenható Élő Lélek, aki bennünk lakozik. Elmélkedjünk néhány, az Istennel kapcsolatos igazság felett; mondjuk csendesen: „Ő a Végtelen Értelmelem, az Abszolút Jóság, a Végtelen Erő, a Leírhatatlan Szépség, a Határtalan Szeretet, a Végtelen Bölcsesség.”

2. Bocsássunk meg mindenkinek; küldjünk szeretetteljes gondolatokat az egész világnak. Mondjuk: „Most szabad akaratomból megbocsátok mindenkinek, és ezáltal szabad leszek.” Őszintén tegyük hoz-

zá: „Komolyan gondolom; így igaz.” Ne maradjanak elménkben fenntartások!

3. Jelentsük ki nyugodtan, szeretetteljesen, hogy a bennünk lakozó Végtelen Gyógyító Isteni Jelenlét most meggyógyítja testünket, egészségessé, tisztává, tökéletessé téve azt. Jelentsük ki: „Hiszek ebben! Elfogadom! Tudom, hogy a gyógyulás most megy végbe bennem.” Adjunk hálát a harmóniáért és a békességért, amely most már a miénk lett.

Gyógyulást hozok neked és kigyógyítalak sebeidből – mondja az Úr.

Isten minden pillanatban mindenütt jelen van. Az Isteni Jelenlét gyakorlása a kulcs az egészséghez, a harmóniához, a békességhez, az örömhöz, az élet teljességéhez. Mostantól fogva lássuk meg Istent mindenkiben és mindenben.

Az Isteni Jelenlét gyakorlása a következő három lépésben történhet:

1. Fogadjuk el a tényt, hogy Isten az egyetlen Jelenlét és az egyetlen Erő! Ő maga az Élet és a Valóság.

2. Ismerjük fel Isten Jelenlétét családjunk min-

den tagjában és mindenkiben, akivel csak találkozunk! Üdvözöljük az Isteniséget minden embertársunkban!

3. Ismerjük fel, legyünk tudatában és jelentsük ki, hogy mindabban, ami vagyunk, mindabban, amit magunk körül látunk – legyen az fa, kutya vagy macska – Isten jut kifejeződésre. Ez a legfontosabb dolog; a hatása kimondhatatlanul nagy.

Naponta két-három alkalommal ülünk le csendben és elmélkedjük a következőkön: Isten mindaz, ami létezik; Ő minden mindenben. Ismerjük fel, hogy Isten ott van bennünk és minden embertársunkban.

Keressetek és találtok. Elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá.

Amikor félelem bukkan fel elménkben, ez intő jel. Azonnal tennünk kell ellene valamit; nem szabad megengednünk, hogy eluralkodjon rajtunk a rettegés. A félelem valójában nem más, mint vágyakozás valami jobb iránt; a szabadság és a lelki béke iránti vágy. Hol találjuk meg a szabadságot és a lelki békét? A békességgel, szabadsággal, egészséggel és derűvel foglalkozó gondolatokban.

Ha az ember eltéved éjszaka az erdőben, elfog-

ja a félelem. Ám ha tudja, hogy Isten Mindentudó, tehát ismeri a kiutat, akkor a félelem hitté változik benne.

A félelem fordított, irányt tévesztett szeretet. A szeretet felszabadít; a szeretet adakozó; a szeretet nem más, mint az Isteni Lélek. A szeretet táplálja a testet. A szeretet ezenkívül érzelmi kötődés is. Szeressük tehát az egészséget, a békességet, a szelídséget, a sikert, a jóindulatot, a harmóniát, mert a szeretetnek ez a formája elűzi a félelmet.

A félelem legyőzéséhez vezető három lépés a következő:

1. *Világosságom és üdvösségem az Úr – kitől félnék? Életem oltalmazója az Úr – kitől rettegnék? Az Úr szó a bennünk lakozó Isteni Jelenlétet jelképezi. Nincs erő, amely Istennel szembeszegülhetne, mert Isten Mindenható. Annak, amitől félnünk, nincs hatalma; csupán egy téveszme; nem több, mint a mesebeli krampusz. Semmi köze a valósághoz. Ismételgessük magunkban e csodálatos szavakat: *Isten nem a félelem, hanem az erő, a szeretet és a józan-ság lelkét adta nekünk.**

2. A félelmet az Istenbe és minden jóba vetett hittel győzhetjük le. A hit nem dogma és nem val-

lás. A hit egyfajta gondolkodásmód; pozitív mentális hozzáállás. A hit létfontosságú. A hit az Istenben való mély és állhatatos meggyőződés. A hit a világ legnagyobb orvossága! Vegyük magunkhoz ezt a lelki gyógyszert most! Olvassuk a következő szavakat, és ismételgessük őket: „Isten velem van most. Isten és az Ő Szent Angyalai mindig velem vannak. Körülölel Isten Szeretete.” Ezek a szavak most beleivódtak elménkbe és elhatoltak tudatalattink legmélyéig. Ha e mondatokat ismételgetjük, megszabadulunk a félelemtől.

3. Ha félelemteli gondolatok ötlenek fel elménkben, gondoljunk Istenre; képzeljük el, hogy a Mindenható karjaiban nyugszunk éppúgy, ahogyan annak idején anyánk karjában. Szeretettel eltelve mondjuk a bennünk lakozó Atyának: „Istenem, most teszem a dolgom, és Te velem vagy. Szereteted, Világosságod és Erőd enyhét ad, utat mutat és megáldja lépteimet. Szeretem az én Atyámat, és az én Atyám szeret engem. Atyám az Isten! Ez csodálatos!”

Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad.

A szorongás nem más, mint az Istenbe vetett hit hiánya. Aki szorong, aggódik, az mindig arra szá-

mít, hogy a dolgok rosszra fordulnak. Olyan dolgoktól tart, amelyek azután nem is következnek be. Az efféle ember számtalan okot fel tud sorolni, amelyek miatt valami rossznak kell történnie, olyan okot viszont nem is ismer, amelyből valami jó következhetne. A folyamatos aggodás legyengíti a szervezetet, amitől azután a test és az elme egyaránt megbetegszik.

A szorongás gyógyítható! Ne töltsük azzal az időt, hogy gondjainkon, bajainkon rágódunk! Tartózkodjunk a negatív gondolkodástól! Elménk nem tud megfelelően működni, ha feszült. Ha egy problémával szembesülve valami megnyugtatót teszünk és kellemesre gondolunk, enyhül a feszültség. Nem kell megküzdeni a problémával, anélkül is le *tudjuk* győzni!

A feszültséget nagyszerűen oldja, ha autózunk vagy sétálunk egyet, ha pasziánszozunk vagy ha elolvassuk kedvenc részünket a Bibliából, például a zsidóknak írt levél 11. fejezetét, a korintusiaknak írt első levél 13. fejezetét vagy a 46. zsoltárt. Olvassuk el néhányszor figyelmesen a kiválasztott részt! Érezni fogjuk, amint nyugalom árad szét bennünk, és máris készen állunk arra, hogy imádkozzunk.

A szorongás legyőzéséhez vezető három lépés a következő:

1. Minden reggel, amikor felébredünk, forduljunk imánkban Istenhez, ahogyan szerető Atyánkhoz fordulnánk. Lazítsuk el testünket, azután beszéljünk Istenhez, az egyetlen Erőhöz és egyetlen Jelenléthez. Legyünk olyanná, mint a kisgyermek! Ez azt jelenti, hogy bízunk meg minden fenntartás nélkül a bennünk lakozó Istenben.

2. Szívünk mélyén tudjuk, hogy problémánkkal ehhez az egyetlen Erőhöz fordulhatunk és az Isteni Bölcsesség meg fogja oldani számunkra. Mondjuk szeretetteljesen e szavakat: „Köszönöm, Atyám, ezt a csodálatos napot. Isten napja ez; maga az öröm, a békesség, a boldogság, a siker számomra. Nagy reményekkel nézek e nap elébe. Isten Bölcsessége és Megértése vezérel majd egész nap. Isten a társam; Isten nem vallhat kudarcot, tehát én is sikert sikerre halmozok, bármibe kezdtek is. Hiszek Istenben; bízom Istenben.

3. Eltölt bennünket a bizalom és a hit. Ekkor ne gondoljunk többé a problémánkra, hagyjuk, hogy Isten cselekedjék rajtunk keresztül. A nap folyamán egyetlen percre se feledjük: „Ezt a napot Isten adta, alkotta nekem. Isteni cselekvés megy végbe életemben.

Isten a menedékünk és az erőnk, nagyszerű támaszunk a szorongatásban.

Isten a vágyainkon keresztül szól hozzánk. Minden a vágygal kezdődik; a vágyat a cselekvés forrásának is nevezhetjük. Most is, amint e sorokat olvassuk, vágy vezérel bennünket: az a vágy, késztetés, hogy jobbá, nemesebbé, nagyobbá váljunk. Egyfajta egyetemes késztetés él bennünk, amely szüntelenül a kifejeződés lehetőségét keresi. Az Élet kifejeződésre akarja juttatni egységét, teljességét, szeretetét és szépségét rajtunk keresztül. Az Isteni Elv eszközei vagyunk, az Élet és a Szeretet megnyilvánulásának csatornái. Azért vagyunk itt a földön, hogy a bennünk rejlő nagyszerűséget felszabadítsuk és kifejeződésre juttassuk.

Vágy híján még a székről sem állnánk fel. Az ember menedékre vágyik, ezért házat épít, hogy az megvédje az időjárás kellemetlenségeitől. Az ember ételre vágyik, ezért magvakat vet el a földbe.

Most is van leghőbb vágya valamennyiünknek; vágyhatunk egészségre, békességre, gazdagságra. A szükségtelenül hosszú ideig tartó vágyakozás következménye frusztráció és betegség lehet. Aki túl sokáig vágyik valami jóra és csodálatosra, de vágya nem teljesül, az testben és lélekben egyaránt legyengül, elsorvad. Meg kell tanulnunk

ima révén valóra váltani vágyainkat. A vágy felismerése a megmentőnk, megváltónk.

A vágyaink felismeréséhez vezető három lépés a következő:

1. Az egészség, harmónia, békesség, gazdagság iránti vágy nem más, mint Isten hangja, amely hozzánk szól. Mondjuk szívből, őszintén: „Isten-nél minden lehetséges.” Isten a bennünk lakozó Mindenható Élő Lélek, minden jó Forrása.

2. Tudatában vagyok vágyamnak; tudom, hogy létezik a Láthatatlanban számomra. Kijelentem, hogy már most az enyém; elfogadom elmémben. Felajánlom vágyamat a bennem lakozó Teremtő Erőnek, amely minden dolgok forrása. Kijelentem és hiszem, hogy vágyam most bevésődik tudatalattimba. Ami bevésődik, az kifejeződik, ez az elme törvénye.

3. Most érzem beteljesült vágyam valós voltát. Békesség van bennem. Szívem mélyén tudom, hogy amit igaznak fogadok el, az meg fog való-sulni. Örvendezem és hálát adok. Egész lényemet átjárja a beteljesült vágy valós voltából fakadó örömteli izgalom. Békesség van bennem. Isten maga a békesség. Köszönöm, Atyám.

Kérjétek és kaptok. Mert aki kér, kap.

A lelki békéhez vezető út az Istennel való egyesülés. Ez azt jelenti, hogy imával fordulunk Isten-hez és felismerjük, hogy most az Ő Békessége és Szeretete keresztüláramlik elménken és szívün-kön. Az ima, vagyis a bennünk lakozó Istennel való egyesülés megváltoztatja jellemünket. Az ima révén más emberré válunk.

Az *ima* szót úgy kell értelmeznünk, hogy az magában foglalja az Istennel való mindenfajta – akár szóbeli, akár mentális – egyesülést. A lelki békét akkor érzük el, amikor igazán megérezzük a bennünk lakozó Isteni Jelenlétet. Amikor megpróbálunk mások életben békét teremteni, a személyes véleményünk rendszerint téves. Ha beleavatkozunk a csatározásba, általában csak rontunk a helyzeten. Ha rávesszük őket, hogy kösse-nek kompromisszumot, attól még nem lesz igazi békesség, mert nem bocsátanak meg teljesen egymásnak. Az efféle veszekedések elsimításának legjobb módja a csendes ima.

Ismerjük fel, hogy Isten Bölcsessége, Szeretete és Békessége keresztüláramlik az érintettek szí-vén, akkor a baj csodálatos módon köddé válik.

A lelki béke eléréséhez vezető három lépés a következő:

1. Ismerjük fel, hogy Isten maga a Békesség, és hogy Ő bennünk lakozik, azután gondoljunk úgy a benső békére, mintha máris a miénk lenne. Ismételjük el többször: „*Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, most szétáramlik elmém-ben és szívemben.*”

2. Legyünk tudatában, hogy csak az van elménkben, amit szüntelenül gyakorlunk. Mondjuk el többször a nap folyamán: „Tudom, hogy a lelki béke az enyém, mert elmém trónjára emelem a békesség, a harmónia és a jóindulat gondolatát. Ezekkel az eszmékkal élek naphosszat.”

3. Olvassuk el a 23. zsoltárt minden este, lazítsuk el a testünket, és mondjuk ezt: „Most elmém trónjára emelem a békesség, a szeretet és a jóindulat gondolatát. Az Úr az én pásztorom, és most az Isten békességének folyama keresztüláramlik rajtam. Békével a lelkemben térek aludni, mert Te, Uram, örködsz felettem.”

Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.

Amikor az élet viharai dúlnak körülöttünk, és úgy tűnik, hogy sorsunk hajója mindjárt zátonyra fut, jusson eszünkbe, hogy itt az ideje tudatára

ébredni a bennünk lakozó Krisztusnak. A következőképpen születhetünk újjá lelkileg: Emlékeztessük önmagunkat arra, hogy Isten bennünk lakozik, és hogy Isten maga az Élet. Közelebb van tihozzátok, mint a lélegzet, közelebb, mint a kezetek és a lábatok. Jelentsük ki és legyünk tudatában, hogy a bennünk lakozó Isteni Erő minden nehézséget, akadályt legyőz. Ismerjük fel: Istennél minden lehetséges. Elmélkedjünk Isten békessége és harmóniája felett, és bekövetkezik a tökéletes Isteni megoldás.

Ha zaklatottak vagyunk, mondjuk ezt: „Béke, maradj velem!”, és akkor Isten békessége árad el bennünk. Problémáinkat bízzuk a bennünk lakozó Isteni Bölcsességre, és higgyük, hogy Isten maga módján a tudunkra adja a tökéletes megoldást. Ha ezt hittel és bizalommal tesszük, a nyugtalanság és szorongás vihara elvonul, és nagy nyugalom tölt el bennünket. Ez az az *Isteni béke, amely minden értelmet meghalad*. A betegségben, korlátok közt töltött élet csupán vegetálás; azt jelenti, hogy az ilyen ember nem látja az élet értelmét, nincs tudatában a benne rejlő hatalmas lehetőségeknek. Amint bepillantást nyerünk a magasabb rendű tények világába, régi gondolkodás-módunk megváltozik; akkor Krisztus, vagyis a benső Élet feltámad halottaiból.

Emeljük elménk trónjára a békesség, egészség,

harmónia és siker gondolatát; töltsük el elménket ezekkel az eszmékkel, tapasztalni fogjuk, hogy testünk és körülményeink híven tükrözik a belső, szellemi hozzáállást; ez a szabadság újjászületése. Takarítsuk ki elménkből az előítéleteket, a hazugságot, a féltékenységet, a félelmeket, és engedjük be helyükre Isten szeretetének Világosságát. Isten Szeretete új energiával, életkedvvel és boldog izgalmal tölt el; ekkor születik meg bennünk Isten.

A lelki újjászületéshez vezető három lépés a következő:

1. *Új eget és új földet láttam.* Most már tudom, hogy Isten szeretete a lelkemben fakad. Szívem érzi Isten Jelenlétét, mert minden embertársam felé Szeretet és öröm sugárzik belőlem.

2. Valahányszor negatív, félelemteli gondolat ötlük fel bennem, azt mondom: „Isten velem van.” Ez elűzi őket, és azután lelkemet Szeretet tölti el.

3. Ne feledkezzünk meg arról, hogy Isten sohasem változik meg. Isten, a mi szerető Atyánk bennünk lakozik, és így szól hozzánk: *Ne félj, gyermekem, mert mindez a tiéd.*

*

Az ima erejének legmeggyőzőbb bizonyítéka a személyes gyógyulás. Harmincöt évvel ezelőtt meggyógyítottam egy súlyos bőrbetegséget egy, a 139. zsoltáron alapuló ima alkalmazásával. Épp hallottam a zsoltár egy érdekes értelmezését, és intenzíven meditáltam mélysége felett:

*Te alkottad veséimet,
anyám méhében te szőtted testem.
Áldalak, amiért csodálatosan megalkottál,
és amiért csodálatos minden műved.
Lelkem ismered a legmélyéig,
létem soha nem volt rejtve előtted.
Amikor a homályban keletkeztem,
és a föld mélyén elindult életem,
szemed már látta tetteimet,
s könyvedben mind felírtad őket.
Meghatároztad napjaimat,
mielőtt még egy is megjelent belőlük.*

Ez a csodálatos, ihletett zsoltár megtanít bennünket arra, hogy a test és annak szervei előbb gondolatként formálódnak meg és azután nyilvánulnak meg, pontosan úgy, ahogyan az órákészítő elméjében is először a szerkezet gondolata, terve alakul ki, s csak azután fog hozzá a megépítéséhez.

A Teremtő Értelem alkotja meg és formálja a

testet. Az Értelem, amely megteremti a testet, nyilvánvalóan tudja azt is, hogyan kell meggyógyítani. A zsoltárban ezt olvashatjuk: *könyvedben mind felírtad őket; a könyv nem más, mint az Életelv, amelybe be van vésve minden egyes szerv archetípusa.*

Zsoltárt felhasználva a következő egyszerű imát alkalmaztam:

„Isten alkotta meg testemet. Az Ő Bölcsessége formálta szerveimet, szöveteimet, izmaimat és csontjaimat. Az Ő Gyógyító Jelenléte átjárja elmémet és testemet; egészségessé és tökéletessé tesz. Hálát adok, Atyám. Csodálatos minden műved!”

Naponta két-három alkalommal imádkoztam, körülbelül öt-öt percig ismétелgettem halkán ezt az egyszerű imát. Három hónap elteltével a bőröm tökéletesen egészséges volt.

Áldalak, amiért csodálatosan megalkottál, és amiért csodálatos minden műved.

14. fejezet

Miért gyógyulhatunk meg?

A Kivonulás könyvében, a 15:26 részben azt olvassuk: *...Ha hallgatsz Uradnak, Istenednek szavára, és azt teszed, ami helyes az ő szemében, ha engedelmeskedsz parancsainak, és köved minden utasítását, akkor nem sújtalak semmiféle betegséggel, amelyekkel az egyiptomiakat sújtottam. Én, az Úr vagyok a te orvosod.*

Csak egyetlen Gyógyító Erő létezik, amely minden állatban, a földben, a fáknban és az egész emberiségben ott munkálkodik. Meggyógyítani annyit tesz, mint egészé tenni. A betegség nem más, mint az elme nyugalmának, könnyedségének hiánya. Az Életelv arra hivatott, hogy gyógyítson, és minden gyógyulás spirituális. Azt halljuk, hogy mindig a törvények szerint, helyesen kell cselekednünk, s akkor a betegség nem érinthet bennünket.

Az *egyiptomi* szó a Bibliában a hiányt, a korlátokat, a sötétséget és a betegséget jelenti; azaz a negatív gondolkodást. Azok vagyunk, amit önmagunkról egész nap gondolunk. Figyeljük gondolatainkat, és azon legyünk, hogy megfeleljenek mindennek, ami igaz, nemes és Isteni! Az ebben a bibliai versben említett ÉN VAGYOK Létezés, Életet, Tudatosságot, Istent jelent – az Egyetlen Jelenléte és Erőt.

A Biblia egy másik csodálatos verse a gyógyítással kapcsolatban a következőképpen fogalmaz: *Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd, mennyi jót tett veled! Megbocsátja minden bűnödöt, és meggyógyítja minden gyöngeséged. Megmenti életed a pusztulástól, kegyelemmel és irgalommal koszorúz. Életedet eltölti javakkal, mint a sasé, megújul ifjúságod.* (Zsoltárok 103:2–5)

Ebben a versben azért szólíttatunk fel köszönetmondásra, mert a hálás és emelkedett szív mindig közel van Istenhez, mindig összhangban van a világegyetem kreatív teremtő erőivel. Amikor lelkünk és szívünk örömteli várakozással teljes, akkor lelki mágnessé válunk, és minden jót magunkhoz vonzunk. Emlékezünk arra is, hogy Isten vagy az Élet mindig megbocsát nekünk, de nekünk is meg kell bocsátanunk önmagunknak. Abban a pillanatban, hogy ezt megtesszük, a múlt feledésbe merül, és soha többé nem gondolunk rá.

Az Isten maga a szeretet, semmilyen szeretet nélküli dologra nem képes. Az Életelv arra hivatott, hogy harmóniában, szépségben, örömben, szeretetben, békében fejezze ki Önmagát; más szavakkal: ez a gazdagabb, bőségesebb Élet.

A lélek a tudatalattink, és bármi is legyen a betegség vagy fájdalom, az mindig negatív gondolatoknak tulajdonítható, amelyeket a tudatalattinkban rejtőző félelmek töltenek meg. A tudatalattinkat imádsággal tudjuk megváltoztatni, az imádságon pedig Isten igazságain való tűnődést értjük. Amikor örök igazságokkal megtöltjük tudatalattinkat, és megbocsátunk önmagunknak, akkor mélyen rejlő szellemünkben semlegesítjük és eltávolítjuk minden negatív gondolatunkat. Ekkor ezek megtestesülésének is el kell tűnnie. Ez minden gyógyulás alapja.

Jézus azt mondta tanítványainak: *Menjetek és hirdessétek: Közel van a mennyek országa. A betegeteket gyógyítsátok meg, a halottakat támasszátok fel, a leprásokat tisztítsátok meg, a gonosz lelkeket űzzétek ki. Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.* (Máté 10:7–8) Valójában minden betegség az egész a Végtelen Gyógyító Jelenléttel való egység érzetének hiánya. Másképpen fogalmazva, amikor betegek vagyunk, valami elválaszt az egész, a szépség, az életerő és a tökéletesség Forrásától.

A zsoltáríró azt mondja: *...A nyugalom vizéhez terel, és felüdíti lelkemet.* (Zsoltárok 23:2–3) A lélek a tudatalatti, és ezt a mélyen rejlő szellemet egy új lelki beállítottságnak, egy új gondolkodásmódnak és érzelemnek kell elvezetnie az egészhez. Testünk a tudat alatti tartalmak lenyomatát ábrázolja és mutatja meg.

Egy nagymamát itt Leisure Worldben nagyon felzaklatta, amikor megtudta, hogy unokája egy lánnyal él Hawaiiiban, és elhanyagolja tanulmányait az egyetemen. Nagyon haragudott, mert unokájának házasságon kívüli gyermeke született. Mivel ő fizette a tanulmányi költségeket, úgy érezte, hogy unokája elárulta és becsapta.

Elmagyaráztam neki, hogy unokája már elmúlt húszéves, csakúgy mint az élettársa, és hogy többé már nem irányíthatja életét. Ráadásul ítélik felettük, és elmarasztalja őket. Ez okozta nála a nagyon magas vérnyomást, amin még az orvosok sem tudtak segíteni.

Hamarosan ráébredt, hogy gondolkodásmódja teljesen helytelen volt, és hogy a düh, az ellenségesség és a megbántottság, amit érzett, mérgező és destruktív érzelmek, amelyek egész létére háttással voltak, és nem vezettek sehová. Ennek megfelelően egy nagyon egyszerű tudományosan megalapozott imádkozási szokást vett fel, amely

a következőképpen zajlott: „Elengedem unokámat és a barátnőjét Istenhez. Most már Isteni Útmutatással élnek. Az Isteni Helyes Cselekvés vezérli őket. Isten szereti őket, és törődik velük. Az Isteni Törvény és Rend vezeti életüket, és nap mint nap egyre többet mutatnak meg Isten igazságából és szépségéből.”

Ezeket az igazságokat a továbbiakban azután mindig szem előtt tartotta. Belemerültek tudatalattijába, és semlegesítették az ott megbúvó mérgező gondolatokat. Amikor csak unokájára és barátnőjére gondolt, mindig azt erősítette: „Isten vezérel benneteket. Isten szeret benneteket és törődik veletek.” Vérnyomása folyamatosan csökkent, és a lelke is nyugalmat talált. Felismerte, hogy egyedül csak saját magának kellett megváltoznia. Ez a lelki gyógyulás.

Hangoljuk szellemünket a bennünk lévő Végtelen Gyógyító Jelenlétre, és gondolkodjunk az egyetemes elvek és örök igazságok nézőpontjából! Prédikáljunk saját magunknak, és tanítsuk meg lelkünket arra, hogy ne foglalkozzon külsőségekkel, hamis hiedelmekkel és negatív érzelmekkel! Fogadjuk el teljes szívvel és lélekkel a nagy igazságot, hogy a Lélek, az Isten vagy a Végtelen Gyógyító Jelenlét az egyetlen igazi Ok; hogy a külső feltételek, formák és folyamatok csupán hatások;

hogy az okozatból ne csináljunk okot. Isten Végtelen Lélek; nincs semmilyen más Erő vagy Ok.

Újságaink tele vannak hírekkel a Dél-Kaliforniát sújtó tűzvészről, amely során sok-sok otthon pusztult el. Hálaadás napján (1980-ban) felhívott telefonon egy régi barátom, aki már több mint 30 éve hallgatott engem a rádióban Los Angelesben, s aki El Toróban minden vasárnap délelőtt 11-kor meghallgatja előadásomat a Saddleback Valley Plaza moziban. Nagyon izgatott volt, és azt mondta, hogy tudomása szerint az otthonát is elérte a tűzvész, de mielőtt hazaért volna, a feleségét, akit már öt éve ágyhoz kötött a paralízis, a ház körül látták sétálni, amint a romok között esetleg megmaradt értékek után kutatott.

Az asszony füstszagot érzett, és tudta, hogy ég a ház. A gondolat, hogy mindenáron meg kell mentenie életét, betöltötte elméjét, és a Mindenható ereje ennek megfelelően válaszolt. A vészhelyzetben a nő tudata háttérbe került, s a szubjektív mélységekben megbúvó Végtelen ereje ki tudta fejezni Önmagát. Ez az erő mindig is ott volt, de tudatában a hölgy úgy vélte, hogy egész életére megbénult. A tudatalatti nem fogad el semmiféle korlátozást, mert az ÉN VAGYOK, azaz a Végtelen Jelenlét és Erő ott lakozik a tudatalattiban. Nagyon sok ilyen példát lehet megfi-

gyelni vészhelyzetekben, félelem vagy megrázódtatás esetében.

Gyógyulás mindenhol megtörténik a világon. Találkozhatunk vele a sinto szent helyeken, a buddhista szent helyeken és rengeteg más búcsújáró helyen az egész világon. Sokakat varázslatok, szentképek, amulettek, szentek csontjai és szent emberek földi maradványai gyógyítanak meg. Sokan elmennek Lourdes-ba és más hasonló zarándokhelyekre. Vannak, akik megfürdenek a vízben, és meggyógyulnak; mások nem. Vannak, akik nagy elvárásokkal, vak hittel mennek, és reményeik valóra válnak. Legyen hitünk tárgya igaz vagy hamis, tudatalattink válaszolni fog. Sokan helytelenül azt hiszik, hogy könnyörgésükre Isten felfüggeszti majd a gyógyulás törvényeit és egyetemes elveit. Ez természetesen nem igaz. Isten törvényei mindig ugyanazok, tegnap is, ma is, mindörökké.

Sok embert fekete mágusok gyógyítanak meg, mert ezek az emberek vakon hisznek bennük. Más emberek evangelizációs találkozóktól remélnék gyógyulást, ahol mindenki érzelmileg felfokozott állapotban van, és könnyen hipnotizálható. Az a baj ezekkel a gyógyítási eljárásokkal, hogy a legtöbb esetben visszaesés következik be. Ennek az az oka, hogy a tartós gyógyuláshoz

magát az okot kell kiirtani magunkból. Ha nem tudjuk megtisztítani, tisztára mosni tudatalattinkat, akkor a baj újra megjelenik.

A lelki gyógyulás tudatunk és tudatalattink tudományosan irányított egységén alapul, amikor is azt valljuk, hogy ami igaz Istenre, az igaz ránk is és másokra is. Szintén fontos, hogy teljes bocsánatot adjunk magunknak és másoknak, mert a Szentlélek – az egész Lelke – nem tud keresztüláramlani a fertőzött elmén. Mielőtt bármilyen valóságos és tartós gyógyulás bekövetkezhetne, a megbocsátásnak kell eljőnie, ami azt jelenti, hogy adunk. Megadjuk magunknak a szeretet, a béke, a jóakarat és a bizalom érzését, azt, hogy hisszük Isten jóságát az élők földjén. Kívánjuk mindenkinek azt, amit magunknak kívánunk. Mindig tudni fogjuk, hogy mikor bocsátottunk meg, mert találkozni fogunk az illetővel lelkünkben, és akkor többé már nem fortyog bennünk a düh.

Amikor tudatunk és tudatalattink összhangban van a Végtelennel, akkor megtörténik a gyógyulás. Az imádkozás terápiája abban áll, hogy megújítjuk tudatunkat és tudatalattinkat. Másképpen fogalmazva: azzal, hogy állandóan ismételtetjük az élet örök igazságait, amelyek a világon minden férfira és nőre vonatkoznak, újraprogramozzuk mélyebb szellemünket. Tanítsuk meg saját szellemünknek, hogy miként szabadulhatunk meg mindenféle illú-

ziótól és érthetetlen, groteszk és abszurd hiedelemtől Istenre és az Ő törvényeire vonatkozóan, és fogadjuk el Isten gyógyító erejét, amely azonnal működésbe lép, amint szükségünk van Reá.

Az összhangnak, a békének, a szeretetnek, az öröme, a bőségnek és a Végtelen minden gazdagságának országa bensőnkben rejlik. A béke most itt van, követeljük; az öröm most itt van, kérjük; a szeretet most itt van, könyörögjünk, hogy az Isteni Szeretet töltsen meg szívünket; az erő most itt van, akarjuk, hogy a Mindenható ereje itt és most áramoljon végig rajtunk; a válasz most itt van, a bőség most itt van, a követendő út most itt van. Isten maga az Örök Most! Akár most is kérhetjük mindezeket az igazságokat; inkább most, mint ötven év múlva. Miért halogassuk a megérdemelt jót?

Prédikáljunk magunknak, ami azt jelenti, hogy ezeket az igazságokat elménk tudomására hozzuk. Amikor megismerjük az Igazságot, akkor már gyakorolhatjuk és taníthatjuk is. Nem tudunk olyat adni, ami nincs birtokunkban. A gyógyulás itt van. Miért várnánk rá? A Végtelen Gyógyító Jelenlét bennünk van. Először magunkat kell tanítanunk, és meg kell szabadulnunk illúzióinktól és hamis eszméinktől, babonáinktól. Csak ezután érhetünk el eredményt.

A tanítványok bennünk vannak. Mindannyian tizenkét erővel rendelkezünk, és azért vagyunk itt, hogy megzabolázzuk elménk e tizenkét képességét. Mielőtt másoknak prédikálni vagy másokat tanítani tudunk, először magunkat kell tanítanunk. Aki erős késztetést érez arra, hogy elinduljon és megváltoztassa a világot, csupán saját korlátait, az igazi megértés hiányát fedi fel. Közhelynek minősül az a megállapítás, hogy amikor valakit erős korlátok szorítanak, megpróbálja ezeket a korlátokat másokra vetíteni. Amikor a televízióban vagy a rádióban félelmetes, abszurd tanításokat hallunk, amelyek teljesen eltorzítják az Igazságot, akkor rájövünk, hogy ezek az emberek maguknak sem az Igazságot prédikálták.

Az Igazság szabaddá tesz bennünket, és nem itatja át lelkünket büntudattal, félelemmel, kétségekkel és korlátokkal. Az Igazság megszabadít bennünket minden béklyótól, az Élet minden hamis értelmezésétől, és elindít minket az úton a boldogság, a szabadság és a lelki béke felé.

Megfordult-e valaha is fejünkben, hogy amit a másiban látunk, annak bennünk is meg kell lennie? Egy ókori író így fogalmazott: „Amit látsz, azzá kell válnod neked is, Istenné, ha Istent látsz, porrá, ha port.” A világ, amit látunk, az a világ, ami mi vagyunk. Folyamatosan kivetítjük mások-

ra tökéletlenségeinket, gyarlóságainkat és előítéleteinket. Más szavakkal, minduntalan saját mentális tartalmunkon keresztül szemléljük a világot.

Semmi értelme, hogy varázspálcát ragadjunk, és megpróbáljuk megváltoztatni a világot. Amikor ráébredünk az Élet igazságaira, megértjük, hogy az érzékelt világ nagyrészt saját magunk kivetítődése. Lássuk meg Isten Jelenlétét a másiban, és köszöntsük Őt minden emberben. Ha jól ki akarunk jönni másokkal otthon vagy a munkahelyünkön, akkor mondjuk gyakran: „A bennem lévő Lélek az X.Y.-ban lévő Lélekhez beszél, s közöttünk harmónia, béke, szeretet és megértés uralkodik.”

Ha tökéletes világot akarunk, emlékezzünk arra, hogy soha nem fogjuk tökéletesnek látni, amíg magunk nem válunk tökéletessé. Egyedül csak saját tudatunkon keresztül vagyunk képesek látni. *A tisztának minden tiszta...* (Titusznak 1:15) *...magától semmi sem tisztátalan, csak annak, aki tisztátalannak tartja.* (Rómaiaknak 14:14) Önmagunkról alkotott képünk az oka annak, hogy másokat úgy látunk, ahogyan látunk.

Változtassuk meg elképzelésünket önmagunkról; állítsuk erősen, hogy az Élő Isten gyermekei vagyunk, és hamarosan más színben látjuk a világot. Ha azonosítjuk önmagunkat a széppel, akkor csak szépet látunk. Tizenkét tanítványunk, vagyis

elménk tizenkét képessége az Isteni Útmutatás szerinti formálást, alakítást, irányítást igényel. Az egyik tanítványunk például a képzeletünk. Ezért képzeljünk el valami szeretetre méltót, valami jót! Képzeljük el, hogy azt tesszük, amit szeretünk! Érezzük ennek a valóságosságát, és hamarosan meg fog történni.

Látásunk az, amit elménkben nézünk, amire összpontosítunk, amire a figyelmet fordítjuk. Amire figyelmet szentelünk, az életünkben felnagyítódik. Ha azt mondjuk: „Rendben van, nulla vagyok, nem vagyok jó semmire, megbuktam”, akkor ez a hozzáállás mindenképpen kudarchoz vezet; zavarokat, keserűek és csalódottak leszünk. Másokkal sem tudunk kijönni, sem előrejutni a munkánkban, mert nagyon kevésre becsüljük önmagunkat. Bátisan állítsuk: „Győzelemre, sikerre születtem. Mindenben sikeres vagyok, és Isten hatalmával minden akadályt, nehézséget és korlátot le tudok győzni. Boldog vagyok, vidám és szabad.”

Állandóan ezeket az igazságokat mondogassuk magunknak! Tartsunk ki, váljék ez szokásunkká! Ha folyamatosan ilyen gondolatokkal foglalkozunk tudatunkat, akkor ezek az igazságok végül lemerülnek tudatalattinkba, és az utóbbi, mivel kényszerítő ereje van, arra készíti majd bennünket, hogy kifejezzük mindazt, amivel tudat alatti énünket átírtuk. Mondjuk magunknak azt, hogy a har-

mónia, a béke, a bőség és a biztonság országa itt és most létezik! Vigyázzunk arra, hogy ne tagadjuk meg később azt, amit korábban állítottunk!

Ítéleteink elménk következtetései. Más szavakkal: mindig az igaz és a hamis között választunk. Válasszuk a harmóniát, a békét, a helyes cselekvést, a sikert, a bőséget, a szépséget és az Isteni Szeretetet! Ezek az elvek, és amikor rájuk gondolunk, aktiváljuk őket tudatunkban, hatásossá és funkcionálissá tesszük őket. Minden képességünket az Isteni Igazság szerint alakítsuk!

Néhány hónappal ezelőtt csodálatos beszélgetésben volt részem egy asszonnyal Tokióban. A hölgy tagja a Seicho-No-Ie Alapítványnak, melyet dr. Tanigucsi vezet. Őt gyakran úgy említik, mint Japán Gandhiját. A hölgy különleges spirituális gyógyító. Egész lényé lebegő, derűs, nyugodt, és valami csodálatos spirituális vibráció lengi körül. Gyógyító légkört sugároz magából.

Azt mondta, amikor meglátogatja a betegeket a kórházban, leül az ágyuk mellé, és csendben eltűnik Isten Gyógyító Jelenlétében, amely átjárja a beteg embert. Tíz vagy tizenöt percig ebben a nyugodt, csendes légkörben marad. Gyakran a gyógyulás magától jön. Nagyon keveset beszél a beteghez, csak néhány szót. Spirituális vibrációi belépnek a beteg tudatalattijába, és felüdítik a lelkét.

Bebizonyította, hogy olyan ember, aki lelkét Istennek ajánlja, és megvan benne az egész, az egység érzése a Végtelennel, nem élhet beteg testben. Pál így ír: *A Lélek gyümölcsei viszont: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jószág, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ezek ellen nincs törvény.* (Galatáknak 5:22–23)

Állítsuk bátran, hogy minden nap egyre többet tudunk kifejezésre juttatni Isten szeretetéből, békéjéből, harmóniájából, és ennek eredményeképpen azt találjuk, hogy felfelé megyünk, tovább megyünk, Isten felé megyünk. Ahogyan átítatjuk tudatunkat ezekkel az igazságokkal, az egész és az életerő lesz uralkodó életünk minden területén. Meg kell értenünk a keleti filozófiát, és nem szabad azt az őrült elképzelést magunkévá tenni, hogy arra születünk, hogy szenvedjünk. Hogyan is tudna Isten vagy a Lélek szenvedni? Csupán tudatlanságunk és a törvény helytelen alkalmazása miatt szenvedünk.

Azoknak az embereknek, akik eljutottak a Holdra, sok csalódással, nehézséggel és megpróbáltatással kellett szembenézniük. Sokszor késő éjszakáig dolgoztak, hogy megoldják problémáikat, de végül sikeresen teljesítették feladatukat. Megszenvedtek a sikerért, amit célul tűztek ki maguknak.

Az egyik könyvem kiadója azt akarta, hogy

változtassak meg bizonyos fejezeteket, amit meg is tettem. Hat alkalommal máshogy akarta elrendezni a mondanivalót, kifogásokat emelt bizonyos részek ellen. Azt mondhatnák, hogy szenvedtem az elutasítás miatt, csupán azért, mert újra kellett írnom a témát, de végül is elfogadták a könyvet, és nagy siker lett. Ma már sok nyelvre le is fordították. Azt az időt, amit arra használtam, hogy újraírjam a könyv bizonyos részeit, nevezhetnék önmegtartóztatásnak, ami azt jelenti, hogy a változás érdekében elviseljük a kellemetlenségek terheit.

Az alkoholista egy ideig elviseli a megrázkódtatásokat, az idegességet, míg végül sikerül romboló szokását békével, harmóniával és józansággal felváltania. Vagyis időlegesen fájdalmat és frusztrációt kell elviselnie ahhoz, hogy azután a szabadság, a lelki béke és a józanság örömét érezhesse. Ez a hozzáállás alkotó, nemesítő és áldást hozó. Alkohol utáni vágyát az alkoholista felcserélte másra, és most élvezi a Szentlélek gyümölcseit. Ez az elme alkotó hozzáállása. Meg kell ismételnünk, hogy őrülség, hatalmas ostobaság azt gondolni, hogy a szenvedés Isten akarata.

Néhány évvel ezelőtt meglátogattam egy beteg embert az otthonában. Az orvos azt mondta, semmi sem indokolja, hogy ne gyógyulhasson meg.

Beszélgésünk során megtudtam, hogy a férfi újjászületett keresztény volt, fizette az egyházi hozzájárulást templomának, követte a Tízparancsolatot, látogatta a betegeket, templomba járt, és rendszeresen áldozott. Ezért tehát mi oka lenne Istennek, hogy ezt tegye vele? Keserűen panaszkodott Istenre, dühös volt Rá betegsége miatt, valamint azért, mert pénzt veszített a betegségével. Ingerült és kötekedő volt, kijelentette, hogy feladja vallását, mivel Isten nem bánt vele tisztességes módon.

Mindez csupán sületlen zagyvaság. Megmagyaráztam neki, hogy ilyen mentalitással soha nem fog meggyógyulni, mert a romboló érzelmek okozzák a betegséget, és Isten és a betegsége ellen irányuló szavai csak meghosszabbítják baját. Javasoltam, hogy köszönje meg az orvosnak és a nővérnek, amit érte tettek, kövesse utasításait, és áldja meg őket, azután pedig bocsásson meg önmagának is az ilyen negatív gondolatokért. Javasoltam, hogy rendszeresen adjon hálát csodálatos gyógyulásáért a következő szavakkal: „Atyám, köszönöm neked ezt a csodálatos gyógyulást. Tudom, hogy a bennem lévő Isten hatalmas és meggyógyít.”

Követte tanácsaimat, és hamarosan azt tapasztalta, hogy megváltozott gondolkodásmódja mindent megváltoztatott. Rájött, hogy csak saját ma-

gát hibáztathatja, senki mást. A vége az lett, hogy néhány hét alatt teljesen felgyógyult a betegségből. Amikor meggyógyította lelkét, teste hasonlóképpen felgyógyult.

Máté evangéliumának 5. részében, az 5. versben azt olvassuk: *Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.* Ez nem jelenti azt, hogy úgy kell éreznünk magunkat, mint egy féreg a földben. Ha ezt tesszük, mindenki ránk fog taposni. A föld manifesztációt jelent, testünket, otthonunkat, vállalkozásunkat, társadalmi státusunkat és életünk minden más területét. A föld öröklése azt jelenti, hogy minden külső körülmény felett hatalommal rendelkezünk.

A Biblia nyelvén a „szelíd” szó taníthatóságra, nyitottságra, Istenbe és minden jó dologba vetett hitünkre vonatkozik. Ez a siker kulcsa. Szabadítsuk meg lelkünket a makacsságtól és a merev gondolkodásmódtól, és engedjük be Isten szeretetének napsugarait! Amikor imádkozunk, engedjük el magunkat, tisztítsuk meg lelkünket mindenféle sértettségtől, veszekedéstől és rosszakarattól, és kérjünk mindenkire áldást! Amit másoknak kívánunk, azt fogjuk mi is tapasztalni.

...*Kegyelemből kaptátok a megváltást.* (Efezusiaknak 2:5) Isten kegyelme annyi, mint Isten

bölcsessége és szeretete, ami mindnyájunk testében és lelkében, életünk minden területén munkálkodik. Egy fiatalember, aki sportolás közben komoly sérülést szenvedett, és csak nagy nehézséggel tudott járni, elkezdte mondogatni magának: „Isten bennem jár. Isten az, aki most bennem jár.” Tanácsomra folyamatosan ismételtette ezeket a szavakat, tudta, hogy előbb vagy utóbb bekerülnek majd tudatalattijába, és valósággá válnak. A Biblia azt mondja: *Közeledjete az Istenhez, s majd ő is közeledik hozzátok...* (Jakab 4:8) Más szóval: ha a Végtelen Lélekhez fordulunk, Ő is hozzánk fordul, és a kölcsönös kapcsolatok törvénye szerint az imádságunknak, hitünknek és bizalmunknak megfelelő választ kapunk.

Ez a fiatalember kitartott, és ma már tökéletesen jár. Felfedezte Isten kegyelmét, ami azt jelenti, hogy felfedezte a Végtelen Gyógyító Jelenlétet, amely válaszolt gondolataira és elképzeléseire. Isten örökké azt keresi, miként fejezheti ki magát rajtunk keresztül. Isten az adományozó és az adomány, és mindent az idők kezdetétől nekünk ajánl fel. Tanuljuk meg, hogyan kell elfogadni. Az a természetes és normális, hogy boldogok, egészségesek, vidámak és jó módúak vagyunk.

A mértékletesség azt jelenti, hogy kiegyensúlyozott életet élünk. Szellemi és anyagi világban

élünk. Az egyensúly nagyon fontos, tartózkodjunk a végletektől! Nem élhetünk békesség, harmónia, öröm, szeretet és jó szándék nélkül. Ez a mennyek kenyere, tápláléka. Inspirációra van szükségünk, hogy Isten kegyelme áthasson bennünket. Arra is szükségünk van, hogy a legmagasabb szinten kifejezhessük magunkat, és tehetségünkkel, képességeinkkel hozzájáruljunk az emberiség boldogulásához. Minél többet adunk a szeretetből és jó szándékból, annál többre teszünk szert.

Folyamatosan érkeznek hozzám levelek a világ minden részéből. Néhányan a levélírók közül meg vannak győződve arról, hogy megszállta őket az ördög, aki mindenféle gonosz dolgot mond nekik, obszcén és profán kifejezéseket használ, és arra ösztönzi őket, hogy öngyilkosságot kövessenek el. Minden ilyen esetben azt látom, hogy a tudatalattijukat szállta meg a gyűlölet, az irigység, az ellenségesség és a bosszúvágy. Ezek azok a gonoszok, amelyek kínozzák őket; az ellenség saját házukból érkezik, ők maguk hozzák létre, és ez okozza a pusztítást. A hang, amit hallanak, saját tudatalattijuk hangja, amely voltaképpen visszabeszél nekik aszerint, hogy mit tölthettek bele.

Az én tanácsom számukra az, hogy bocsássa-

nak meg önmaguknak, amiért ilyen negatív gondolatokkal foglalkoznak, és elalvás előtt olvassák el a 91. zsoltárt minden nap háromszor lassan, hangosan. A zsoltár minden elolvasása után üljenek nyugodtan, és erősítsék meg magukban csendben: „Isten szeretete és békéje eltölti lelkemet”, legalább tíz percig. A szeretet mindent felold, ami nem hasonlít hozzá. Amikor Isten szeretete eltölti a lelket, minden tagadás elmenekül előle. Isten szeretete pusztító tűz, amely minden negatívumot eléget. A lélek általa nyugalomba jut. Ezután már a hit, a szeretet, a bizalom és a jó szándék új nyelven tudunk beszélni, s nem hordunk össze minden badarságot.

Láttam embereket, akik kígyókat és skorpiókat emeltek fel és tettek a nyakukba. A kígyót visszafordítják a Lélek nyelvére, mert megtanulták Isten Jelenlétét látni minden lényben. Nagyon veszélyes ez, és halálos lehet azok számára, akik spirituálisan képzetlenek, és nincsenek kellőképpen felkészülve, mert vak hitükben, a Bibliát szó szerint veszik, megharapja őket a kígyó, és meghalnak. Ne kísértsük Urunkat, Istenünket!

Ott van azután az irigység, féltékenység és bűntudat belső kígyója, amely megmarja és elsorvasztja a lelket. A féltékenység zöldszemű szörny, s amikor megmarja lelkünket, igazi mérget bocsát ki. Ez az érzelmek között az egyik leg-

pusztítóbb. A válasz pedig csak az lehet, hogy megtöltjük lelkünket régi igazságokkal: „Az Isteni Szeretet vezérel engem. Isten szeret engem, és törődik velem. Isten fénye eláraszt engem. Megvilágosodtam. Elmerülök a Korlátlan Fény sugárzásában.”

Váljék szokásunkká, hogy ezeket a szavakat ismételtetjük elménkben, és meglátjuk majd, hogy Isten minden könnyet letöröl arcunkról, zöld mezőkre és nyugodt vizekre vezet minket.

Az oltalom zsoltára

91. zsoltár

*Aki a Fölséges védelmében lakik,
aki a Mindenható árnyékában él,
az így beszél az Úrhoz:
Te vagy a váram és a menedékem,
Istenem, benned bízom!*

*Ő szabadít ki az életedre törő
vadász csapdájából.*

*Szárnyaival oltalmaz,
tollai alatt menedéket lelsz,
hűsége védőpajzsod.*

*Nem kell félned az éji kísértettől,
sem a nappal repülő nyilaktól;
sem a sötétben terjedő ragálytól,*

sem a fényes nappal kitörő dögvésztől.

*S ha ezren esnek is el oldaladon,
a jobbod felől tízezren,
téged nem találnak el.*

*Saját szemeddel láthatod majd,
látni fogod a bosszút a bűnösökön.*

*Te, aki így beszélsz: az Úr a menedékem,
te, aki a Fölségest hívtad oltalmadra.*

*Így nem ér semmi baj,
csapás nem közelít sátradhoz.*

*Mert elküldi angyalait hozzád,
hogyan védelmezzenek minden utadon.*

*A kezükön hordoznak majd téged,
nehogy kőbe botoljék a lábad.*

*Oroszlánok és kígyók között lépdelsz,
oroszlánkölyköt és sárkányt tiporsz el.*

*„Hű volt hozzám, azért megmentem,
védelmezem, mert ismeri nevem.*

*Ha hozzám fordul, meghallgatom,
minden szükségben közel vagyok hozzá,
megszabadítom és dicsőséget szerzek neki.*

*Napok teljességével áldom meg
és megmutatom neki üdvösségemet.”*

Dr. Joseph Murphy

Magyarországon eddig megjelent kötetei

– Tudatalattid csodálatos hatalma

Maecenas, 1991, 1993.

– Benned a kozmikus erő!

Maecenas, 1996.

– Tudatalattid csodálatos hatalma 2.

– Igazságok, amelyek megváltoztatják életedet
Szakálos, 1997.

– Tudatalattid csodálatos hatalma 3.

– Az I King titkai
Szakálos, 1997.

– Tudatalattid csodálatos hatalma 4.

– Benned az erő
Szakálos, 1998.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 5.**
 - Az elme törvényei
Szakálos, 1998.
- **Tudatalattid csodálatos hatalma 6.**
 - Nagy bibliai igazságok emberi problémákra
Szakálos, 1998.
- **Tudatalattid csodálatos hatalma 7.**
 - Benső béke
Szakálos, 1998.
- **Tudatalattid csodálatos hatalma 8.**
 - Isten költeményei
Szakálos, 1999.
- **Tudatalattid csodálatos hatalma 9.**
 - A szentségek értelmezése
Szakálos, 1999.
- **Tudatalattid csodálatos hatalma 10.**
 - A stresszmentes élet
Szakálos, 1999.
- **Tedd magad gazdaggá!**
Szakálos, 2000.

- **Az elme csodája**
Szakálos, 2001.
- **Gazdagságra születtünk!**
Szakálos, 2001.
- **Válogatott esszék**
Szakálos, 2002.

Összes ISBN 963 9072 14 1

ISBN 963 9072 28 1

Szakálos Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: a *Szakálos Könyvkiadó Kft.* igazgatója

Információ: 202 2555; 06 30 5263 510

Számítógépes tördelés: *Enitype Bt.*

Nyomta és kötötte: *Kinizsi Nyomda Kft.*, Debrecen

Felelős vezető: *Bördős János* ügyvezető igazgató

Terjedelem: 14 (A/5) ív

A TUDATALATTID
CSODÁLATOS HATALMA
SZERZŐJÉNEK LEGÚJABB KÖNYVE

*Az idők kezdete óta
mindig voltak olyan emberek,
akik megérintették a beteget,
imádkoztak felettük, és a gyógyulás
bekövetkezett. Az ilyen embereket a
többiek „született gyógyítónak” nevezik.
Természetesen valamennyien „született
gyógyítók” vagyunk, azon egyszerű oknál
fogva, hogy a Gyógyító Erő ott lakozik
minden emberben. Gondolataink útján
léphetünk kapcsolatba vele, természe-
ténél fogva minden kérésre reagál.
A Gyógyító Jelenlét mindenütt ott
van, mert nem más, mint
maga az Élet.*

998 Ft

ISBN 963-9072-28-1

9 789639 072282